Vid Søen og i Skoven

Forord til den elektroniske udgave

Dette verk i frakturstil av **Sophus Bauditz** (1850-1915) er digitalisert i april 2012 av Nasjonalbiblioteket og tilpasset for Projekt Runeberg i november 2013 av Ralph E. OCR-texten kommer också från Nasjonalbiblioteket.

.-A L^A z <^ zM MW Z « »M^ ," i ?»Zu6iii?, 3. />N ny i ! 11515<363^71<3«31 <U>Ved Soen og i Skoven. To Fortwl l i n g e rBianco Lunoo Bossirvkkeri,i. Det var lige i Middagsstundm, at jcg varm og forpustct drcjcde ind i Landsbyen. For hvcrt Skridt, jcg tog, rejste dcr sig cn Stsvsty for mine Fodder; ikkc dm mindste. Skygge kastcdes over Vcjen af Pop lernc paa dcns Sider, dertil stod Solen for hojt paa Himlcn, og den forfriskcnde Virkning, som det kan have, blot at sc cn Sumle Gront, og ved det dromme sig i Skygge og Hvilc, var mig ogsaa ncrgtct, thi jeg saac bogstavclig intet Gront: Vcjcns modbydcligc Stov havdc bcdaMet hvcrt Blad og hvcrt Grasstråa. Ikte en Fugl fang, ilke cn Ko brsledc, inrr eller fjernt; knn en enkelt Hnmlcbi snmmede mclankolsi i Vejgroften og sogtc forgjcrves en Blomst, dcr knndc vederkva-gc den, medcns Fluernc i Solhavct glinscde som smaa Stykker Metal, som man kunde vente at sc smeltede i ncrste Vjeblik. Halv sdelagt af Torst styredc jcg minc Skridt hen imod dcn forstc, anscligc Gaard; Porten stod paa vid Gab, og jeg gik ind. Uvilkaarlig holdt jcg mig,6 som llltid pllll ct frcmmcd Sted, midt i den, llf styldig Mrbsdighcd for dm formodede Lcenkehund, som jeg vcntedc at st fare frem paa en af Siderne, mcn min Forsigtighcd var denne Gang overflsdig; til venstre stod ganske vist ct Hundehus, men dets Bc boer aabncdc tun Ojncnc halvt, knurredc ganstc sagte pall en ircttestrttcndc Maadc, som om den vildc bc brejde mig, at jeg var i Fcrrd med at forstyrre den, saa lukkedc den igjen Fjnenc helt til og sov viderc. Oppe paa Msddingen, midt i Gaarden, laa en Flot Mndcr med Hovcdet uudcr Vingen; Andrikken lcttcdc Houedct ud og udstodte ct lille Rab, som dog ikkc a-nsedes af de andre, saa lagde ogsaa den sig til Ro. Jeg git hen til Stuehuset, lsftede Klinten paa Doren, aabnedc den og traadte ind i Forstncn — Ingen kom mig i Mode. Jeg stod ct Ojcblit stillc og vcntedc, saa aabncde jcg den ncrstc Dor og gik ind i Stnen: hcller intet Menneske! Hele Huset sov aabcnbart til Middag. Jcg ivcrrksatte mit Tilbagetog ad samme Vcj, ad hvilkcn jeg var kommen, lukkede varsomt Yderooren, og stod saa igjen i Gaarden. Drik Vand kan Du jo faa alligevel," tcrnkte jeg, ~og dcimcd er jo Alt godt." Jeg gik til Brsnden, lod Stangeu gaa ned og kentcdc Mig en Svaud dcjlig klart og koldt Vaud op7 fm Dybct. Hvor det smagte! leg nod hver Mund fuld, og da jeg endelig var blevm tilfredsstillet, fyldtc jeg endnu min tomte Flaske, ståk den i min Ransel, og gik saa bort fra den stille Gaard. Hele Landsbyen kom jeg igjenncm, thi denne liggcr i een Linje, paa begge Sider af Hovedlande vejen, som forbinder den med Kjobstaden; men, hvor jcg saae hen, viste sig det samme Billede: Livlssheden og Varmen. Det er dog en vidnnderlig Tillidsfuldhed! Man kaster sig ester Formiddagens Arbejde paa en Seng, eller i Halmen ovre i Ladcn, Porten lader man staa aabcn og Doren forbliver ulaaset; Ingen vaager, og dog llrgger Enhvcr sig tryg til Ro! En Forbrydelfe udovet i denne Stund, en Kramkelsc af denne aabnc Tillid vilde ogsaa vcrre Helligbrode, og man fatter saa godt de Gamles Tro, at scrrlige, milde Aander vaagede over Arnens Fred. Saaledes omtrent tcenkte jeg, da jcg, efter at vwre passeret Smedjen, havdc drejet af, og nu fulgte den lille Markvej, der forer ned til Ssen: snart laa denne for mig i hele sin Skjsnhed — jeg fik Andet at tamke paa! Alle de Minder, der for mig ere uadflillelig knyttede til denne Ss, tramgte si^ ind paa mig,.a'llc de lykkeligc Timer, jeg her i min Barndom havde tilbragt paa Fiskeri, sammen med !8 min faderligc Vcn, der var Prcch i landsbyen, stode saa klart og tydelig for mig. og jeg grebes af denne vemodsfnlde Folelsc, der altid befjcrlcr En, naar man gjcnscr et Sted, der er En hclligt ved Ntinder. Jeg uildc nn gjense Stucpladsen for min Barndoms bedstc Gla-dc og fogc at gjenopleve en af hine lykke lige Timer — jcg vildc tilbringe en Eftermiddag med Fiskeri paa Sscn. Snart stod jcg ved

Breddcn, paa det Sted, hvor Nisllcaacu har sit Udlob; alle Omgivelfcrne vare uforandrcdc, fom for ti Aar fiden; kun Prcestens hvidmalcdc Baad, der den Gang laa fortojet her, savncdc icg. Det var faa rimeligt, at den var borte, men jcg havdc nu cn Gang namnet mig til, hver Gang jeg i Tanken gjcrstcdc denne Plct — og det var at mcdtagc den paa Billedet; derfor savnede jeg dcn nn. En Baad skulde jcg jo have, og begav mig derfor paa Vej langs Sobrcdden, for, ved gode Ord og Betaling, at skaffe mig Lov til at bcnytte den forste, jeg traf. Lamgc havdc jcg heller ilke gaaet, for jeg saae cn Baad ligge fortojct ved cn Pcrl, for Enden af en lillc Stenoa-mning; nogle hundrede Alen inde paa Land, oppe ftaa den tcmmelig hoje Skrent, fom Kysten her danncde, laa et tarveligt, men vel vedlige holdt Hus; der maatte vel Ejeren findes.9 leg styrede mine Skridt der hen, og fik snart Vje paa en lrldre Mand, der sad paa Skyggcsiden, sysselsat med at efterse en Rnse; paa det'flcttedc Rishegn, der indcsluttcdc den lille Have, var et mindre Garn hmigt til Torring, et Par Aarcr og et Sejl stode stottcde op til Straatagct — det var Alt, hvad jcg lagde Mcrrkc til den Gang. Da jeg kom ncrrmere, rcjste Manden, underrettct om min Ncrrhed af en Pndcl, der laa ved hans Foddcr, Hovcdct op og lod Arbcjdct hvilc. Eftcr at have budt Goddag og paa mit Sporgsmaal, om Baadcn var hans, at have fånet et bckrcrftcnde Svar, bad jeg ham ovcrladc mig den for den Dag. Han svarcde strax ja, og i Tavshcd fnlgtes vi nu, Side om Side, ned til Socn, hvor han gjorde Banden klar; da jeg var kommen til Scrdc i den, stod han den ud fra Dmnningcn, onskcdc mig god Fangst og gik langsomt tilbage. Jcg steg op paa den agtcrstc Tofte og stagede mig nd gjcnuem Rorcnc, Mc ndcn Fare for flcrc Gange at tabc Ligeva'gtcn, naar den ta?ttc Skov trykkede sig alt for fast mod Stcrvncn, eller Aaren kom til at siddc for dybt i den blodc Bnnd. Endelig var Vcjcn fri, Socn laa aaben for mig. Fuldt belyft af den bramdcnde Eftcrmiddagssol, var den at fe til som et nbevcrgcligt Lyshav; ikte10 A saaledes som naar Aftcnsolen lader en enkelt Strime af Bandet stinne som flydcndc Guld, og netop derved Skyggcstcdcrne trwdc des starpere frem; itke Mledes som naar en enkelt Lysbro naaer fra Bred til Bred — men som en uendelig, sclvlysendc Masse lua Ssen for mig. Icg tovede med at krgge Aarcrnc ud og tåge fat; ikkc en Fisk slog og ikkc et Siv dykkcdc svajcndc sit Hoved i Bandet: hvorfor skulde da jeg plumpt kncrkke Vandspcjlct og bryde den Stilhcd, som Alt ovcrholdt? I det samme faldt en Stang over Bord; paa Vejen gjcnnem Rorene maatte disse have taget fat i den ,og trukket den ta-t hen til Rcrlingcn, ta,'t nok til, at den mindste Beva-gclse knndc bringe den til at falde. Stilhcden var brudt; Stangen kom paa sin Plads igjen, Aarerne blevc lagte ud, nn skar Baaden over Ssen som Rygfinnen af en Fisk. For hvert Tag, jeg tog, folte jeg i hojcrc og hsjere Grad den glade Stolthed, som jeg saa godt kjendte fra min Barndom; Soen var et udstrakt Rige, hvor jcg var encraadende Herre, og Baaden min lydige Tjencr. Jeg knugede Hlrnderne fast om Aarcstaftet og trak af al Kraft; jeg markcde med Velbehag Musklernes Spamding og Sveden, der perlede paa min Pnnde. Den ejcndommelige, sukkende Lyd, der fremkommer, naar en Baad i Blikstille styder Fart i11 Bandet, naaedc mit Bre; det lsd som den Under tvungncs halv bcbrejdcndc Bon om Skaansel, men ung sporede det kun. leg roedc cnd til, at en Vandbrlimmc rcjstc sig hojerc og hojcrc om Stcrvncn og glcd nd langs Baadens Sider, for cndclig som Kjolvand at tcgnc min Vej og favne de Hvirvler, der stode ud bag de dryppcnde Aarer. leg roede paa Lykle og Fromme, uden noget Mnal, og jcg rocde saa lamge, til Armene ncrpfte formaaede at gjorc et Tag til; saa hvilcde ieg paa Uarcrnc, Farten sagtncde, og Banden svajcde, idet den med Stawnen lob mod en fremsftringcnde Sivpynt. Jcg snocdc et Par af de glinscndc Stammer om«» Aarctollenc som Fortojning, lagde Snsrernc ud og sattc mig saa rolig ned, for at nydc Hvilcn. Med nfravcndt Opmcrrkfomhed bctragtedc jeg i Vegyndelsen Flaaddct, men forgjtrves anstra,'ngtc jcg mig, for at opdagc den mindstc Bevwgelse, fom knndc visc, at en lctsindig Fisk i Dybct havdc givet sig i Lag med OrnTrn. -Vjnenc blcvc tunge af denne Stirrcn, de lukkedc sig cftcrhaandcn halvt, og da Tanken allcrcdc lcrnge havdc strcjfct bort fra den flydende Prop, gjorde Blikket snart det Samme; jeg saae frem, vidt ud over den stille So. Hvor havdc jeg ikke haft Glcrdc her, leget som intct andet Stcd, og dog altid alcnc med mine12 Drommc! Den lytkclige Folclse, at have Baadcn til fri Raadighcd og Socn til uindskrcrnket Tumlc- havde altid dannct Grundtonen i disse, mcn havde jcg ikkc forstaaet at variere Thcmaet! Snart havde jcg, til Trods for alle Forbud og Ad varsler, staact paa Toften, og som Kaptejn paa min egen Kaper raabt mine Befalingar ud med hoj Rost, Befalingcr, fom knn hortes af en enkelt Terne og tun gjcntoges af Ekkoet fra Bakkerne i Syd. Snart forestillcdc jcg mig, at Niddcren, som havde bortfsrt Frokencn fra hcndcs Fadcrs Borg og nn forfnlgtes af de vaMede Svendc, kom til Sobredden; da lagde jcg til med min Baad og lovcdc at redde dcm. Og saa gik det afstcd over Socn, faa rapt mine unge Arme knnde magtc; jeg opbod hele min

Kraft, og hvor udmattct jeg cnd knnde blive, aldrig standscde jeg dog, for den modsattc Brcd var naaet. Saa hvilcde jcg en Stund og roedc langsomt tilbage, lykkelig, som om jcg virkelig havdc reddet de to Elstcndc. Min stilling i Baaden blev, under disse Drsmmc om en svnnden Tid, magcligere og magcligcre; snart laa jcg, saa lang jeg var, hen ad Toftcn og stirrede gjcnncm Straahattcn, der laa over mit Ansigt, af vcrlcnde op mod Himlcn og ud over Socn. Men lige saa ivrig jcg kort i Forvejcn havdc onskct, at sc Proppen forfvinde nnder Vandfkorpen, ligc saa fast13 haabede jeg nu, stjondt jeg ikkc ret tilstod det for mig selv, at den, og derved jeg, maattc forblive i ufor styrrct Ro. Icg tamkte og wnkte, og jeg drsmte og dromte, saa til Tankerne helt bleve borte og kun Drommene i crndret Skikkelse fulgte mig til Ssvnens Land; jeg blundedc sodclig. Da jcg igjen vaagnede, saae jcg mig med For undring omkring: Omgivelseruc vare helt forandrede. En Luftning, hvis Spor endnu saacs i en svag Krus ning hist og her paa Vandfladen, maatte have rejst sig, lost min strobeligc Sivfortsjniug og fsrt Vaaden i Drift; Solen stod betydclig lavere paa Himlen, end da jcg sidst havde set den, og Sscn havde ikte krngcre sit lysende Udsccndc: jeg maatte have sovet flere Timcr. Icg laa nu indc i en lille Bugt, begrcrnset as vuggende Ror; Vandct her inde var saa fuldkommeut stille, at de svommcndc Aakandebladc syntes som faste Smaaoer, hvor Guldsmcddene kunde hvilc, og mellem hvilke Vandmyggenc bcva'gcdc sig sikkert, som Ski lobere paa en blank Isfladc. Icg lcrnede mig ud over Rælingen og stirrcde ned. Her maatte va'rc dybt, thi jeg kunde, i alt Fald i de forste Bjeblikke, slet Intet se under Vandstorpcn, men til Gjengjeld spejlede Alt sig med en nnrrkvcrrdig Klarhed paa Overfladen: de faa, fnuglignende Skyer, Rorenc og14 mit cget Ansigt. Icg kunde ikte rive mig los, jeg vedblcv ai stirre i Tybci, og snart blev Billedet klarere og klarere, ja, ophorte ncrsten at Billedc, idet det fra Fladhed ligcsom gik over til at blive mcrc og mcre syntcs det at stinke sig, stjondt med uformindstct Tydclighed: det drog sig ned ad til en ucndelig Dybdc, og Vandcnc bleve gjennem sigtigc som Luft for mit Blik. Notkcrosen, som blom strcde tet ved, syntco at lofics imod mig fra Dybet og at vare mig saa ner; jcg rakte min Haand ud ester den, det svimlcdc for mig og jeg var ved at tabc Ligcvagtcu — den var flere Alen borte. I dette forstod jeg om de fagre, lotkcndc Va-sncr, der drage Mennesket i Tybct, deu smigrcude Havmand og den vemodig stikkende Kvindc siiltclsc med Vandblomsternc i Haaret. Tc ere kun Foltedigtuingcns stjonne Udtryt for den vidunderligc, ncrsten nimodstaaelig tvingendc Magt, som Synet as det dybc, stille Vand har; dettcs Svigefuldhed er overfort paa Havmanden, hans tomme Lofter og blmidende Smiger stamme fra Vandspejlcts forforcnde Billeder, der kun cre til paa Overfladcn og briste med den; Smaabolgerncs Slag mod Bredden har stabt hans Sang, og Vindcns sagte Suk mcllem Sioene har lagt ham Strengelegen i Haand. Jeg saae mig om, endnn stcrrkt paavirket af de:-15 Fslelse, jeg nys var bleven greben af: huor var her stille, trykkende stille! Og jeg var cne paa Ssen! Ved andre Lejligheder og endnu i Dag, for faa Timer siden, havde Fslelsen heraf vcrret mig tiltraMcndc, jcg havdc haft en Folelsc af Frihcd og Magt — men nn? Intet brod Stilheden, og jcg var saa trykket af den, at det syntcs mig umuligt at gjore det. Hvor >,mstcde jcg at hore et Mcnneskes Rost, en Baad, der plastcndc bancde sig Vcj gjmncm Rorcnc, ja, en hvilken som helst Lyd! Som jeg saac frcm, fik jeg paa den anden Sidc af Socn Ojc pan ct Hus, og da jcg forst havde fcrstct Blikket paa dct, kunde jcg ikte vende det bort. — Man kan undertiden, cfter i uogm Tid at have set paa et Billede, plndselig opdagc cu Eukelthed paa det, som <Bjct uvilkaarlig blivcr hcrngcndc vcd; og nden at man i mindste Niaade kan gjorc sig klart hvorfor, paatvinger den Forestilling sig En, at dcnuc Eukelt hcd egcntlig er Midtpunktet, hvorom Kunstucrcn har samlet det Audct. Mau kan gjorc Andre opunrrt somme paa sin Opdagclse — de villc na-ppc kunne forståa den; de fe ikte, hvad mau felv ser, thi Enhvcr ser med forskjellige Vjnc. — Saalcdcs gik det mig her; Huset blcu for mit Syn Midtpunktet, alt Andct tun Biting, som jeg ncrppc saae. Og hvorlcdes jcg saa la-uge havde knnnet undgaa, at se dette, kunde16 jcg slet ikke fatte. Uden at vende Blikket bort, lagde jeg Aarerne ud og roedc saa med faste Tag over Soen. Hvad kunde Huset gjcmmc? Noget maatte jeg findc der, som fyldte mellcm de fire Vcrgge, der i al dcrcs Bcskcdenhed syntcs mig at tunne rumme saa Mcget. slundc jcg vente mig en Skjouhcdsaabcn baring, naar jcg traadte over Tcrrstelen? Nej, dertil laa det Hele ligcsom for meget i Skygge; i saa Fald maatte det ogsaa allcrcdc nu have tindrct gjeunem Ruderuc for mit Tje, syntcs jeg. Men fortcrlle vildc Huset kunne, forekom det mig, om det vilde; ja, af en mig selu uforklarlig Grund, syntes jeg, at det maattc fortcrllc, naar man kun forstod at sporge; anstogcs dcn rcttc Ttrcrng, vilde det nok klinge igjen fra andre. Jcg kom normere, blcve bestemtere og bcstcmterc; jcg saae, at Doren og de smaa Vinduer vare wt tillnttede, Straataget swnkcdc sig langt ned og styggcdc over Muren, en

gammel Pil bsjede sig hen imod den — mon ikke megen Sorg var lukket inde her! Jeg roede stcrrlcre til med bankende Hjerte, Baaden stod villig fremad, nu var jeg kun noglc Bossestud fra Rorenc. Da saac jeg paa en Gang, hvor jeg var; jcg kjendte Brcddcn, der her hcrvede sig op, og saac de kncrkkcdc Ror, gjcnnem hvilkc jeg havde brudt mig17 l Vej, da jeg stodtc fra Land, og Hnsct — det var Fistcrcns Hus, huor jcg havdc faact Baadcn! I dct sammc saac jcg ham selv langsomt komine gaacnde ned mod Stcndmnningcn, og da jcg lagde til ved dcn, stod han dcr alt, bod mig Godaftcn og gjordc Baadcn fast. I Tavshcd fnlgtcs vi op mod Husct ad dcn lillc Sti, jcg grnndcndc paa, i hvilken Form jcg stnldc frcmkommc mcd dc Sporgsmaal, dcr laa mig paa La-bcn. Mcn da han aabncde Doren til sin Bolig, stillcdc jcg mig hen forcm ham og sagde: „/Dc maa forta-llc mig 9togct om Dcm selv og dcrcs Liv hcr, og huad dcr cllcrs har tildraget sig hcr! Dc maa knnnc forta-llc — mcn hvad, det uccd jeg itke sclu! Da jcg nylig laa ndc paa Socn og var blcvcn hclt undcrlig til Niodc vcd at sc ncd i det stille Vand, da sik jcg mcd cct Ojc paa dcrcs Hns: det syntcs mig saa forstjclligt fra alle andre, og jcg sik en Lengsel cftcr at kjende dcts Historic. — Bliv ikke vrcd over, at jeg saa ligcfrcm bcdcr Dem for tolle, og misforstaa mig ikke: det er ikkc blot Nys gicrrighed, dcr talcr nd af mig." Han saac, da jeg bcgyndtc at tale, op paa mig med et fornndrct Udtryt, mcn da jcg mrvncdc det stille Vand, gik en ufrivillig Tra-knmg igjenncm haln, og Fornndringcn veg for dyb Vemod; — det S, Baudm: Ved Soen , Skorc,!, ..'18 foretom mig, at jcg maatte havc grebet den rette Strang. ~Hvad sinldc jcg tunne fortcrlle Dem, gode Herre!" sagde han. ~Hnsct her har ingen anden Historie cnd den, der er forcgaact for mine Bjne, thi jeg selv har for otte Aar sidcn ladet det rejse, og De vil kun have lidcn Glcrdc af, at hore en gammcl Mand for tolle om sin Sorg. — Thi Sorg har jeg haft," lagde han langsomt til, ~mcgen Sorg." ,M fortcel!" bad jcg. ~I denne Stund vil jcg knnnc fole med Dcm som Faa, det veed jcg." Ten Gamlc saac skarpt, men vcnlig paa mig og sagde da: ~Nu vel, jeg vil foje mig cftcr Dcrcs Vnske. Der cr i Dcres Ansigt Nogct, som gjor mig godt, 0g Ingen har Skade af, imcllcm at ndtale det, man gjcmmer paa. — Det cr sja-ldcn nok, det ster." Han gik ind i Hnsct og vendte tilbage med Brod, Sul og Vl, bad mig spisc og syntes imeno at overveje, hvorledes han skulde bcgynde. Jeg var hurtig fcrrdig med Maaltidet, takkede min Vcrrt og rejste mig, da han atter gik hen mod Huset, for at folge; men i Doren vendte han sig om imod mig og sagde:, ~Skal jcg forta-llc, vil jeg helst gjore det her ude,19 , ff med Som for Sje. Hvis derfor Aftenluften ikke faldcr Dcm for kold, beder jeg Dem blive." Icg skyndte mig at forsikre, at jcg selv netop onstedc det samme, jeg fatte mig paa Banken, og faa Vjeblikkc eftcr var han ved min Side og bcgyndte da med sin alvorligc, halv dmupede, men klangfnlde, Rost saalcdes: Icg er fodt paa hvor vor Slcrgt i uminde ligc Tider har haft sit Hjcm. Jeg troer, en Gang som Barn at have hort forwllc, at min Stamfader stnldc en Sydwnding, der havdc lidt Skibbrnd paa Ven, og sidcn, da han fandt Behag i Stedet, var blevcn der. Om dette er sandt, vced jcg ikte, og ringe Va-gt liggcr ogsaa derftaa; jcg forwllcr dct kun, fordi det er blcvet mig fortalt. Min Fader var Strandkontrollor og cjcdc dct lillc Hns, vi bocdc i og et Stykke Jord til; mcn da dcttc knn var saare lidct, og laa saa ta-t vcd Stranden, at det var Haivtcn Sand, gav det kun ringe Frugt; knn Kartoflerne vilde rct trives der, og dcn Smnlc Rng, vi stnndom saaede, var saa tynd, at man kundc gaaet mcllcm Straaene, udcn at tra'dc rct mange ned. Vi vare fire Sonncr, og alle bleve vi fra Barn dommen af fortroligc mcd Soen. Den, der tidlig vccnnes til at fa-rdcs paa Havet, faaer i Rcglcn cn c"20 Kjarlighcd til det, som iutet Andct kan opveje, og dct er lige saa sjaldent, at den tabcr sig, som at Nogm, ndcn at have hast den fra nng af, fatter dm i aldre Alder. Saa snart derfor vi Brodrc vel kunde stjonne og se frcm i Tidcn, stod al vor Hn til at valgc Som som sttvsvcj. Pa mine to aldrc Brodrc — jeg var den tredje i Rakken — blcvc gamle nok, droge de afsted; den cnc med en lagt fra vort Hjcm, den anden med cn fremmed Brig, der for Havari laa der en Stund. Fra ham, der focr med Briggen, Horte vi aldrig; han havdc varet paa Reise til Middelhavet, da han drog fra Hjcmmct, og tort cftcr havoe der jnst raset m Storm i den spanske So, som vi sidcn fik at hore, nndcr hvilken mangcn Scjlcr gik nnder med Mand og Mus. Det var en stor Sorg, mm den kom dog ikkc saa ovcrvaldmdc; thi i lang Tid havde vi gaaet i uvis LEngstelsc for ham, da han ikte skrev, og da mdelig saa lang Tid var gaact, at vi fik Vished, da havdc vi alt lange baarct Sorg for ham i vore Hjerter. Men da blcv det en Eftcraarsdag en Storm, som man knn fjalden havdc set den; Fiskerbaadme fra Ben siyndtc sig hjem, og de, der endnu vare til Sos, vmtcdes med Angst. De kom dog alle vel bcholdne hjcm, men hen ad Aften mcldtes det, at et Farwj drev ind paa Landet for Vind og So. Alles Bjnc21 rcttedes mod den inorke Prik, der tom lurrmere og normere, og Unge og Gamlc flokkcdes paa hvert Stcd, dcr laa saa hojt, at Udsigten fra det var friere. Min Broder

og jeg stode hos vor Fader, da han blcg, men med sikker Haand, rcttede en Kikkert nd over Soen. Knn et Vjeblik havde han set i den, da han langsomt tog den fra Njet og med sagte Rost sagde: ~Dct er Anna Sophic!" Det var Navnet paa den lagt, hvor min Broder var om Bord. Indcn en Time var gaaet, stod Skibct med sondrct Skandseklwdning og huggede i Grnnden; Bescrtningcn var alleredc forinden styllet over Bord. — Den Vinter var der megcn Sorg i vort Hjem, om dcr cnd ikke sisde mange Taarcr, eller taltes mcgct derom. Da det igjen blcv Foraar, skulde min yngste Broder og jcg, ester den tidligcrc Bestemmelse, hjemme fra, og gjcnnem Aaringcr havdc den Stnnd staaet for os som den lykkeligste, vi knndc ttrnke os; Lysten til at drage afsted var da ikke heller i mindstc Maade svcrkket ved vore Brodrcs Skachnc, snarere var den — saa nnderlig det cnd kan lyde — blcven end swrkere; vor Hn stod nesten til at byde Trods imod og ligesom tmnme det Hav, dcr havdc vist sig saa22 grumt mod vor Swgt. Men faae vi Sorgen hos vor Fader og Moder, ncrnnede Ingen af os at tale om Rejse; Ingen vilde i alt Fald vcrre forst dertil. En Dag i Maj laa ct stort Fartoj til Ankers nd for Den; min Fader havdc i Embeds Mcdfor om Bord og dcrvcd faact at vide, at Kaptejnen just havdc Brng for ceu Mand, og dcttc fortalte han os med Tilfojcndc af, at ccu af os i Guds Navn fik at rejse; hvem, maatte vi sclv afgjorc imellem os, men den, der nn blev, skulde blive bestaudig, gaa vor Fader til Haandc med hans Gjerning og — om det kunde fojc fig faa — en Gang i Tiden blive hans (>'ftermand. I flcrc Timcr vcrledc min Broder og jcg, skjondt vi vare fammen den hele Tid, ilke et Ord herom; Enhvcr af os kjendte den Andcns Bnske, og Begge stode vi jo faa nnr, og ligc ved det, hvortil vi faa lcrngc havde fet hen. Hen ad Eftermiddagen sade vi sammen ved Stranden og saac ud mod det store Skib. Ncrste Morgen stuldc det lette, cndnu i Dag maattc vi trcrfse en Afgjorclsc. ~la, Du er jo a-ldst!" sagde min Broder endelig. Du kan vist bedst undvwres her hjemme," svarede jeg. Saa sadc vi igjen en lille Tid tavse, da tog23 min Broder to Stcnc op, eu sort og cn hvid, og sagde: ~Tag cn as dem i hver Haand! leg pcger paa dcn cnc, og den as os, der da faacr den forte, han bliucr." ~Ncj!" sagde jcg, helt i Blinde stal den Sag endes; vi vil selv bestemme vor Lod. Tag Dn den cne, og gjor et Kast med den, nd over Som; jcg gjor det samme, og den, hvis Sten da rackker lengst bort, han stal rejse." Der var langs hele Kysten, langt nd, store Sten, som ragcdc op af Bandet, og flydendc Tang laa rnndt om i forskjellig Afstand; det var da let nok at tåge Kjending, hvor hvcr Sten faldt. Min Broder rcjste sig strax og tog dcn cnc Sten i Haanden. Et Bjeblik stod han stille, som for ret at samle Krafter, men faa forte han Armen sikkert tilbage og lod dcn svinge frcm. I det samme var det, som om der git cn Tnrkning igjenncm den; dcn standscdc for tidlig, Stcncn glcd ham af Haanden og focr ud i dcn Retning, dcn skulde/ men naaedc ikke nar det Maal, hvortil han ellcrs knnde sende den. leg saac hen ftaa ham, og aldrig kan jeg glemmc den Stnffelse og Smerte, der stod at lcrsc paa hans Ansigt, der for faa Vjeblikke siden havde straalct af Glwde og Haab. leg rcjstc mig og tog min Sten;24 han haudc sat sig ncd og faac paa mig. leg var cllers bctjendt nok for at knnnc sende cn Sten lcrngere end de Fleste, men da jeg nu flog til, stodte den mod Vandfladcii lamgc for dens Kraft var oftbrugt, et godt Stytte normere Land cnd min Broders. Da skulde De set ham: han sprang op, kastedc sin Hue i NNtcu, omfavncdc mig og kastcdc sig saa jublende hen ad Sandet. Et Bjeblik ester blev han igjen alvorlig og sagde: ~Nej Nicls! Paa den Maade kan jeg ikke mod tagc det; jeg reiser ikkc." er afgjort!" svarcde jeg, ~endnu i Aftcn gaacr Du om Vord." Da greb han min Haand, trykkcdc den, men sagde Intct mere. Ved Aftcnstid kom en Baad ind fra Skibet; Fader, Moder og jcg bode min Broder Farvel, og snart var han borte; vi saac ham gaa op ad Falde rcbstrappcn, vifte fra Skandsckla-dningcn med sin Hue og faa sorsvinde. Han var dengang sekten Aar, jcg to og tyvc. Morgcn var jcg tidligere oppe cnd sa-d --vanlig og sad paa Kirtcbakken, Bens hojeste Punkt, og stirrcdc ud mod Skibet. Jeg saae dem hejse Sejlene, ct for et, Vinden bar Lyden af Ankertjcrt tingens Raslen ind til mig, da de hev i Spillet,25 Flagct flsj til Tops — nu lettede de! Agter ude ojnede jeg en cnkclt Skikkelse, der stod übeva'gelig, og, saa vidt jeg knndc fe, vendt mod Land; det var sikkert min Broder, der sendte sit Hjem den sidste Hilsen og ikte anede, at to Vjnc saae ham og fulglc Skibct, saa lwngc det kunde skimtes. Dcli Dag syntes vor Vaad mig tungere at ro end cllers, og mine Tanker vare langt borte. Da et Halvaar var gaaet, fik vi det forste Brev fra min Broder; det var skrevet fra Messina og mel-dtc knn Godt. Der blev stor Glcrdc der over hjemme, men stjsndt Gud vced, at jeg uudtc ham alt. Godt, knnde jeg dog ikkc i forstc Vjcblik vise en vis Vemodighed fra mig; jeg kunde ikke lade va-re at tcrnke: ~Om Du nu ogsaa fa-rdedes langt herfrå i fremmcd Land!" Den Folclsc fik jcg dog snart Bugt med, og scucre knnde jeg gla-des, saa godt som de Andre, naar der kom Brev. — Aar gik efter Aar; min Moder dode og min Fader, kort efter. Jcg

fulgte ham i det lillc Embede, fom un gav mig Brsdct. Nu havde der jo Intet vcrret i Vcjcu for at have fulgt miu Uugdomslyst og vcrre draget bort med fsrste Skib; men med Aarcuc falder det En vansteligere at gjore Forandringer, og man hwnger ved det Tilvante. Jeg blcv derfor ved mit26 ~ Fcrdrenchns, rogtcde den Gjerning, jcg skulde, og til bragte saa forresten mine fleste Fritimer til Sos. Fra min Broder Horte jeg af og til; han foer fnart her, fnan der, altid paa de lange Nejfcr, og godt gik det ham, cftcr hvad han strev. En Sommer fik jcg Brev fra ham: det var fra Ungarn, inde i bandet, hvor han nn havdc flaact fig til Ro. Stibet, han focr med, havde lidt Havari paa den illyriskc Kyst, og mens han laa i en Sostad der, for at vente paa anden Hyre, blco han bekjcndt med en Landmand fra det Indre og denncs Datter. Hun vandt hans Kja-rlighcd og han hcndcs, Faderen havde Intet at indvende, og faa fnlgtcs de Tre ad op i Landet. Brylluppet blev holdt, min Broder kjobte en lillc Ejcndom for fine fammcnfparede Penge, og nu var han lordbrngcr. Alt var lyst og godt; hans Korn og Vin trivedcs, Landet fyntcs han godt om, og Vorhcrre velfigncdc ham med en Datter. Tit og mange Gange bad han mig i sine Breve bryde op fra Hjcmmct og drage til ham; i Endrcrgtighed skulde vi dyrke lorden, hans Barn skulde faa en Fader til og vi Alle vcrre som cen Familie. Sad jcg da i Skumringen alenc i min Stnc og Horte Storm og Ss larme udcn for, fyntes jeg tit, at det kunde unre godt at gjore, som hau bod mig; men ncrste Dag traf mig dog altid, ved min vante Gjerning.27 Der var gaact cu fjorten Aar, sidcn min Broder havde nedsat sig i Ungarn, da Postbaadcn en Sondag, just som jeg stnlde i Kirke, bragte et Brev til mig. leg kjeudtc de fremmede Postmcrrker, dcm var jcg nn saa vant til at sc, og de mange forte Stemftler, der vare trykkede rundt omkring; men Udskriftcn, den tjcndte jcg ikke. leg twukte strax, at cu Ulykke maatte vwre hlrndt, og jcg saac paa den rode Lakklat, der lnkkede for saa megen Sorg, og jeg vendte Brevet og besaac det pna alle Kanter; jeg turde na?sten ikke aabne det. Saa lagde jeg det op paa Hylden over min Seng og gik langsomt nd ad Doren; det maattc vcrre bedst saalcdcs, nu vilde min Andagt ej blive forstyrrct, og i Kirken turde jeg vel og heitte Kraft til at aabne for Sorgcn. Men jcg gik langsomt til Kirke den Dag, maa De tro, thi hvcrt Bjeblik stod jeg stille. Omsider naacdc jcg dog Vejendc og kom til Sa-de paa min vante Plads; men ikke en Tanke lod Brevet mig tilovers til Andet, hvor jeg vendte mig hen, saae jcg det. For den forste Psalmc var forbi, rejste jeg mig, gik hastig gjennem Kirkcn og foer saa afsted hjem. Jcg brod Lakkct med en Hast, som afhang et Liv af, at det skete saa snart som muligt; jcg foldcdc Papiret ud og saae til Unocrskriftcn: det var mig et übekjeudt Navu. Brevet var paa Tysk, men jcg28 vccd ikte, hvorlcdcs dct gik til: cllers forstod jcg tun med Niojc dct Sprog, nu kom jeg uden Vanskelighed igjennem, fra Linje til Linjc, hele Sammenhcrngen fik, jeg nd i et Min Broder havde alt i nogcn Tid liggct farlig syg, hans Hnstru var dod plndsclig kort i Forvejcn, og nu laa han saa forladt der nede, enc med sit Barn, som jo cndnn ester sin Alder maattc va're ham til mcrc Byrde end Nytte. Hans indstcrndige Von til mig var da, at jcg vildc komme til ham: sclv mente han, at dette vildc blive hans sidste Vnske. Mste Dag gik jeg til Presten, viste ham'Brcvct og bad om hans Raad; han var as samme Mening som jcg sclv: at jcg maatte rejse. I Aarenes Lsb havdc jcg, som cnligt Menneske, samlct en litle Sum, hvormed jeg tankte at skaffe mig cck rolig Alderdom, naar Kra-ftcrne ilke lamger vildc slåa til; den maattc nu holdc for. Jeg fik mine Overordnedes Tilladelse til at rejse, lnkkede Doren til mit Hus og begav mig saa paa Vcj med ct Fartoj, der skulde til Kiel. Dem, kjwre Herre, der sagtcns selv har set fremmede Lande og kjcnder dem bedrc end jeg, vil jeg ikte trcrtte med at forwllc, hvad jeg saae, eller huad Vej jcg viderc tog. Snar: kjortc jeg og snart git jeg, alt som Lejligheden var: snart sogte jeg mit Nnttclcje i en Hostat siaa cn Eng, snart maattc jeg29 , tagc ind i et Herberg. Paa det frcmmedc Sprog faldt det mig vel i Bcgyndelsen nogct va!istc"g at gjorc mig forstaaclig, men Lidt kjcndte jcg dog !il det paa Forhaand og Mere lcerte jeg efterhacmden. Det sidste Stykke af Vejen til den lillc landsby, hvor unn Broder bocde, tilbagclagde jcg paa en stor Pram,, der forte Trelast hen ad den Flod Theis. En Morgen lagde vi ind til Brcdden, jeg var nu ganske na-r ved min Rcjscs Maal; ~blot uogle Timers Gaug i den Retning/' forklarcdc mine Rejschrllcr, ~ogj eg vilde vlrre der." Jcg tog da Afskcd, gik i og vandredc frcm ad. Det var et unvrkeligt Land: Stille Socr og nhyre Moscstra'kningcr, ovcrstyllcdc af Flodcn og kun bevoxcde med lange Ror, af og til afbrudte og ad stiltc ved et Hojdcdrag, hen ad hvilkct Vejen da styugcdc sig; intet Menneske var at se, kun nhyre Flokke af Vadefugle gik paa Fiskeri i det lave Vand og oftfyldte Lnften med dcrcs forskjclligartcdc Skrig. Der var Ingen at sporgc om Vej, men det gjordes ikke heller nodigt; man knnde ikke gaa fcjl, selv om man vildc, thi ingen Sidcvcj bsjcdc nogensteds af. Da jcg vel havdc gaact et Par Timer, fik Landet et mindre ode Udsccndc; enkelte Gaardc ragede frem paa de hojere liggendc

Steder, langhornet Kvcrg grocsfede paa Engene, og det hcrligste Korn bolgedc30 ned ad huer Skraaning. Som jcg kom til et Sted, hvor Vejcn star sig ind mellem en Bakke paa den cne Side, og en stor So paa den anden, saac jcg en halvvoz-cn Pigc fidde nbevcrgclig ved Vredden og stirre nd cftcr. Hcndes forte Håar faldt frit ned om det morke Ansigt og den folbrunedc, blottede Hals, og Vjnene, der nfravendt vare fcrstedc siaa en Gjenstand, som jeg ikle kunde sc, vare morke og spillende. Dels fordi jcg, ligc sidcn jeg var stegen i Land, ikkc hande ojnct et Menneske, dels fordi Pigcn syntcs mig saa forskjellig fra Alle, jeg tidligerc havdc sct, og tilligc var mcgct stjsn, standscde jcg forst et Ojcblik og gik dcrpaa hen imod hende, for at bctragtc hende lidt ncrrmcrc. Hnn rcjste fig strazi og git mig i Mode med et amgstligt Udtryk i fit Ansigt, sagde halv hvistendc noglc Ord, som jcg ilke forstod, og pcgcdc ud mod Ssen, idet hnn ved sine Bcvwgelscr betydcde mig, at jeg maatte v«re stille. Jeg vidstc ikke hvorfor, men jcg twnktc, at hnn maaste havde lagt en Medesnor i Bandet og nu frygtcdc, at jcg sknldc skramnnc Fiskcnc fra den, og jeg holdt mig derfor ganske rolig. Da saac hnn vcnlig til mig, tog min Haand og forte mig forsigtig helt ned til Bredden, bojcdc Rorenc til Side og pegcde nd gjenncm Aabningcn. Faa Favne fra Land gik der en stor Hcjrc med langsommc Skridt,31 og bojede hvert Vjeblik sin lange Hals ned og hcntede en Fisk op fra Bandet; saa rejste den sig igjen, lagde Hovedet tilbagc og slngte sit Bytte. Det var den, hnn havde frygtet jcg skulde strcrmme, det blcv mig klart as den Fryd, hun nn gav til Kjende, mens hnn stirredc frem og fnlgte cnhvcr af Dnrets Bevlrgelser saa ivrig, som om hnn skulde indprcnte sig den for bcstandig; af og til saae hun smilende til mig, som for at forvisse sig om, at ogsaa jcg ret nsd Synet af det, der voldte hende saa mcgen Glcrdc. Hvor ulev hun rap, da hnn med ect fik Bje paa en lang, graa Fjer, som Fnglcn for faa Mblikke siden havdc tabt, og som nu kom drivende ind ad. Sikkert, men forsigtig traadte hnn ud paa en Sten, der laa tcrt ved Land, fra denne over paa en anden, lidt lwngerc ude, og nu var hun ncrr nok; hun strakte Armene nd, grcb Fjcren og holdt den stolt og lykkelig i Vejrct, mens et Glcrdesudraab nndstnft hende. Hcjrcn floj forskrwkkct bort, men nu crnscdc hnu den ikke mere, ja, saac na-ppc cftcr den, gik til Land igjen og viste mig sin Skat, som jcg opnnrrksomt maatte betragte. leg havdc va-ret saa opfyldt af det frcmmcde Barn og dcts Fcrrd, at Tanken om min Rcjscs Maal og den Sorg, der vcntedc mig der, i havde vwret fortrcrngt af mit Sind, men nu besindcdc jcg mig og bsd min lille Venindc Haandcn til Farvel.32 Hun misforstod min Hcnsigt, thi hun grcb min frcm rakte Haand, holdt den fast og gik saa frem ad Vcjen ucd min Side. Ret langt vare vi imidlcrtid ikke komne, da hnn pludfelig standsedc, som om hun forst nn kom i Tanter om Nogct, der stnldc vwret hustet tidligcrc; hun saae bedrovct frcin for sig, irykkede min Haand fastcre og hvistcdc et Ord, som vel stnldc bctyde Farvel, og saa lob hnn hastig bort; snart saae jcg hende ikte mcre. Jeg fortsatte min Vcj alenc, og snart saae jcg den litle By ved Breddcn as en Aa, halv skjult i en Dal. Mens jcg ct Vjcblik stod stille paa Bakken ovcn for den, dels for om muligt, noget at dannpe den Be uwgclsc, hvori jcg var kommen ved cndelig at staa ved min Rejses Mnal, dels for lige fom paa For haand at ndfinde, hvor vel min Broders Bolig maatte vcrrc, faldt mit Bje paa Kirken, som jeg hidtil ikte haudc oftdagct, da den laa mcllem en Dcl hoje Tra-cr. Doren til den stod aaben, og jeg styredc mine Skridt der hen; det maattc, syntcs jeg, gjore mig godt, ct Djeblik at vcere alene i Guds Hus; jcg havde jo Meget at takke for, og Mcget at bede om. Strar, da jeg traadte over Tcrrskelen, syntes Alt mig saa fremmed; brogede, men stjonne, Billeder haug rnndt om paa Murene, opvc ved Alteret straalede dct as Guld, og gjenncm de kulorte Rndcr faldt33 S, Bauditz: Ved Ssen o«, i Skoven, A Lyset i alle Farver gjennem Kirken. En saadan Pragt var jeg ikke vant til hjemme hos os, men jcg maattc jo dog kunne vacre Vorherre lige saa ncrr her. Jeg satte mig paa en Ba-nk og ssgte at samle mine Tan kcr, men min Opimrrksomhed droges i det samme bort ved, at jcg med cet Horte en Hvisken opfte fra Alteret. Jeg saae der hen og oftdagcde nu, at jeg ikkc var cne. Foran den store Altertavle, hvor Gnds Moder sad med Jesusbarnet i sin Favn, laa en Skik kelse paa Kncr, med Bjncnc loftcdc op paa Villedet og bad halv hojt. Hun rejste sig, gik et Par Skridt lamgcrc oft og kyssede paa Fodcn as Billedet; saa gik hun langsomt ned gjenncm Kirkcn. Nu fsrst saae jeg, hvem det var; det var min lilleVeninde fra Ss bredden. Saa snart hun fik Vje paa mig, kom hun synlig glad hen til mig og gik ud ad Dsren ved min Side. Jcg straaedc ned mod Byen, hun klatrcdc som cn Ged op ad en stcjl Bakke, hvorfra hun cndnu sendte mig cn Afstcdshilscn. Jcg ncrvntc min Broders Navn for den Forste, jeg msdte, og blcv da fort til hans Hjem. Jeg vil ikkc forsoge paa at skildre det fsrste Mode imellcm os; knn det vil jeg sige, at hans Glade og Takncmmclighed var udcn Grenser, og at jeg takkedc Gud for, at jcg havdc bestemt mig til Rejsen. Mcgct syg og afknrftct fandt jeg ham, og34 jeg troer nesten, ai alene Tanken om at

gjcnse mig yavde holdt ham i Live. <Ht af mine forste Sporgsmaal gjaldt hans Barn, som jeg ingcnstcds saae. ~la, hvor hun er, kan jeg ikke sige", svarede han, ~thi hnn stirdes helst og mest i det Fri; dog er hun sikkert i Nwrhcden, og bliver hun nappe borte." Da jcg udtalte min Fornndring over, at hnn, ihvorvel Barn cndnu, kunde tilbringe Dagen med Leg borte fra sin sygc Fader, svarcde han: ~Du maa kjende Marie, for dn dommcr hende. Har nogct Barn Mrlighed til sin Fader, saa har hun det, og Vorherrc hja-lpc hende til at komme over dei, naar jcg er borte. Men det liggcr derhos i hendcs)iatur, at foje sig cftcr enhver plndselig Indstydclfe; hun kan i Djcblikket glcmme alt Andet over en ringe Twg. - Min stadige Frygt, lige indtil nu, har det derfor ogsaa va-ret, at jeg inden min Dod ikke sknlde faa talt med dig om hende, og, faa vidt det lader sig gjore, faa dig forklarct det i hcndcs Sind, som du vansteligst kan komme til Rette med — thi du maa tåge hende med dig, Broder", vedblev han, idet han tog min Haand, ~du er hcndes N«rmcste, og til dig har jcg fuld Fortrostning." Jeg lovede ham dette, som allerede havde varei min egen Tanke, og han sagde da vidcre:35 ~Svcert vil det forresten falde hende at forladc dette Sted; thi, som jeg alt har sagt, er hun fra sine fsrste Aar vant til at fcrrdes ude den meste Tid, og er dervcd blcvcn knyttet saa inderlig til alle Om givelsernc, at mangt et fast Baand maa rives vold somt sonder, naar hun stal drage her fra. Skal hun gjsre det frivillig, maa hun have nbcgramset Tillid og, Kjcrrlighcd til dig, hvad jeg dog sikkert haaber hun vil, thi hun er sta-rk i sine Fslelser, i Kjcrr lighcd som i Had. Bort Sftrog vil hun snart tale saa godt som du sclu, thi dels nemmcr hun hurtig, dels kan hnn alt saa mcgct, at hun forstaaer Alt. hvad der sigcs paa det, og cndog selv kan gjsre sig forstaaelig. Jeg har i ledige Timer haft min For nojclse af, at lcrre hende det, mest for dog imellem at hsre det kjcrrc Modcrsmaal og sclv faa Lcjlighed til at tale det igjen." Saaledcs omtrent faldt min Broders Ord; an strangt af den megen Tale lagde han sig tiloage paa Scngcn og faldt snart i Sovn. Jeg havdc nu ret til at betragte hans Ansigt, og saae da klart, hvor udtcrret det var; sit Vejr drog han langsomt og med stor Anstrcrngelse, Armcne hang krafteslsse ned ved Siden. Jeg havde for ofte set Doden ncrrmc sig, til at jeg kunde tvivle paa, at den snart vilde hente ham. Saa optagcn af min Betragten var jeg,36 / at jeg ikke lagde Ma-rke til, at Doren sagte aabnedes, for jcg saac den, som var kommen ind, staa foran mig; det var Pigen, jcg havde truffct ved Ssen. Med et Glcrdessirig focr hun mig om Halsen, klap pede mine Kinder og sagde mig med den kjcrrligste Rost Ord i Vret, som jcg ikke forstod. Pludselig bcsindcdc hnn sig dog, tysscdc ligesom paa sig selv og pegcdc sorgmodig hen mod Sengen. Men det var for silde nu at vocre stille; min Broder var vaagnet, havde rcjst Hovedct og saae nu ud paa Pigen og mig med et forbavsct, glad Udtryk. „ Marie!" sagde han. Pigen floj fra mig til ham og overvcrldedc ham saa aldeles med sine Kjcrrtegn, at det varede lamge, inden han kunde faa et Ord frem. Endelig sik han dog sagt: ~Men hvor i Himlens Navn kjender du Marie fra, Broder!" Jeg vilde forwlle, men inden jeg havde fagt ti Ord, afbrod hnn mig og fortsatte selv Beretningen, halvt paa Dansk, halvt paa sit Modersmaal, idet hun afvexlende saae til sin Fader og til mig. ~Gud vcrre lovet for det!" sagde min Broder. ~Nu har du", vendte han sig til Barnet, ~fundet ham, om hvcm jcg saa ofte har talt til dig, og ham vil du nok folge til et andet Land, ikke sandt?"37 ~Gaar du da med Fader?" spurgtc hun. ‚M nej!" svarede han, ~jeg er borte forinden. Men jeg veed nu, at du vil faa en anden Fader, og derfor maa ogsaa du dwmpc din Sorg, nu og siden." Übeva-gclig, med et fortvwlct Udtryk og et Blik saa starpt, som stulde det tnrugc gjeunem Mur og Sten, saac huu paa Faderen mens han talte, og da han tav, kastede hun sig med et Smertensskrig over ham og hultcde saa voldsomt, at haus svage Rost lamgc ikle kuude tomme til Lyd. Da det endelig lykkedcs ham, sagde han: ~Miu egen, litle Pigc! Vil du oftfyldc din Fa ders sidstcGon og gjorc ham rigtig glad, saa tor dine Djnc og lad mig ikle sc flerc Taarer. Lov mig det; har du lovet det, *saa vccd jcg, du holder det" Da rcjstc Garnet sig fra Sengcn, hen over hvilken hun laa, og tvang som med Magt Sorgen tilbage; blidt, og ikkc som for med Fortvivlclsc, bojedc hun sig igjen over Faderen, kyssedc ham paa Panden og sagde saa: ~Nej, Fader! Saa stal jcg ikke gnrdc merc." Og virkclig saae jcg i den halve Snes Dage, i hvilke min Broder endnu lcvcdc, ikke mcrc noget vold somt Udbrud as Sorg; den stod vel at llrsc i hvcrt as hendes Trcrk, og det hvad eutcu huu stille ftrrdedes om ham som en kjcrrlig Plcjerstc, eller hun eftcr sin38 vante Skit - den hun heller ikte nu gjorde nogcn Forandring i — strejfcde ene om ved Mose og So, men hun lod den ikte komme til Orde. Dodcn kom, som man kunde vente den, stille og frcdclig: Marie og jcg sadc begge ved Sengen og um'rkede den ncrftpe. Da Begravelsesdagen kom, fulgtc hele Byen min Brooers Kiste; Marie og jcg gik Haand i Haand ester den. Prcrstcn talte ved Graven, og det forstod ieg vel ikkc, men Klokkcrne ringedc imens fra Kirken med samme Klang, som jeg kjendtc saa godt, og

en Psalme saug de, hvis Tone jcg mente at have hsrt — det var alligcvel en velsignet lordefa-rd. Da Alle vare gaaedc bort, stod Marie og jeg cndnu tilbagc: med Angst traadte hun hen til den aalme Grav og saae i den et Djcblik, da styrtede hun lilbage og lob hastig bort, saa langt, at jeg ikkc kunde folge hcndc med Djnenc. Hen paa Eftermiddagen kom hun tilbage, flog skamfuld Vjnenc ned, da hun saae mig, og fagde: ~Vcrr ikke vred paa mig?" I Lobet af nogle Dage fik jcg alt Fornodent ordnet til Rejscn; Huset fandt cn Kjober, og da al Skyld var betalt, blev cn Sum tilbagc, stor nok til at sikre hende og mig for Nod. Det var med cn egen, bange Folelse, jeg begyndtc39 , at tale om Afrejse til hende; thi hvad min Broder allerede den fsrstc Dag havdc sagt,, at hnn paa sa'r egen stlrrk Maade var knyttct til Alt, hvad der om gav hende, havde jcg sandet mange Gange. Efter at have fortalt hende om Salgct af Huset, hvilket hun ikle skjmitcde synderlig Opnuirksomhcd, sagde jeg halv sporgcnde: ~Og saa maa vi vel snart se at komme bort." ~la, saa maa vi vel bort!" gjentog hun og stir rede frem for sig, udcn at se paa nogct Bestemt. Hun stod saalcdcs i nogcn Tid, men Kindernc blus scde og Aandedra-ttet blev saa hurtigt; det var tyde ligt, at mangchaandc Tanker og Spsrgsmaal nu tramgtc sig ind ftaa hende. Endelig vendte hun sig om til mig og sagde hsjt, med stcdse stsrre Hur tighed: ~Hvordan er der der, hvor jeg stal hen? Er der Vakker og Moser som her; kan jeg samle Sten ved Ssbredden og se Hejreu og Ternerne flyve? Og er det langt her fra, saa langt, at jeg aldrig, aldrig kan komme tilbage? Hvordan er Kirken — for en Kirke har I vel! Er den smuk som denne, og har I lige saa dejligt et Billede af den hcllige Jomfru?" Det var vansteligt at svare Noget paa saa mange og saadanne Spsrgsmaal, men jcg tog det op, der laa nHrmest, og svarede:40 ~Pissclig har vi en Kirke, Gud hjcrlpe os udcu dm! Udsmykt som edcrs er den vel itkc, men derfor erc vi Vorhcrrc ligc nwr. Ej heller have vi et Bil lcdc as Gnds Moder, men paa Altertavlen ser man Kristus brydc Brodct med Tisciplcne; dog er Bille det jo itkc det, hvorpaa det kommer an." ~I har intet Billcde af Guds Moder!" raabte hun. ~Hvordan kan I da bede? Hvcm knocle I for og hvcm fe I oft til under Bonnen?" ~Vi bede i vort Kammer, naar vi ere enc, og i Kirken fammcn med Menighcden, og vi fe op til den, der er over os Alle, og hvem intet Vje kan fe", svaredc jcg. ~San kan jeg ilke bede!" vedblcv hun; ~naar jcg itkc har den hclligc Jomfru foran mig og fer hendcs Djc huile paa mig — hvordan kan jcg da have Forvisning om, at hnn horer mig! Jeg maa staa hende eller lefusbarnct ganske mir, naar jeg stal bede. Fader kunde, fom du siger, bede uden det, men jeg kan ikte. Moder tog mig altid ind i Kirken, da jcg var ganske litle, og lod mig kysse Guds Moders Fod, og saa bad vi sammcu. Men Fader behovcde ikke at vcire der — min kjcire, gode Fader, og ham stal jcg forlade! Hvcm stal passe hans Grav? Og yvordan stal jcg rct miudes ham, naar jcg ikte kan tmrle vcd hans Grav? Ogsaa ham vil jeg komme41 ! ' bort fra og glemme i det fremmede Land. — Men jeg stal gaa med," sagde hun efter en Stund; „ Fader bad mig jo derom, og jeg lovede det. leg skal gaa med." Og saa blev hun rolig og blid, som da min Broder bad hende torre sine Taarer. Et Fartsj vilde om et Par Dage gaa op ad Flodcn der, huor jcg var stegen i Land, og med det skulde vi. Tiden indtil da tilbragte hun med at gaa rundt og tagc Afstcd med Landsbyens Bcbocre, og ved Middagstid vandrede vi bort fra hendcs Hjem. Tavse gik vi en Stnnd, og ilke een Gang vendte hun sit Hoved tilbagc. Men da vi kom paa en Hojde, hvor hun vidste, at man her fra sidste Gang saae ud over Som og Landsbyen, da sagtncde hcndcs Skridt, hun knugcdc min Haand fastere og vendte sig halvt om; jeg gjorde det samme. I Eftcrmiddagssolcns glodendc Skin laa Egnen for os saa varm og stjsn, som jeg aldrig havde set den; og knn cet Blik havde hun kastet paa den, da trykkede hun sig fast op til mig og hviskcde: ~Kom, kom, lad os gaa!" Og vi gik hnrtig, hun lob mere, cnd hun gil. Vi stod snart ved Flodcn, wnge for Tiden, og ven tende sade vi ved Vredden, hun med sit Hoved i mit Skjod. Rejsm hjem gik som Rejsen ud; mit Sprog42 lartc hun bedrc Dag for Dag, og snart var det kun et enkelt Ord, hvis Betydning hun ikte kjendte. D,'. vi kom til Gra-nscn, var der ingen Skibslejlighed til mit Hjcm, og jcg bcsluttedc derfor at gaa op gjcnncm Landet, for faa et Stcd fra østkysten af Jyl land at naa til Lcrss. Hvor kunde Marie for en Stund' hcngive fig til den barnligstc Gwde over det Ny, hun faac, og over at hore Alle tale det Mnal, hun hidtil kun havde hort af fin Fader og mig; men det var altid tun for en stakket Tid; oftest var huu stille og aluorlig, mod Andres Scrdvanc i den Alder. EnAftcn, ilke la-ngc cfter at vi havde faaet Fod paa Danmarks Grund, naacde vi en Landsby. Uden for et lille Hus fad en crldre, graahaaret Mand og lcgcdc med et Barn, fom stod mellem hans KnE; den Gamle nitkcde faa mildt til den Lille, og denne strakte da Hamderne op imod ham og raabte fornsjet: Bedstefader!" I det famme faae Niaric, der ligesom jeg var standset, op paa mig, tog min Haand og -sagde: ~Bedstefader!" Det Ord havde hun ikte hort for og begreb kun, at

det var Barnets kja-rlige Tiltale til den Gamle. ~Bedstcfadcr!" gjcntog hun, ~ja, det er du! Jeg har ogsaa en Bedstefadcr!" Og fra denne Stund af kaldte hun mig bestandig43 l saaledcs, endog efter at forlengst var gaaet op for hende, hvad Ordet betod. Da vi ftaa vor Rejse kom ncrr til den Egn, hvor De nu befindcr Dem, faldt det mig ind, at det var rcttest at gjsre en Smule Omvej, for dog en Gang at sc en Swgtning af mm Moder, som boede her; en Dag fsr eller scnere gjorde jo Intet, vi havde jo ikkc Noget at haste cfter. Altsaa drcjede vi af og droge her hen. En Eftermiddag, sent paa Hosten, stege vi op ad de Vakker, der hawe sig her bag ved, og saae da Soen ligge for os. Da skulde De have set Marie: hun stirrcde fsrst et Bjeblik maallss frem for sig og lob saa i fuld Fart jublendc ned mod Bredden. Strax efter kom hun tilbage og raabte: ~Bedstefader! Her er ligesom hjcmme, her maa vi blive! Her er dit Hjem, ikke sandt, vi stal ikte bort igjen?" Icg veed neppe, hvad der gjorde mest Virkning paa mig: Barnets store Glcrdc og bsnlige Tale, eller den stille, solbclyste Ss, der ogsaa talte mig til Hjerte. Vist er det, at mit Hjcm der ovre paa Aen i dette Njeblik forekom mig saa lillc og tomt, og jeg vecd ikke selv hvorfor, men dets Ensomhcd tyktes mig dob belt stor ved Tanken om, at hun skulde dele den. ‚I Guds Navu!" sagde jeg efter kort Tsven,44 ~faa find da ditHjcm her!" Og Marie grcrd og lo og lo og grcrd, mens hun lob om, ellevild af Glcrde. Saa strev jcg op til Lcrso; udcn Moje lostes jcg fra mine Forpligtclser, sik min Smule Ejendom solgt og lod mig det Hus rcjse, De ser. Jcg kjobte mig Baad og Garn og lcvcde som Fisker, mcre for at have en VestMtigclsc, der stcmmedc med min Lyst og mit tidligcrc Liv, end fordi jeg var tvungen dertil. Dels for ikte at lade Barnet vwrc saa mcget ene, dels fordi jcg sclv saa gjerne vilde have hende hos mig, tod jeg hende strax fra Begyndclsen af folge med mig paa Ssen. Hun, dcr fra sine forstc Aar daglig havde vandrct om mellein Mose og So, havdc aldrig vcrret ude at sejle paa dem, og forste Gang hun fatte Fod paa et Far tsj, var da hun sammen med mig gik ned ad Flodcn. Dc tan da forestille Dem hendes Fryd, da hun traadtc i min Baad, og den, halv bange, halv velbehage lige Folelse, hun fornam ved forsigtig at scrtte sin lille Fod paa de tynde Brcrdder, der nu alene stilte hende fra Bandet — Bandet, som hidtil havde ligget for hende, dcjligt at se paa som selve Himlen, men utilgjcrngeligt som dcn. Ncrsten crrbodig fatte hun sig til rette paa Toften agter ude, hvor hnn ogfaa siden bcstandig havde sin Plads, og saae mig nys gjerrig lcrgge Aarene ud; da jeg satte dem i Bandet45 og Banden gled frem, vilde hun forst na'ppe tro sine Bjne, men vendte Blikket tilbagc mod Bredden og hen ad Vandspcjlct, for ret at forvisse sig om, at vi virkclig kom afstcd; saa klappede hun i Hcrnderne og lo og strcg, saug Smaastumper af Viser, hun ncrsten havde glcmt, og var sikkert flsjet mig om Halsen, havde hun kun turdet rejse sig. En Stund fad hun tavs og stirrcde :ncd oftspiledc paa Kjsl vandet, som vi lode bag ved os, og Aaredryppen, der gled hen; men da jeg holdt indc med at ro og Banden laa stille, maatte hun selv have en Aare i Hamdc og ret betragte stigt vidunderligt Rcdskab, ~der kunde tra-kke over So som Hest over Land", sagde hun. Saa sknlde vi hen ad Aften, da Fangsten var endt, tilbage over Soen, og nu lod jcg hende tåge Rorpindcn fat og viste hende dens Brug. Det var ingen kort Tur hjcm den Aftcu; thi hvert mantte huu drejc Roret og prove, om Baadeu nu ogsaa virkelig deune Gang vilde lystre og gjore et Slag til Sidm. End stsrre Gla-de troer jeg dog huu folte, da jeg et Par Dage senere, da Lejligheden var ester det, fatte Sejl til. Nu maatte jeg jo selv vwre til Rors og sad da ngtcr ude med Marie paa Skjodet. Forst saae hun, vel nysgjerrig, men dog med megen Ro op til Sejlene, der nogle Bjeblikke floge flnftt mod46 Mastcn; men da de fangede Vinden, og vi med jcrvn Fart glede fremad, blcv hun ncrsten ustyrlig. Hun vildc bojc sig langt ud over Rcrlmgen og fe Plan terne skare gjeimem Bandet, hun maatte lcene sig mod Sejlet og fole dels Stramning, og under Alt det raabte hun hojt as Glcrde og tlappede i Hcrnderne. ~Icg kan jo flyvc!" sagde hun. ~Og det har jeg snsket saa tit, naar jeg saac Fuglene, iscrr de store Maager, stryge over Bandet. Nu kan vi det ogsaa, og det er samme Binge, der bårer os Begge frem. — At nej", udbrod hun ester et lidet Ophold, ..hvorhen jeg vil, kan jeg dog ikkc flyve! Langt, langt ned mod Syd naaer jeg ikke. — Men det kan du!" raabte hun op til en Terne, der floj over hen des Hoved, ~hils Alt der hjcmme!" Hun fulgte med Djnene Fuglen, til den forsoandt i Synskredsen; saa torredc hun med Bagen af sin Haand en Taarc as, der var i Fcrrd med at liste sig frem. Lidt ester lidt forsvandt hendes Uro og Ivrighed til Sos; hun blcv fortrolig med sit ny Liv der ude, alt eftersom. det ophsrte at overvcelde hende vcd sin Uvanthed, og lcrnge varede det ilke, fsr hun endog var mig til megcn Hjcrlp, forudcn den Glcede, hendes Selflab hver Time skaffede mig. Men van samme Tid saae jeg, at Lwngslen ester47 ! de Steder, hun haude forladt, vlcv sta?rkcre og sta-r -kcre, eftcrhaandcn som Omgivclscrne hcr ophorte at va-rc ny for hende. Mcn da hun tilsyncladcndc bc gyndte at komme til Ro, gik hcndcs Tanter,

mcrc cnd nogcn Sindc for, tilbagc til Hjcmmet, og jcg faae med Bekymring, at det var saa langt fra, at hun ret lcvcde sig sammen med det, der omgav hende, at hun tva-rt imod foltc sig som frcmmed hcr. Ogsaa viste det sig snart, at den Folclsc as nogct Hjcmligt, hun havdc hafi den forstc Gang hnn tom hertil, tun var forbigaacndc, inrstcn oieblitkelig. Hlin var olcven mindct om Hjcmmct ved at sc det stille Vand her ndbrcdt for sine Foddcr, mcn Dag for Dag saac l,un Forskjellen storrc, og hnn lmigtcs bort her fra. Naar jeg nn ta-nkcr paa det, da havde det vel va-ret rig tigst, at drage med hende til et Stcd, hvor Alt var saa forstjclligt fra dct Tilvantc, at Intct knndc mindc om det, hun hande forladt; hvor hnn med cct tnnde sc sig over for nogct helt Nyt, som hnn maattc tvingc sig ind i; det var dog maaste lyttcdcs hende. Nicn som det var, havdc hun i forstc Ojeblik faact den Forestilling, at Alt hcr vildc stemme med Fortiden, og at hun i disse Omgivelscr kunde leve uaa samme Vis og i samme Tankckreds, som forhcn. Og der for blcv hun skuffel; derfor saac hun mcd ukja-rligt Vje paa det, der omgav hende.48 Jeg mindcs saaledcs, at hun en Dag, da vi kom op paa en af Bakkcrne hist ovre, pludselig stand sede og saae nd ovcr Egnen; da hun havde staaet stille nogle Bjeblikke, vendte hun sig til mig og sagde: ~Dct cr Mark ved Mark, ikke Andet end Mark! leg ser slct ikke Andet!" ~Dn kan tcrllc otte Kirker her fra", svarede jeg, dem maa du da ogsaa kunne se!" ,Kirkcr!" gjcntog hun ivrig, ~men hjemme var der lange, lange Bakkckjcrder, og der var Vandlob og MMi, ovcrfvommcde, saa at de vare som store Sser er tun Mark og Kirker!" ~Du har jo Sscn lige under dig!" indvendte jeg. ~Den cr saa stille!" vedbleu hun, ..saa helt stille og fredelig! Hjcmme laa Bandet vel oftest stille mellem Hsjdernc, men tit fik det Fart, naar Floden steg: saa rullede det frem, saa msrkt og vredt, og flog Skum ind mod Land, og mangen Vej blcv ufarbar og mangen Mark blcv en hel Ss. Og der vandrcde Hcjren om mellcm Rorene, og de vilde Svaner drog i store Flokke hen ovcr Bandet og ka stede sig ude paa Dybet. Og ved Aften saa kunde man ude fra Sserne hore som tusiklde Stemmer af Vandfuglcne, naar de gik til Ro, og Natten igjen nem lsd Rsrdrummens underlige Skrig. Der var ikke som her, hvor der er saa stille, at man ikkc tsr49 raabc. — Se nu, hvor Bandet der nede er blankt, som var det dodt Glas og ikke Ss!" Hun havde talt afbrudt, men hurtig, mrsten som i Vredc, og idet hun sagde det sidstc, tog hun en Sten, som huu med Kraft kastede ud over Ssen. Det gav en nnderlig, dump Lyd i den stille Aften, da den naaedc Vandfladen; men da hun saae denne brydes og Ringenc danncs om det Sted, hvor Stenen var sunken, glcd der som et trodsigt Smil over hen des Ansigt. Saa gik vi, og paa Hjemvejen var hun tavs. — Strax en as de fsrstc Dage, jeg var sammen med hende, havde jcg lagt Mcrrke til, at hun, inden hun gik til Ro om Aftenen, kncrlte ned foran Sengcn og bad sin Aftenbsn paa det fremmede Sprog, hvor hos hun saa oftest tog en Skuemont frem, som hun bar i et Baand om Halsen, og kysscde den. Jeg havde med Forscrt ikke talt hcrom i Bcgyndelsen, da jeg frygtede for at komme med for meget Nyt paa een Gang; men da vi havde va-ret her en Tid, og da hun talte mit Sprog> saa godt som jeg sclv, syn tes det mig underligt, daglig at hore hende bede paa et andct Maal, og jeg lcrrte hende derfor Fadervor; hun nemmede hurtig, og da jeg havdc sagt hende Ordene for nogle Gange, kunde hun gjentage dem uden Fejl. Jeg undrede mig derfor over, fremoeles S, Baudih: Ved Ssen o« i Sloven, 450 at hore hende bede paa sin vante Vis, og spnrgte da, om hun ikte lcrnger hustede den Bsn, jeg havde locrt hende. Da kom hun hen til mig, lagde sit Hoved i mit Skjod og sagde: ~Bedstcfadcr! Dct lyder saa fremmed for mig at bede med andre Ord end dem, Moder har lcrrt mig! Naar jcg taler med dig eller en Anden, da faldcr dct mig let nok at brngc 'dit Sftrog: men til Gno, synes jeg, maa jcg tale, som jeg cr vant til." Jeg turdc Intct indvendc hcrimod, og sit Liv igjennem bad hnn hvcr Aften Bonnen hojt paa sit Modersmaal. Imidlcrtid spnrgtc jeg ved en anden Lejlighed, hvad det var for en Skncpenge, hun bar, og hvorfor hnn kysscde den. Hun svarede da, at dct var ct Bil lcde as den hellige Hnbertns, og at han alt ccn Gang havde reddet hcndes Liv. Da jcg videre spurgte hende ud, fortaltc hun, at hun en Gang, som lille Barn, ester Swdvane havde varet ude at tumle sig i Om cgncn as Landsbyen paa egen Haand, og da havde strejfct saaledes om, at hun tilsidst ikle vidste, hvor hun var. ~Thi der", sagde hun, ~var det ikke sonl her, hvor der er Vej og Sti overalt, og hvor man tan se sit Maal Mile langt borte; der maatte man selv finde et Vadested over Floden, holde sig ved Mlletrcrets Kviste, for at slippe gjennem Gungerne og51 bsjc Rsrene til >Hidc med Hcrnderne, naar man vilde tramgc frcm i Mosen. — Og dct var ftragtigt det, saaledes at strcjfe om, udcn ret at vide, hvor man mr!" raabte hun med tindrende Djne. Hnn git lamge, fortsattc hnn sin Fortcrlling, rundt i forskjel lige Retningcr, men hjem kom hun ikke; og da der tilsidst lagde sig en Taagc over Engcn, saa sta-rk, at hun ikte kunde se, hvor huu fatte sin Fod, lagde hnn sig ned og grcrd sig i Sovn. Da syntes dct hende, soin om

der gjenncm Tangen tom en hoj Mand vandrendc over Socu, og hau brcdte sin Kappe over hende. Under den laa hun saa, varmt og trygt, til huu vaaguedc ved, at hendes Fader stod foran hende. Han, i Forcning med nogle lMlpsommc Naboer, hnvdc Nattcn igjeuucm ledt i Angst ester hende, og med ringe Haab om at ftndc hende i Live; thi det var langt hen paa Hosten, og Na-ttcrnc gave Frost. Da Modcrcn kom til, raabte denne, at en vclsignct Helgen maattc have tagct Bar net under sin Varewgt, og da nu Marie fortalte sin Drom, sagde hun, at dct maatte have vcrrct den hel ligc Hubertus, og spurgte, om han ikte havde haft et Spyd i Haanden, hvilkct Marie saa ogsaa mente at kunne huste. Nogcn Tid hereftcr havde Modcren tjsbt den52 lille Sknemont, paa hvilken dcu helligc Hubertus var afbildet, og hamgt Marie den om Halsen. Jeg var saa bange for, at jeg, ved at sige Noget til denne Fortolling, skulde tomme til at udtale Et eller Andet, som hnn maatte fole som et Angreb paa det, der var hende dyrest og helligst, og jeg tav derfor stille. Men longe varcdc det dog ikke, for jeg fandt en Lejlighed til at komme tilbage til samme Sag; hun hsrte mig uden at indvcnde Nogct, og da nogen Tid var gaact, tog hnn Lidscn as sin Hals og gjcmtc det Hele ien Skuffe. Glcmt den havde hun dog ikte; naar hnn trocdc sig cne og übcmorkct, tog hun den imellem frcm, og trykkcde den til sine Lcrber. - Hun fsjede sig i denne Sag, fom i alle andre, cgcmlig tuu i det Ydre efter det Ny, fom omgav hende: bcndcs hele Tankegang vcdblev uforandrct. — Som Alle i min Hjemstavn, havde jeg fra Harnsbcn af voret en flittig Kirkcganger, og mange Ssndagc vare ikkc hengaaede, efter at jeg var kom men her til, inden jeg fogte ttl Kirke. At sin Vis var en gudfrygtig Natur, var jeg strax paa det rene med, og da det tillige var mig om at gjore, at hun faa fnart fom muligt maatte se Forstjellen mellem den Gndsdyrkelfc, vi ovedc, og den, hun havde varet vant til, tog jeg ikke i Betcrnknmg at53 fsre hende med mig, stjondt jeg jo ikkc havdc For visningen om, at hun allerede kunde forståa Alt og folge med paa ethvcrt Punkt. Hun gwdede sig krnge forud til Kirkegangcn, og det var med ncrsten straalcnde huu traadtc ind ad Kirkedoren. Hun saac sig om, og det glade Smil forsuandt lidt ester lidt; men jcg fandt det rimeligt nok, at hun der kunde stcmmes til Alvor. Da Gndstjcnesten var forbi og vi Side om Side vandrede hjem, var det mig klart, at der laa hende en hel Del ftaa Hjertet, son: hnn la-ngtes ester at faa udtalt, men at hnn, mod Sedvane, ikke ret kunde bekvcmmc sig til at begynde. Jcg vendte mig derfor til hende og spnrgte, om hun tilfulde havdc forstaaet Pnrdikenen. Hun rystede paa Hovedet og sagde: ~lcg kunde stet ikke komme afsted med at hore! Jeg knndc heller ikke ret bede, jcg vecd ikte hvorfor. Det var mig, som om jeg sad, ikke i Arken, men i et andet, simpelt Rum; Alt var saa ringe og smaat, og der var saa koldt, syntes jeg. Jeg vcndtc mine Vjne til Alteret, og den hellige lomfrn var der ikke, og da jcg vilde bede, loftcdc jeg Blikket opad, men Bnrddeloftct laa saa fladt og lavt over mig; og saa tcrnktc jcg paa, hvor Hvcrloingcrne vare hsjc der hjemme, saa hoje, at man kunde tro, Guds Engle54 "<v . svlvvedc under dcm. — Og Kirken hjemmc var saa " iys, og naar Solen kom ind gjcnnem de brogede Ruder, saa sftillcdc dcn saa dejlig paa alt Guldct der inde, og man saae de hclligc Billeder saa tydclig! Her var der saa morkt: jcg sad og efter Solen, men da der saa cndelig kom et Glimt ind gjennem det lillc Vindue ved Preikestolen, saa havdc det ikke Andct at stinne paa cnd de bare Va-gge, og jeg syntcs, de saae dobbelt koldc ud ved det!" ~Mcn Pra-dikenen!" sagde jcg, ~horte Du da ikte efter den?" ,M ncj!" svarcde hun, ~det kunde jeg ikkc! Jcg var slet ikte hojtidclig til Mode der inde. Og de dejlige Sangc, jcg ellcrs Horte! Har I slet ikke dem her? Den gamle Mand sang saa hccst, og det lod saa cnsformig!" Saalcdcs vedblcv hun at udtale sin Skusfelsc, og jeg troer, at hun bestaudig sidcn solte det Samme, eller i hvcrt Tilfa-ldc noget Ligncnde, hvcr Gang, huu var i Guds Hus. Det blev heude vel en Vane at soge til Kirkc; men sand Oftbyggelse hentede hun ikkc dcrved. og ofte maatte jeg med Sorg mindes, hvad huu havdc sagt til mig der nede i fit Hjcm, at hnn ikke ret vilde tunne bede, naar hun ikke merc kom i sin Kirke og havde det store Alterbillede for Dje; det syntes, som om Gud for hende tun var i hin55 Kirke, og dm var hun nu bone fra; der hande hun, saa at sige, ladet sin Gud tilbagc. — Naar vi vare ude paa Soeu, hun og jeg, fad hun altid paa Tofteu agtcr ude; Mcdesnoren passcde hun vel, men Tanken og Bjet vare anden stcds henne. Huu saac mcre ned cnd op, ned i den stille, dybc So. Übevcrgclig og tavs kunde hun sidde og stirre ned i Dybet, ikke fordi hun fandt nogen cgmtlig Gla'de heri, men ligcsom uimodstaaelig tvungen dertil. Og et vidundcrlig starpt Blik havde hun: der maatte vcrre saa dybt, at Aaren na-ppe kunde rockkc Bnnd, hun knnde dog se Fiskeynglen flokkes om Fodcn af Norcnc, Mnslingcn aabnc sine Skallcr og Aalen, der laugsomt bugtcde sig mellem deu tcette Grsdc. Meu, som jcg alt har sagt, glad blev hun ikke dervcd, snarerc tungsindig og stille. Saaledes sagde hun en Dag, som vi laa ret ud for Aanmudingen, idei hun flog sit Dje op paa mig: ~Dct er ondt

dcr nede! Socn, der ser saa blid og stille ud, vilde gjerne bryde en Planke i Banden, om den kuudc, og lukke sig over os. Som jeg fad nu, knndc jcg sc, hvor sa-rt det lange Sogrcrs be- sig dcr nede, og det var, som om det greb eftcr mig!" ~Det er ikke underligt," svarcde jeg, ~Strsmmen fra Aaen bcrrer her ud, den kan nok bcva-gc Grsden!"56 Hertil tav hun, som flog hun sig til Ro med den Forklaring, hun havde faaet, men lidt efter sagde hun: ~Hjcmmc saae jeg aldrig saa klart og dybt Vand; jcg kan ikke lide, det er saa klart — jeg kan ikte lide Som her!" — Med Bebocrne trindt om plejcde vi ringe Omgang. Naar man, som jeg, i a?ldre Alder bryder op fra en Plet, hvortil man er voxct fast, og soger sig et nyt Hjem, er man ikte for ivrig efter at vinde nye Bekjendtsiabcr, det tilhorcr Ungdommen; men Marie holdt sig nesten mere fja-rn end jeg. Dertil var vel Grundcn, dels at ogsaa hun havde vatret knyttet lige saa fast, om ikte fasterc, end jcg, dels at hun bar Sky for at vcrre Gjenstand for Beskucn og Omtale; og det er jo en Gang saa — og mest endda paa vendet —al den, der blot iet eller andet,er for skjellig fra Andre, ej kan undgaa at vwkke Opmoerk somhed, ofte tillige Spot. Jcg bestemte mig derfor til, efter Maries egen, indstamdige Bsn, at lcrsc med hende, i Stedet for at ladc hende fsge Skolen med de andre Born. Fra Lille af havdc jeg vatret ret flink til Bogen, og i min Ensomhed havde det vcrret min bedste Glcrde at lwse de Skrifter, jeg kunde faa til Laans; derfor mente jeg vel, det kunde gaa. Prwsten, med hvem jeg57 talte om Sågen, rcmdede mig dertil, og saa begyndte vi vor Lcrsniug. Og hvor megen Gwde havde jeg ikke af de Timer! leg fortaltc og jcg lcrstc, jeg regnede og strev, og Dag for Dag kunde jeg sc, hvilke Fremskridt hun gjorde. Alt vilde hun vide og Alt skulde jeg kjende, og tit og maugcn Gang var jeg i Forlegcnhed for Svar paa hendes Sporgsmaal. Men, jeg vccd ikte, hvordan det var, ofte fandt hun felv, ved nogle Bje blikkes Eftcrtanke, Svaret, og havdc vi da talt en lille Stund om det, stod det hende hel klart. Den fsrstc, lange Vinter gik da ja-vnt og stille ved saadan Syssel. Vel tog jeg stundom, naar Socn var aaben, paa Fistcri; men den meste Tid sade vi dog inden Dsrs. En stor Gladde var det hende, da Isen laa over hele Soen fta Kyst til Kyst; paa stig Flade havde hun tidt tumlet sig i Ungarnland, og endog taalelig godt la-rt sig at lobc paa Skridsto. Det maatte hun da ogsaa prsve her, og daglig foer hun afsted over Isen, saa lwngc den laa. Time efter Time kunde hun blive der ude, iscrr naar hun under sig havdc faact Bje paa en Fist; den fulgte hun da, saa lcrnge den var at se, paa dens Flugt, ud og ind i alle deus Bsjuingcr, og havde hun holdt Skridt 'cd cu ret lcrnge, kunde hun tale derom i lang efter.58 — Det bleu da Foraar igjen, og en Majdag lunde jeg her fra se, at Frcgerslev Skov der ovre var gron. I sit Hjcm havde Marie aldrig set en Skov, og her tjendte hun den jo kun ved Lovfaldstid og ved Vinter: nu skulde hun se den gron, lige ester Lovsvring. Vi bcgave os paa Vej, og forvcntningsfuld var hun, det kunde kjendes paa den Hurtighed, med hvilken hun vandrede afsted. Saa kom vi snart til vort Niaal, og da vi bojede inb ad den smalle Skovsti, hvor To ikte kunde vandre ja'vusides, gik hun foran. og lydlost flyttede hun sin Fod, saae mest opad og sagde Intet. Et Stykke inde er der, som De maaske ueed, en anden Plet ved et lille Kjcrr; der stllndsede vi og strakte os i Grcrsset. Hun var ojensynlig ikke til Sinds at begynde Samtalen, og jeg spurgte derfor, om hun ikke ret var glad her. ‚Mad?" sagde huu, ~nej, det kan man ikke blive her. Her er saa stille og svalt ligcsom i Kirken — eders Kirke," tilfojede hun langsomt. ~Men her er lysere, og Fuglene synge, og Taget ligger En itkc saa ta-t over Hovedet. — Jeg troer alligevel, jeg kunde vcrre glad, naar jeg kun turde lobe og synge her inde!"59 ~Syng du kun!" svarede jeg med et Smil, ~hvem stulde formene dig det?" ~leg vced ikke hvorfor," vedblcv hun, ~meu det kan jcg ikke; jeg synes, jeg maa gaa saa varsomt. at jeg ikke horer mine Skridt her, og skulde jeg synge, kunde det blot vcrre ganske svagt, ikke som jeg sang for — hjemme. Der var Ingen, der kunde hsrc det, og ikke Tag over som her; der raabte og sang jeg i vildeu Sky, uaar jeg lob ned ad Skraa ningernc!" En >Htund sad hun taus og saae sig om, og jeg glcrdcdc mig alt over, at hun i Ro kunde nyde den dcjligc Stilhed og Fred; da strsg der ftludselig en svag Luftning hen over Skoven, alle Bladene viftcde og det susedc som en Hvisken af tnsindc Tunger. Hun sprang op med et S«t, holdt Haanden for Bjnene og raabtc hulkcude: ~Her er saa lyst og dejligt og jeg var lige ved at vcrre glad — men Fader ligger ganske alene der nede!" Saa gik vi hjem, Haaud i Haaud, og lamge varede det, for Granden sagtnede og hendes voldsommc Bevwgelse fatte sig. Talte jeg siden om at gaa til Skovs, tav huu eller svarede uudvigende; et Par Gange brugte hun Ord som: ~leg er for ond til at va-rc der!" og ~Nej! Der kan jeg bare grcrde!"60 I Sommertiden stulde hun gaa til Pra-sten og saa hen ad Eftcraaret konfirmcres: hun vildc da vcrrc henved femten Aar. Mcgcn Bctamkclighed og ZEng stelse baade hun og jeg den forste Gang Konfirmandcrne stulde mode hos Prcrstcn; men hver af oo havdc sin Grund, og Begge sogte vi at

skjule det for hincmdcn. Hun var angstlig ved at skulle sidde ftaa Bmik sammen med saa Mange, hvis Sinde lag hun ikte tjendte, og spccndt paa, hvordan de vel vildc modtage hende, og dertil havde hun en barnlig Undseelsc for, i wngerc Tid at stulle staa for Pra-steno Vjne, ja, cndog tale med ham; hidtil havde hun jo tun tjendt ham som Ordcts Forkynder i Kirken, og det faldt hende vanskelig, at twnke sig i Stue med ham som med et andct Menneske. Jeg var urolig as en anden Gruud: Det var et stort Ansvar for Gud og Meunesker, jeg havdc taget paa mig ved selv at krsc med Bsrnet, og var jeg mig cnd intct Fejlgrcb eller Mangel paa Iver bevidst i den Gjerning, saa fslte jeg dog nu, mere eud uogen Sinde for, hvor svwrt det er at svare for den Maade, paa hvilken man har ledet et Menneske frcm; og jeg syntes, at det paa denne Dag var mig, og ikte hende, der blcv kaldt frem at afwgge Regnskab. Hun stod midt i Stuen, tilsyneladende helt rolig, og lagde sidfte Haand paa sin Helligdags Paaklcrd>61 ning, men jeg saae hendes Haand rystc, da hun fcrstede en Naal i sin Halsklud, og Forklcrdebaandet sprang, da hun vilde knytte det, saa voldsomt tog hun ftaa det. B«nge saae jeg ester hende, da hun gik, saa lamge jeg kunde ojne hende; fiden gik jcg ind og fatte mig, for at vente paa hende. Men da en lille Tid var gaaet, syntes jeg alt, det var grumme lcrnge siden, hun tog bort, og da jeg saac ftaa Uhrct, kunde jeg ncrstcn ikte troe Andet, end at det maatte vcrre bag efter, og faa gik jcg ud. Jeg vilde gaa hende i Mode, forst ikke lcrngcr, end til den store Grusgrav ved Vejen, men da jeg stod der, faldt det mig ind, at tog jeg kun et Par Skridt op ad Bakken, kunde jeg se helt ned til den yderste Gaard, og saa gik jeg op ad Bakken. Der fad jeg da lcrnge, og uroligerc i Sindet blev jeg for hvert Bjeblik. Omsider saae jeg hende komme, men hun gik ikke alenc. Alt som hun kom mrrmere, saae jeg, at det var Sognefogdens Ssn, en ganfle ung Karl, hvem hun ncrppe tidligere havde kjendt, der gik ved Siden as hende. Da hun fik Bje paa mig, bod hun sin Ledsager Farvel, rakte ham Haandm og lob saa imod mig med alle Tegn Mia den stsrste Glcede.62 ~Du har jo gradt!" var det forste, jeg sagde, da jeg ret fik set paa hende. ~la, det var sur, for lidt sidcn," sagde hun. Jeg blcv ilde til Mode. ~Var det hos Prastcn?" fik jcg spurgt. ~Gik der Noget galt?" ~Ncj!" svarede hun frimodig, ~ikke det mindste!" Men saa tav hun igjen. ~Hvad spurgte han dig om?" ~Forst vildc han vide, hvad jcg havde la-rt i det Hele, og saa maatte jcg fortallc om Isderne i LEgyfttcn!" svaredc hun. Huskede du saa alle Landeplagernc?" frittcde jeg. ~la, dcm alle sammen! Og da jeg var strrdig, fagde Prcrstcn, at jeg var vel lcrrt." ~Mcn hvad, i Himlcns Navn, har der da tnrrct i Vejcn?" spurgte jcg forundret. ~10, da vi skulde gaa," sagde hun hvistende, og hendes Anfigt blcv msrkt, ~saa gik de andre Piger to og to, men jcg gik alene — og saa pegcde de paa mig og lo!" raabte hun og knyttede Hcenderne. ~Og saa grwd du?" spurgte jeg. ~Nej!" svarede hun og rejste Hvvedet, ~ikke strax! Jeg vendte mig hen til dem og saae paa dem, og havde jeg tunnet gjsre nogct Ondt — jeg havde gjort det paa Stedet!"63 Men dct var jo stygt!" indvendtc jcg. ~Men nu cr jcg heller ikte vred lamger!" sagde hun, ~jeg cr glad! Thi Sognefogdcns Anders kom i dct sammc saa vcnlig hen til mig, og sfturgte, hvad dcr var i Vejcn. Og saa var dct, jeg gra-d. Men han sagde, at dct vel var, fordi jeg gik alcne, og derfor vilde han nu folgc mig. — Og dct var kjont af ham, ikke sandt Bedftcfader!" ~Icg vccd ikke, hvad jcg svarcdc, thi hcndes Tale havdc givct mig en Del at tanikc paa. Hun var saare stjon at sc til, og i Aand og Lcgcmc flere Aar forud for sin Alder; det var da cj saa urimeligt, om en Mand knndc fa-stc sine Bjne paa hendc, om hun cnd, eftcr sine Aar, ncrppc var mcre cnd et Barn. Jeg mente, at der kun vilde fordrcs Lidet for at vinde hende, og med Grund frygtedc jcg for, at hun skulde hengive sig til den Forste, der kom paa hendes Vcj. Der var jo imidlcrtio Intct at gjore for det fsrste; jcg sagde Intct og lod Alt gaa, som det kunde. Havde hnn hos Presten, traf han hende ofte, og de fulgtes da ad, til hen imod mit Hjem; der bod han Farvel, og aldrig gjorde han, saa vidt HM bekjcndt, nogct Skridt for cllers at se hende. Hun talte ikkc om ham, lige saa lidt som om64 sin Beredelse til Konfirmaiionen. Tog sagde hun en Dag, stodvis, som om del kostede hende Anstrcrngelse at faa Ordene frem: ~Prcrsten sagde i Gaar, at hele lorden var saa plettet as Synd, at al den Skjonhed, dm havde hast fra forst as, var halvt udvistet!" ~la," svarede jeg, ~dct tan man vel sige, naar man, hvor saa end Ojet vendes hen, ser Synden hcrsie, som den gjor!" ~Da vced jcg dog," tog hnn ivrig til Orde, at jeg har set det i Verdcn, som der ikke var Lyde ved! Jeg har itke set Synden hvile over mit Hjem der nede! — Og Alt, Alt stal forgaa paa den yderstc Dag!" raabtc hun sorgmodig. der staaer strevet, at der stal komme en ny Himmel og en ny Jord," sagde jcg. ~Ak hvem kan se saa langt frem!" indvendte hun. ~Og stjonuerc end det alt er, paa sine Steder, bliver det dog aldrig!" ~For Gud er lutet umuligt!" var det Eueste, jeg vidste at sige, og mere talte vi ikke hcrom, hverkcu den Gang eller senere. — Sommeren gik hen og det led mod Efteraar; Marie blev

koufirmeret. Klart og tydelig redede huu for sig i Kirkeu, meu at hun egentlig var greven^ as den hojtideligc Stund, troer jcg ikkc, ,'aa vin som65 hun heller ikke havdc sundet sand Opbyggelse, men kun Belcrring ved Prcrstens Undervisning. leg vced ogsaa kun een Gang, at hun kom hjcm der fra med bcva-gei Sind. Det var en as de sidste Gange, hun var der, at Pra-stcn havde fort alle Konfirmanderne oft i sin Storstue og der ladet dem synge en Psalmc til et lillc Orgel, han samme Dag havdc faact. Marie, der havde en klar, kraftig Rost og ellcrs plejede at synge for, kuudc deu Dag, for talte hun sclv, ikke faa en Lyd frcm, saa overveldet blev huu af de stjonuc Toucr, hvilke hun aldrig forhen havde hort. ~Dct var, som Horte jeg de hellige Engle sclu!" sagde hun, ~og saa la-ngc den dcjlige Musik varcdc, solte jeg mig saa mrr ved Himlen, at jeg syntes, jeg maatte knnnc rakke der op strar; men da saa Alt forstummede, saa folle jeg mig saa megct ene og saa langt borte fra Himlen!" Tit og ofte vandrede vi siden i Morkningcn op til Pnrstcgaardcn og stode stille ndcn for, naar der blev spillet. leg havde godt af den skjenne Mnsik llrngc ester; men Marie kunde kuu gkrdes ved den, naar hun Horte den. ~Saa llrngc den varer/' sagde hun, ~glcmmer jeg Alt, det er bestemt, som om Toncrne ta-ulte for mig; men hore de fsrst op, gaa de mig strar as Minde, hvor gjerne jeg eud vil holdc paa dem. Man 2. Bcniditz'. Ved Ssen o« i skoven, 566 horer saa mangcn anden Lyd, og den, man just horer, bringer al anden i Forglemmelse." — Anders saac hun ncrsten ikke mere, og talt om ham havdc hnn, som jeg allcrede har sagt Dem,/ kun såa sjcrlden gjort; men det var dog med Mngstelse for hendcs Skyld, jeg Horte Bysnakken melde, at han havde fattet Elskov til en anden Pige, og at Intet uden Foreldrenes Samtykke mangledc. Jeg talte imidlertid ikke hcrom til Marie; jeg mente, det var tids nok, naar Alt virkelig var afgjort. Men en Dag fortalte man mig, at nu var den Sag ordnct, ncrste Aften skulde laordet holdes. Der var da intet Andet at gjore, end det til hende, og pall Hjemvejen gik jcg og grundcde paa, hvorledes jeg bedst stnlle stille mig herved. Jeg var tcrt ved da jeg saae hende aabne Doren og lobe mig i Mode med smilende Ansigt. ~Ak!" tankte jeg, Glcrde vil maaske hastig faa Ende!" har vwret til Bys, Bedstefader!" raabte hun. ~Og Nyt bringer jcg mcd, godt Nyt! Gjcet en Gang!" Inden jeg fit Tungen paa Gled, for at sige, at ogsaa jeg hande en Nyhed mde, vcdblev hun: ~Tamk, Auders har faaet Ja af Karens For crldre! Det har de ganet og ventet paa saa lcenge. Jeg er saa glad, thi nu er Alt godt!"67 Jeg stod som lynstagen af Forundring, og det maa vel have vcrret at kjende paa mig, thi hun sagde i det samme: ~Gwd dig dog, Bedstefader! Er dn rigtig glad, tan du ikkc staa stille iTavshcd; du maa gjsre merc end blot undre dig!" ~Naar jcg undrer mig," gjensvaredc jeg, ~saa er det ilke over det, du fortcrller mig, det vidste jcg i Forvejen; men det er over dig og din Glcrdc." ~Og jeg skulde ikke glcrdes!" raabte hun. ~Icg stulde saa helt glcmme hans Godhed imod mig — Fy, om jeg gjorde det!" ~Men havdc du da ikke selv sat dm Hu til ham!" foer det mig ud as Mnndcn. ~leg! Til ham!" raabte hnn forbavset. ,Il drig i Evighed! Jcg tenker paa ham med Tatncm mclighcd, men hvordan stnlde jeg bare Kja-rlighed til ham! Han staner jo ikke hojt over mig, jcg vilde jo fole mig jcrvnbyrdig med ham, tale med ham paa samme Maade og se paa ham med samme Bjue, som var det cthvert andet Menneske. Naar jcg stulde fatte Kjcrrlighed til Eu, da maatte jeg jo folc, at, han stod hcrvet saa hsjt, at jeg ikke kunde rakke der op; jeg maatte kunne klynge mig til ham med fast Tro paa, at han kunde loste mig igjennem, naar Vejen 5'68 glippede. Hau maattc vcrre saa hoj og stor, og Lyde maattc der ikkc ha-ftc ved ham!" Hun havdc talt sig varm, og da nu jcg, under lig ttt Mode ved hcndes Ord, sagde, at hun maatte huste, at iutct Menneske var udcn Lyde, bsjede hun forlegm sit Hoved og svarcde: ja! Du har maastc Ret!" Og herpaa gik hun bort. gav mig Meget at tcrukc paa; men det ikke, inden mine Tanter bleve tvuugne i en anden Retning, soul jcg nu maa fortolle. Jcg vced ikte, om jcg alt har sagt Dem, at Marie ofte roede ud ftaa Soen nden mig. Den Til lokkelsc, det for hende havdc, at sidde ganste stille og se ned 'i det klare, dybe Vand, gav hun ester for saa saa tit huu kuude. Kraftig bygget var hun, og Bvelseu havde styrket heudes Arme, det faldt heudc derfor let at wmlc Banden. En Eftermiddag, sidst i September, var hun saa ledes taget cnc afsted; jcg sad hjemme og Mede ftaa en Aalerusc. Af og til rcjstc jeg mig og saae ud cftcr hende, ikkc fordi jeg mrrede nogen Frygt, men saa fast var huu voxet mig til Hjerte, at jeg folte Savn, uaar jeg blot et Par Timer maatte vcrre uden hende; men kunde jeg blot fe hende, om cnd langt69 borte, syntes jeg, at vi dog ikke vare skilte, og saa gled Arbejdet igjen let fra Haanden. Det var lige for Solnedgang at jcg, efter at have endt mit Arbejdc, stod op og spejdede ester Ban den; den laa paa den anden Side as Soen. Plud sclig saae jeg hende, der hidtil havde siddet übevcrge lig, med cet springe op, og der lod da i det samme uver Bandet et Raab, saa angst og saa flcrrende, som jcg aldrig haude lMt det for; det var som en Sjcrl, der i Fortvivlelsc samlede hele sin Kraft i et

cncste sidstc Strig. At se En, man har kja-r, stedt i Vaande, er altid smerteligt, men at se det, ndcn at vide hvorfor, og sclv staa hjaipelos, det er haardcst. Jeg stirrede, saa mine Vjne nesten blindedcs; da saac jcg hende til min Trust lcrgge Aarerne ud og ro til, ro, som jeg aldrig har set Nogm gjore det. Baaden saae nd til at flyve frem, Aarerne huggcdc voldsomt i den blanke Flade, saa der stod en hel Volgcgang ester dem; saadan kunde knn en til Dsden Mngstet ro. Da hun var kommen midtvejs mellem de to Ky ster, rejste der sig, som saa ofte ved Solnedgang, en svag Luftning; ovre fra det Land, under hvilkct hun" nys havde ligget, strog den over Bandet, idet den lsftede en lav Bolgekam foran sig, der rykkede lcrn ger og lcrnger frem over Soen. Men Baaden naacde70 den ikkc. Den stodte mod Stendammingen, for Vand brcrmmen slog mod Rsrene, som den satte i Bolge gang, da den glcd ind imellem dem. leg var ilet ned til Vredden og stod der, da Banden lagde til. Med et vildt, amgstet Udtryk i sit Aasyn og ligbleg, stjondt store Sveddraaber perledc paa hendcs Pande, styrtcde hun i Land, kastede sig imod mig og klyngcdc sig fast, som om hun frygtede, at Nogen stulde rive hende bort. ~Tal dog Marie! Hvad er der stet?" raabte jeg. Kun ined en Hulken, voldsom og krampagtig, som jcg aldrig for havde kjendt den, kunde hnn svare mig; jcg sogte at faa hende til at rejse sig og soge Hus, men da jcg vilde fore hende frem, sank hun afmcrgtig tilbagc i mine Arme. Saa bar jeg hende ind, lagde hendc paa Sengen og anvendte de Midlcr, som jeg mente atter kunde bringe hende til sig selv. Lamge varede da ej heller Afmagten, men idet hun igjen slog Vjncue op, saae hnn sig forvirret om kring, og en heftig Skjcrlven rystede hendes hele Le geme; da hun saa fik Vje paa mig, greb hnn mip Haand, trykkede den svagt og fyntes da mere rolig. og til rejste hnn Hovedet, som for at tale, men hver Gang Ordcnc fyntcs at ligge hende paa Lcrben, lcenede hun sig tavs tilbage. Kun enkelte Ord og afbrudte Sa'tninger, som cndda ncrppe vare horlige,71 fik hun frem, ellcrs laa hun stille hen, hele den forste Nat og mange Dogn siden. En voldsom Feber havde grebet hende. Laggen fra Byen kom flcre Gange, og da nogle Uger vare gaacde, sagde han, at nu var Sygdommen stridt: men Marie var derfor ikke bcdre, om end Pulseu stog som den stulde. Oven Senge kom hun vel, men ondt skulde de Fleste, som hadde set hende for, nn haft ved at kjende hende. Bleg gik hun om med laugsom, kraftlss Gang, saae mcrc ned end op og talte kuu uodig, selv naar hun blev spurgt; den ringeste 9yd og Synet af cnhver Übctydclighcd kunde, naar det blot kom uventet, bringe hende til at fare sammen i Angst. De vil kunne forståa, hvad jeg led ved Alt dette; daglig at se hende svag og nedbojct, saa forskjellig fra, hvad hun havde vstret, og tilmed va-re helt uvidende om, hvorfor. Thi af de enkelicOrd, som hun i den fsrste Tid fremkom med, kunde jeg Intct forståa, og huu viste tydelig uok en saa stor Sky for at udtale sig, at jeg ikke turde trcrnge ind vaa hende. Hvad jcg nu fortwller Dcm, er saaledes ikke en Forklaring, som hnn gav mig i Sammcnhamg; men kun stykkevis, med lange Mcllemrum og efter lange Tider, fik jeg faa Mcget ud, at jeg kuude forståa, hvad det var, der var hcrndet med hende. Hun havde hin Eftermiddag roet rundt fra Sted72 til Stcd, iudtil hun cndelig slog sig til Ro hinsides Soeu; ~dcr var Vande! saa stille og Sivene saa hoje." 3aa havdc hun cfter sin vante Skik stottet Armene til Ra-liugcn og stirrct ned. Vel var der klart her og stille var Fladcn ogsaa, men der var, som jeg alt vidste, saare dybt paa det Sted, saa at det saae helt morkt nd, naar man vendte Blikket der ned. Allige vcl faldt l,uu paa den Tanke, at hnn dog maatte tunne se til Bnnds, naar hun ret anstramgte sig, eller rettcre, at hnn v i lde: nctop fordi hun i Grunden solte, at det var en Umulighcd, vilde hun tiltvinge sig Synet as det, der var unddragct hendes og hnn blcu ved at stirre ned, spcrndt og ophidset. Aten da var det med cct, som om hun saae den blanke Flade aabnc sig, hun solte ikke lcrnger Baaden un der sine Foddcr, og det var hende, som blev hun tvungen ned i det stille, dybc Vand. Ikle en Lyd knndc huu faa over sine La-bcr, hnu grcb med Armene for sig i Luften, men huu havdc Intet, slct Intet at holde sig til; ej heller, forklarede hnn, kunde hun vende sin Tanke til Noget, hvorvcd hun kunde holdes oppe, hendes hele Sj«l og Legeme var som lammet, og Alt syntes paa samme Tid at synke omkring hende. Da sik med cet hendes hele Fortvivlelse Luft, og hun udstodte det Angstens Skrig, som jeg Horte og som jcg aldrig glemmer, og i samme Stund solte hun73 Banden under sig. Som jaget af onde Aander rocde hnn over Socn, hvert Vjeblik, syntes hnn, knnde Fodfcrstet gliftftc igjen. Hvad der fulgtc herpna, veed De. Den Vinter, som nn kom, var lang for os Begge, men, alt som Tidcn gik, syntes Marie dog at tåge sig lidt op igjen, og saa llrngc Ssen var tillagt, syntes hnn nwsten helt den Gamle; Farven vendte tilbage i hendes Kinder, hun kunde tale som for, ja, vovedc sig endog, uden Spor af Frygt, ud paa Isen, hvor hun drev sin forrigc Idra-t paa Skridsto. ~Nn er der jo forsvarligt Lnkkc ovcr Bandet!" sagde hnn. Men hen paa Foraarct, da mit Arbejde ret be gyndte, lagde der sig som en Skygge over hende. Ene at gaa ud

paa Soen som tidligere, kunde der naturligvis ej vcrrc Tale om for hende, men sclv med mig tog hun ikke afstcd; nedslaact fulgte hun mig til Banden, og talte jeg til hende om at folge med, ry stede hun knn Pan Hovedet og gik bcdrovet bort. Nu var det hende, der snd nden for Huset og ventede Pan mig. En Eftermiddng hnvde hun som swdvanlig budt mig Farvel ved Stcndamuiingen, og sad alleredc her paa Skrcrnten med sit Arbejde. Jeg havde Noget at ordne, fsr jeg tog nd, og blev derfor liggende en74 Stund endnu. Da saae jeg hende til min Forun dring hurtig rejse sig, komme hen imod mig og stige i Banden. ~I Dag troer jeg nok, jeg tsr!" sagde hun som Svar paa mit sporgende Blik. ~I Dag er Alt saa lyst og skjent, at Intet kan vcrre ondt! Og da jeg sad inde paa Land og Horte Bandet slåa mellem Rs rene, da lsd dets Hvisten saa mild og venlig, som om det vilde gjere Alt godt igjen." Saa roede vi da ud, og Alt gik som i gamle Dage, knn lagde jeg Mcrrke til, at Marie saae mere ind til Land end ned. Hen ad Aften lagde der sig, som saa tit ved Foraarstid, en stcrrk, kold Taage over Ssen; den blev tcrttere og tcrttere, og snart kunde man ncrppe sc fra den ene Ende as Baaden til den anden. Har De vcrret nde i stigt Vejr, veed De ogsaa, at der er noget Scrrt ved det; Tangen ligger saa tungt paa Bandet, at det er lige som det bar en stor Vcegt, og enhver Lyd kommer En saa dcrmpet for z2re, at den klinger helt fremmed. ~Hvnd vnr det?" spurgte Marie, da en svag Plasten lod sig hsre. ~Det er ikke godt at sige", svarede jeg; ~det kan vcrre en Gjedde, der slaaer, eller en Vildand, der bry der gjennem Rorene."75 Faa Bjeblikke efter fsltc jcg cn Luftning stryge over Soen; Tangen lcttede langfomt. Marie greb mig i Armen, ftcgcde frem og hvistede: ~Se, der nde!" Der, hvor hnn viste hen, hcrvede der sig, ikke merc cnd et Bosscstud fra os, frem af den na-stcn spredtc Taagc cn Baad, og i den stod en hoj, mand lig Skikkelsc. I det samme fik ogsaa han Nje paa os, vendte sig hastig om og raabte: ~Baad, halloj!" hvorefter han fatte sig og rocde hen imod os Alt som han kom na-rmere, saac jcg, at det var cn stcrrkt bygget, solbrcrndt Karl, klcrdt i Somands dragt, men finere og af et andet Snit end scrd vanlig; han kunde vel va-re henved fem og tyve Aar. Da han kom paa Siden af os, lettcde han fin Straahat og sagde: ~Ej, cj! Jcg troer at ligge alene paa Ssen, og saa er der ikke alenc cn anden 3Nand, men oven i Kjobet cn smuk Pigc her udc. God Aften og vel msdt. Hvor er I fra, Fistcr?" leg svarcdc ham paa hans Sporgsmaal, og han vedblev da: ~Og jcg kommer fra hinfidcs Soen. Min Fader er Prcrst der ovre i Solberg. Da jeg fidst var76 hjemme, kjendtc jcg hver Band og hoer Fisker her; men det er nu snart en halv Sncs Aar siden, og I er kommen her til ester den Tid. Jcg har imens vcrret paa de lange Ncjscr, og laa just, da jeg i Taa gen var kommen her hen, og tankte paa, hvor gjerne jcg nu gad mode en Baad og faa vexlet et Par Ord, som i gamle Dage. Da fik jeg Me paa ler, og jeg blcv saa glad, at jeg syntcs jcg maatte praje ler, som uar I en gammcl Bekjendt. — Men du fryser jo min Pige!" sagde han pludselig til Marie, der trykkedc sig op til mig og nfravendt betragtede den Fremmcde. ~Taagcn har ikke taget lempelig paa dig; du maa have min Stortroje om dig!" Med disse Ord trak han den af, rejste sig op og vilde brede den over hende. Hun gjorde en af vcrrgcnde Bevcrgelse, men han vedblev: ~10, vist saa! Du trcrnger mere til den end jeg!" Og hermed letledc han hende varlig og svobte den tykke Vams om hende. ~Se saa!" sagde han fornsjet. ~Nu faner du snart den Farve i Kinderne igjen, som Tangen har taget! — Men jeg maa nok bort. Om et Par Dage henter jcg min Trsje hos ler, om jeg maa. Farvel, og tak for godt Mode og Selstab!" I en Hast fik han gjort klart og roedc bort med sikre, ooede Tng, saa at snart baade han77 og Banden forsvandt for Vjet i dct frcmbrydcnde Morke. leg lagde Aarernc ud, for at komme hjem, og oilde just til at trcrkke paa dem, da Marie, der fad übevcrgclig med Hovedet bojet for over, pludselig, udcn dog at forandre Stilling, lagde sin cne Haand paa min, som for at holde den tilbage. leg blev da rolig siddcnde. Hcndcs Haand blev ved at hvilc paa min, og jcg folte, hvor varm den var, og fastere og fa stcrc laa den. Hnn stirrede frcm efter, uden at se Noget, thi hele hendes Sja-l var i dette Bjeblik optagen af at lytte cfter Aarestagene fra den fremmede Baad. leg knndc se paa hendes Ansigt, baade hdor dct glcrdcdc hende at folge dcm, og tillige, hvor megen Anstramgelsc det kostedc, alt som de merc og merc dode hen. Lcrnge efter at Lyden helt havde tabt sig for mit Bre, kunde jeg fe, at den naacde hende — Men jeg lyttedc jo heller ikke som hun! Endelig vendte hun sig imod mig, trykkede min Haand og tog sin bort!; saa roede vi hjcm i den stille Aftcn. — Hun var mere tavs ncrste Dag, end hun plejedc: men dette tilstrcv jeg merc Udflugten paa Ssen efter en lang Tids Borteva-ren end Modet med den Fremmedc.78 At dctte dog ncrvpc var saa, blev mig imidlertid klart, da jcg ucd Middagstid traadte ind i Stum, udcn at hun mcrrkede mit Komme. Hun stod ved Sengen, med Ryggcu imod mig og glattede med var som Haand Trojeu, som hun den foregaaende Aften var bleveu svobt i, og som hun havdc bredt ud foran sig. Da huu Horte mine Skridt, vendte

hun sig hastig om, blcv rod og uilde forst gaaet forbi mig, uden at sige Nogct. Men hun standsede dog, traadte hen til mig og sagde: ~Hvor han dog var stor, Bcdstcfader! leg fsltc mig saa lille som aldrig for, da han bsjede sig over mig! Og saa varm jeg blev i hans Vams!" Pludselig tindrede heudes 52jne, hun holdt sig med Haandcn for Pandeu, og grcb mig saa i Armen, idet hun raabte: ~Han kom i Taagen og bredte sin Kappe over mig — det var ligesom den hellige Hubertus, den Gang, da jeg laa Nattcu over ved Sobredden!" ~Hvor falder du paa de fare Tanker!" spurgte jeg. ~Nu, da du er kommen til Skjels Aar og Al der, mente jeg, du var for fornuftig til at tro Andet om den Sag, end at du havde drsmt. De helligc Mcrnd, du taler om, have varet Mennesker, som du og jeg, hvor fromme de end have vorret!"79 ~Men, Bcdstefader," afbrod hun mig helt ind trcrngende, kan dog gives dem, der ere alt for store, til at vcrre blotte Mennester! For hvem man uvilkaarlig maa bsjc sig og vende Blikket op, naar man ser til dem!" leg saac forundret paa hende, og saa flyndte hun sig bort. Ester Middag var hun ene hjemme, da jeg havde Noget at besorge en Mils Vej sonder paa, hvor jeg blev opholdt, saa at jcg forst kom hjcm, da det alt bcgyndtc at morkues. Ingen kom mig i Mode, det plejede hun dog altid. Jcg gik iud i Huset; der var hun heller ikke. Da faldt mit Blik ned mod Ssen, og jeg saae, at Banden var borte; nu vidste jcg ogsaa, hvor hun var. leg lov som afsindig langs Bredoen og raabte hendes Navn, jeg provede paa at bede, men kunde ikke, og anstrangte mig til det yderste for at opfange cuhuer Lyd. Paa den Side, hvor jeg gik, er Vredden saa flad, at man ikke kan fe ud over Rorcuc; jcg vendte derfor tilbage, hvorfra jeg var kommen. Da jeg igjen stod her, nedcn for Huset, saae jeg Baadeu ligge paa sin vante Plads og Marie i Fa-rd med at gjsre den fast. leg foer imod hende med et Gladesraab, sluttede hende i mine Arme og knugede80 og klappede hende, saa det gjorde ondt. Men hun skjulte sit Hoved og syntes sky og skamfuld. ‚Hvor har du v«ret?" spurgte jeg. ~Pllll Ssen!" var det cneste, hun svarede. ~Men hvad vilde du nu igjen der?" vedblev jcg i en bebrejdende Tone. Forst var det, som om hun enten Intet vilde eller Intet kunde sige hertil, men da et Vjeblik var gaaet, tog hun mig om Halsen og sagde heftig: ~Skjcrnd kun paa mig, jcg har fortjent det! Sig, at jeg er en taabelig Pigc — men jeg m a åtte der ud! Der, hvor vi i Gaar modte ham, jeg kunde ikte lade det va-re! Jeg maatte ligge der, og med lukkede Vjne lytte ester, om ilke en Aareplasken lod sig hore; jcg syntcs i hvert Fald, at Stedet maatte gjenkalde mig i Gaar, klarere end jeg selv kunde gjsrc det i mine Tanker, og at jeg maatte sc ham knejse i sin Baad, naar jeg fsrst var der. — Jeg msdte In gen, men jeg dromte saa dejlig om i Gaar, og da jeg nu rocdc tilbage, fortalte jeg mig selv, at hau igjen havde svsbt sin Troje om mig, og da solte jeg mig saa varm, som om jeg virkelig fad i den." ‚Men Bandet!" sagde jeg — ~Du maa ikte tåge alene ud!" ~Vandet!" udbrsdhun; ~det har jcg ikke stjwnket en Tanke."81 S.Vauditz: Ved Soen og > Ksoven. »» Naar som helst hun troedc, uset af mig, at tunne spejdc ester, om Ingen kom over Sscn, gjorde hun det den Dag og den ncrste. Men forst tredje Dagen eftcr opfyldtes hendesNnstc; en Baad stawnede her over fra den anden Side. Strar da hun fik Nje paa den, kom hun som i Feber, ingcnsteds havde hun Ro paa sig, men rastlos foer hun fra det ene til det andet, udcn bestemt Hensigt. Hnn tog Blomster, som hun samme Morgen havde plukket, ud af Glasset og sattc dcm atter i; snart hcrngtc hun hans Troje paa Knagen bag Doren, snart brcdte hun den over en Stoleryg, og under Alt dette kastedc hun idclig Blikket ud ad Viuduct. Ligc da Baadcn gled mod Land, spraug,huu op, aabnede med Hast Doren og var alt i Fcrrd med at lsbe ned ad Skrcrnten; da bcsindcdc hun sig, vendte om og gik med ncdslagnc Bjnc ind i Stncn, hvor hun stille sattc sig i den indcrstc Krog. leg gik den Frcmmede i Mode, bod ham Vel kommen og forte ham ind. leg havde ventet, at Marie, der sjaldcn for maaedc at la-gge Skjul paa siuc Folelser, uilde flsjet ham i Mode og lagt den stcrrkestc Glcrde for Dagen, men hun rcjste sig rolig, rakte ham crrbodig sin Haand og sagde med dcrmpct Rost: ~Tak for sidst!"82 ~Tal dog aldrig om det!" afbrsd han hende: ~stig übctydclig Tjcncstc er altid til storre Glcrde for den, der kan vift den, end for den, der modtager den. Men nn kommer jcg jo rigtignok for at krcrvc min Cjcndom tilbage." ~Ia — De stal vel have Trojen?" spurgte hun nylende. ~Ncj, ikkc hvis De har Brua, for den!" sagde han lccndc. ~Ncj, ncj!" udbrod hun ivrig og skamfuld, og i det samme hcntcdc hun Trojcn frcm og raktc ham den. ~Hillcma-nd! Hvor den er bleven fin!" sagde han. ~Icg har ogsaa borstet og glattet den, saa godt jcg kundc!" svarede hun glad. Han saac opma-rksomt paa hende, og sagde hende en venlig Tak. Vi satte os ned og nod en Bid Brod og en Kop Kaffe. Imens fortaltc jeg ham, hvorfra jeg var og hvordan Marie var kommen hertil; til Gjengjeld ftk vi ogsaa merc at vide om ham. Han hed Povl Stilling og var allcrede Styrmand paa et stsrre Fartsj; kun ganske kort vildc hau blive i Bcsog hos sin Fader, saa maatte hau igjen bort. ~Hvor det maa vcrrc stolt at styre et saadant stort

Skib!" sagde Marie. ~At have saa Mcget under sig at raade for! Hllem der kunde fe Sligt!"83 ~Tag ind til Aarhns i mrstc Maancd, naar ..Bjarkc" er scjlklar, saa stal Dc sc et Skib!" sagde Povl; ~om Dc vil, kan Dc jo sejlc mcd nd paa det aalme Hav!" tilfojedc han spogcndc. ~Ak nej!" svaredc hun, ~dct turdc jcg ikkc, stjondt icg troer, jeg maattc folc mig tryg, naar Dc var Ttyrmand!" Hcrtil svarcdc han Intct. Scncrc hcn fortaltc han incst om sinc Rcjser og hvad han paa dcm havdc set as frcnuncdc Landc: Marie havde sat sig paa en lav Stol og saac nfra vcndt op paa ham, ret som hnn paa Forhaand uildc lcrse af hans Ansigt, hvad dcr nn tom. Og godt fortaltc han, det cr vist, man syntcs selv at sc, hvad han skildrcdc, og at va-rc dcr sammen mcd ham. Forst cfter at uarc blevcn i ftcre Timcr tog han bort, og lovcdc paa vor Oftfordring, snart at kommc igjen: vi fulgtc ham bcgge til hans Baad, togc Afsted og gik tilbage til Hnsct. Inst som vi vildc gaac ind, standscdc hnn, saac op og ned ad Doren og sagde: ~Hvor dct cr nndcrligt at tamkc sig, at han kan gaa gjcnncm saa lav en Dor, noen at boje sit Hoved!"84 ~Mcn Ingen vildc dog tro, at han kunde gjsre det, naar man ikkc sclv saac det!" svarede hun. — ~Enhucr Dor maa cgenlig ham for lav, synes jeg!" Dermed gik hun bort, og jcg saae hende fsrst ved Nadvcrb ordet. — Et Par Dage cftcr, da jcg en Morgcn traadtc ind i Stum, saac jcg hende staaende stille foran et lille Spcjl, og saa optagen var huu af at betragtc sig selv, at hun ikkc mcrrkede mig. Jo lcrngere hun saac, dcsto tilfrcdsere blcv hcudes Udtryt, og tilsidst vendte hun sig na-stcu smilende om. Forst foer hun sammen ved at se, at jeg havde vcrret Vidne til hendes Fcrrd, men i en Hast rystedc hun denne Folelse af sig og sagde ivrig: ~Bedstefader! Er jeg ikke smuk?" For jcg fik svaret paa dettc vanstclige Spsrgsmaal, vedblev hun: ~10, jeg veed det! Det sagde han den fsrste Gang, og jeg kan selv sc det i Spejlet. — Men god er jcg ikke!" raudte hun heftig, ~i hvert Fald ikke god nok til ham! — Men det er rigtignok Ingen!" lagde hun tankefuld til. Sluscn var nn draget til H3ide for den sta-rtc Strom, det faae jeg grant; det gjaldt kun om, at den mlllltc blive fort i rette Leje, og at den ikke, overladt nl sig selo, skulde bryde sin Vej selv, ucrnset og uset.85 l Det Sidstc kunde jeg imidlcrtid ikkc ret tamkc mig; thi Povls Bcssg blevc hyppigerc og hyppigere, og jeg mcntc ogsaa at have mcerkct, at hans Bjnc med Velbchag hvilcdc paa Aiarie. Vcnlig, om ikte just kjcrrlig, var han imod hende, ncrstcn som en crldre Broder; hvor han kunde, gik han hende til Haandc og var i Vcrscn helt udcn Tvang over for hende. Der var gaact noglc Uger sidcn vort fsrste Mode pall Ssen, da han en Aftenstnnd kom roende her over. Icg sad, under Pilen der, ved mit Arbejde, og havdc fuldt op at gjorc; jcg bod ham derfor tun Velkommen og tog faa fat igjen, udcu at lade mig forstyrre/ da han allercdc var- mig fom en gammcl Bctjcndt, og jeg ta-nttc, at han Me vildc vide mig Utak, fordi jcg ikte altid sad hos, naar han talte med Marie. Eftcr at have vellet et Par Ord med mig, git han da ogsaa ind, for at opsoge hende. Kun en lillc Tid var ganet, cfter at han havde forladt mig, da Horte jcg Dorklinkcn blive lettet paa den anden Side Hnsct, og Tvcndes Stridt naacdc mit i det samme gik Marie saa megct frcm, at jeg kunde se hende foran Gavlen, men ptudsclig standfede hun, eftcr nogle Ord fra ham, som jeg ikkc hsrte.86 Saa stjon havdc jeg aldrig set hende for, som hun stod der, belyst af Tagcns sidstc Solstraaler! Nu talte han. Begyudclsen kunde jeg ikke hore, jeg saae knn, at hun vendte Blikket mod lorden og stottede sig til Vaggen, saa heftig stMvede hun. Men, alt som han talte, blev hans Rost swrkere, og jeg Horte ham tydelig sige: ~Forste Gang, jeg var her, Marie, sagde du, at med mig som Styrmand turde du sejle trygt — Gud velsigne dig for det! Men gjentag det nu! Sig, at jcg maa fore dig gjeunem Livet, at du med Tillid vil stolte dig til mig, og, Gud er mit Vidne, stal va-rc dig saa god som jcg!" Jeg saac ham jo ikte, jeg kunde jo ikke krsc Skriftcn i hans smukke, gode Djne, men jeg begjccrcde det heller ikkc: den Klang i Stemmen og den Inder lighed, med hvilkcn hvert Ord bleu fremfort, kunde ikte skuffe. Hun var un ogsaa forsuuudeu for mit Syn; da han tau, var hun ilet ham i Mode — jcg troer, hun wa for hans Fodder. Hvem havde Hjerte til at forstyrre dem nu, ug hvad kunde jeg sige dem? Jeg blev siddende. Lidt cfter Horte jeg hende sige Noget, men han afbrsd hende: ~Nej, ikke nu!) denne Stund kan jeg ikke87 > talc med Andre, jeg maa vcrre hos dig, eller ene med mig selv! — Men bort maa jeg alligcvcl, jeg foler, at jeg heller ikke har Ord for dig, min egen lillc Marie! Icg maa hjcm, men langsomt vil det gaa i Dag, thi jcg forer hele min bedste Livslykke med mig og det er en vcrgtig Last! Farvel, min dcjligc, lillc Brud! I Morgcn fiyvcr jcg her over, faa Som fkal fornemme, hvordan det er, naar den maa lurrc din Hjcrtcnskja-r paa sin Ryg!" Han sprang afstcd til Banden, bag ved mig, jeg lod som jeg cndnn var ivrig syssclsat, og snart saac jeg ham ro langsomt tilbage. Kort cftcr kom Marie stille gaaendc hen imod mig med ct Ndtryk af indre Fred og Gla-dc, som hun aldrig havde baaret til Sknc for. Blidt lagde hun begge Arme om min Hals, saae mig ind i Vjncnc og sagde: ~Bcdstcfadcr! Nu er det stet! Han har bedt,

og jeg har givct Svar — det bnrdc vcrrct omvendt!" ~Saa vcrre da Vorherre med Ier!" svarede jeg. Tidlig ncrste Formiddag tom Povl over <Hscn med sin Fader; Modercn var dsd for mange Aar siden. Jeg havdc ncrrct nogcn Bekymring for, hvad den gamle Prcrst vel vildc sige til Sonncns Valg; jcg kjendtc ham ikkc og tankte, at han maaste kun nilde vcrre stet fornsjet med at faa en Svigerdatter88 under sin Stand. Mcn hver Tante herom forsvandt af mit Sind, da jcg saac Oldingens milde, herligc Aasyn: vcnlig trykkcde han min Haand, og da han et Bjcblik opmcrrksonu havde bctragtet Marie, sagde han- ~Giv mig din Haand mit Barn, og tag af mig de bcdstc Vnstcr om ali Godt! Jcg kjender dig jo ute, mcn du ser saa god og smuk ud, at jeg ikte kan Andct cud holde af dig Og var det end ikke saa, jeg vildc dog med Fortrostning trykke dig til mig strax, thi Povl har jo valgt dig, og saa er du den Rette!" Ved disse Ord ratte han Povl sin anden Haand og saac paa ham mcd et saadaut Blik, a: det var let at stjonnc, at mcllem de To var gjensidig, fuld Tillid. — Dct var en lykkclig Tid for Marie, den, der nu fulgte! Jeg havde ventet, at hendes varme, heftige Sind ret vilde vise sig nn, da hun havde En, paa hvem hun kunde lcrggc allc sine Folelser; mcn hun var helt forskjellig fra, hvad jeg haudc forcstillct mig. Hun syntes at va? re kommen til Ro ved ham, saa at de voldsommc Bryduiugcr i hendcs Sjcrl vare Horte op. Og ikke heller strommcde hun over af Lidenstab, saa at hun kom til at udtale sig saaledes for ham, al han kunde faae Lcjlighed til at rette og dcrmpe Nogei, eller ogfaa at staa forundret og raadlos stille.89 Hendes Fslelser for ham viste sig langt mere som en crrefrygtsfuld Bcstuen, som en Scen op til ham, hvem hnn ncrsten bctragtede som et hojcre Vaksen. Naar han talte, sad hun nesten altid übcvlrgclig, med Vjnenc haftedc paa ham, bangc for at gaa tabt af et Ord. Og havdc han sagt Nogct, det knnde vcrrc saa lidct bctydcndc det vildc, hun tcrnktc paa det lcmge eftcr og trocde paa det, som paa Evangelium. Han var imod hende som han havdc vcrret fra forste Fcrrd, mild og god; han havde gjort hvad som helst, troer jcg, for at gladde hende, men hendcs Natur forstod han ikkc — vel mest af den Grnnd, at den ikle traadtc frcm, mens han var til Stede — og heller itkc, troer jcg, vildc han have kunnct lede hende frem ad anden Vcj, end den, hnn selu vilde. ~En rask Gut i en Storm!" sagde en Kammerat, der en Dag bcsogtc Povl, om ham til mig; fra den Side kjcndte han ham nu. En god, trofast Svend vildc jcg kaldt ham, om jcg var blcvcn svurgt. Ecn Samtale mcllem ham og hende, som jcg var Tilhorer ved, husker jcg saa godt, som om jcg lige havde hsrt det sidste Ord, og den maa jeg cndnu fortolle. Vi sade alle Tre en klar, solvarm Eftermidoag og saae ud over Socn. ‚Hvor her dog i Grunden er dejligt!" udbrsd90 da Marie, ..og hvor Ssen smiler venlig som et stort, dybt Tjc, dcr tja-rlig ser paa En! — Hvcm skulde nu tro, at det sammc Vand kunde synes saa ondt og crngstc saa haardt!" Poul saae sporgcndc paa hende, og hun fortalte ham da om den Tillokkelsc, det for hende altid havdc hast, at se ncd i Dybct, og cndclig om den Dag, da hun var flyglet over Zocn. ~Min stakkcls lille Pige!" sagde han, og drog hende ind ti! sig. ~Har du hast saa mcget at stridcs med! Icg troede kun, det var det sta-rkc, aabne Hav, der kunde saa fjendst, men det lider jcg dog bcdrc end dette stille, drommende Vand; Havet viser En aldrig Skra-tkebillcdcr i sit Spejl, det lader Vind og Vove det ilke Ro til, og Havet rcjser sig aabent og crrlig, saa man kan se sin Fjendc i Ojnene — Men det maa du nu love mig, aldrig mere cne at tåge ud paa Som!" ~Og huorfor ikkc?" spurgtc hun. ~Troer du, Sligt kan msde mig nu! leg er ikke saa rig, at jeg har Taukcr tllovers til Andet — de gaa alle til dig!" Han svarcde hende kun med et Kys og et glad Smil, men glemt hcndes Ord haude han ikke. Thi da han naste Gang kom, drog han en lille rsd ZEstc' frem af Brystlommen og holdt den hen for Marie.91 Såa aabnedc han den og tog da to skinnende Guld ringc frem, sattc varlig den cne paa hendes Haand og sagde: ~Nu har jcg stuttet dig i Lcrnkc, lille Marie, men trykte dig stal den ikke, haabcr jcg! Vil du imcllem sc med milde Ajnc paa den og tcrnke lidt paa mig med det samme, saa kan Ringen maastc cndog jage morke Tanter og morke Syn fra dig, hvor de saa c»d komme fra!" Lidt ester fortsattc han spogende: ~leg maa jo have et Baand om dig, som jcg tor stole paa vil holdc, og som kan tale til dig, naar jeg selu ikte kan! Hvem vced, om du ellcrs kjendtc og mindedes mig, naar jcg kom hjem, og ikke helt vildc glemme mig, mens jeg var borte. ~Borte!" udbrod Marie, og saae angst paa ham, ~du stal aldrig bort!" ~10, min Pige, det er jeg nok noot til! Hust paa, at det er en Somand, du har vendt din Hu til, og hans Vcj gaaer langt. Om et Par Dage maa jcg hcr fra, saa har Briggen Lasten inde; men til Efteraarct er jcg her igjen, og den Tid vil gaa hurtig." For hvcrt Ord, han sagde, stod tydcligere og tydeligere den storste Angst og Forfardelse at lcrse i92 hcndes Ansigt, og da han tav, kastede hun sig heftig op til hans Bryst og raabte: ~Du har aldrig sagt mig, at du skulde bort, og jeg har aldrig turdet tlrnke paa det! Du maa ikte lade mig blive tilbagc! Tag mig med, hvis du stal her fra! Icg holdcr fast ved dig, jcg vil ikte

flippe dig!" ~Mcn hvordan er dog det, jcg maa fe min egen, lille Marie!" sagde han mildt bcbrcjdende. ~Saadan var du jo aldrig for!" Og saa sogtc hau at troste og forklare hende Alt paa bedste Maadc, alt imens han strog hende Taarerne af Kindcn og glattcde paa hcndes Håar. Hun blev da lidt roligcre; men jeg, der kjendte hende saa godt, saac, hvor hun alligcvel var. — ~Icg blivcr saa ond, mens du er borte!" sagde hun. ~Og jeg har Intet, slct Intct, at holde mig til og stotte mig til, ingen Trost og Gtcrde, naar du fsrst er borte!" ~Det maa du ikke sige!" indvendtc han. ~Man bliver tun ond, naar man selv vil, og det vil du ikke; og du har din Bcdstefader ved din Side og Gud over dig, saa maa du kuune vcere mig foruden!" Hun tav hertil en lille Tid, men sagde saa: ~Du stal bort over det store Hav til andre Lande, hvor der er saa Meget og saa Mange —93 mon du saa kan huste pllll en enkelt lillc Pige, der sidder her ved Ssen og venter dig!" Da rejstc Povl sig op og stod foran hende, lagde en Haand paa Pigens Skulder og sagde alvorlig, mens han saae fast ftaa hende: ~Een Ting fordrer jeg bestemt as dig Marie, det maa du vide: fuld Tillid og Fortrsstning stal du have til mig, og ikke et Gran staner jeg af i den Fordring! — Hvad man selv byder, kan det vel ikke vcrre Uret at forlange." Som han sagde dette, gav han hende venlig Haanden, trykkedc den og satte sig igjen. — Kun faa Dage hengik herefter, saa skulde Povl bort. Saa staansomt som muligt sagde han hende den Dag, at Afskeden nu stod for Haandcu. ~Saa er det da sidste Gang, vi ses!" udbrsd hun klagen de. Men forst ester at det var sagt, forstod hun ret Ordenes Mening, den hun ingen Sinde selv vildc have udtalt; angst over sine egne Ord vendte hun sig om, styggende med Haandcn for Njnene, som for at undgaa at se Noget. Povl forstod i det samme Grunden hertil, lagde sin Arm omkring hende og sagde: ~la, fsr min Rejse er til Ende ses vi ikke, men Gud forbyde, at det ellers skulde vcrre sidstc Gang,94 vi modtcs! Loft nu dit Hoved min Pigc og fe glad paa mig. Det var Ret! Det Billede af dig er det, som jeg vil have med mig om Bord, ikke det forrige, bange Ansigt, det er ikke min lille Maries rette! Og nu maa vi Allc vwrc ved godt Mod og huste, at Skilsmissen tun er kort. — Fsr leus Hansens Rug der er hostet, har du mit forstc Brev, og indcn lulcaftcn er jcg her igjen!" t-ilfojedc han i Overmod. Da Aftcncu faldt paa, rcjstc han sig, sagde et kja'rligt mm kort Farvel og gik hastig bort. Marie vilde have fulgt ham paa Vcj, men han holdt hende blidt tilbagc, og saa nojedes hnn med at stirre i den Retning, han var gaact, lcrnge ester at han sclu var forsvundcn. — Det var, som om der manglcde Noget i Huset, nu da han var borte, ja, som var der en Tomhed, jeg for ikkc havdc kjcndt, og Nogct havde Povl da ogsaa tagct med sig, det var alle hendcs Tanter. — Dog, huad var dette mod det senere, jeg skulde faa at vide, hvad Tomhedcn er! Tidcu sla-btc sig langsoml hen, men hvor lang den end var, dcn gik dog, og vi vare allerede ei godt Stykke hen paa Sommcren, ndcn at jeg havde mcrrkct noget Usa-dvanligt hos Marie, i Ord eller Gjerning. Forunderligt nok talte hun ikke Megct om Povl, Ncrstc Dag lcttcdc95 og det var egentlig tun, naar jcg lcdte Talen hen paa ham, at hun udtalte sig om ham. leg troer nesten, det gik hende, som det gaacr Mange i en anden Hensccnde: de have vel ofte deres Tanker vendte mod ovcn, mcn de n«rc dcrhos en vis Sky for at tale om de Ting, der hore Guds Rige til. Visselig troer jeg vel at kunne sige, at alle hendes Tanker fulgtc ham, mcn det saae ud, som om hun var i For legcnhcd med at finde Ord, som kunde udtrykkc, hvad huu solte for ham, mod hucm hun sclv rcgncde sig saa ringe. Guldringcn glcrdcdc hun sig over som et Barn, Dag for Dag; huu holdt Haauden, hvorpaa den sad, srcm for sig og saae paa den, lod den spille i Sol lyset, ja, kysscde den cndog. Imellcm lod hnn ogsaa sålde et enkelt Ord, hvoraf jcg kunde forståa, at hun ncrstcn bctragtedc den som en Helligdom, der vilde vcrrge hende mod alt Ondt. Da sade vi en Dag i styggen udcn for Hufet, iude var Varmen for stcrrk. (>fter at hnn en Tid opnnrrksomt havdc stirrct i en bestemt Retning, rejste hun sig brat og gik over Grcrsmarkcn der hen, hvor Naboens Sa'd stod. leg saae hende bojc sig ned, plukke et Par Stråa og da, laugt hastigcre end hun var ganet, komme her tilbagc. Huu hotdt sit Fuud hen for mig, besaac det sclv noie og sagde da:96 ~Se, Bedstcfader, hvor vidt Rugen nu er! Ten er forlengst skredcn, og Vippcrne crc fulde og runde, saa det er en Vnst at sc! Troer du snart vi faa Host?" Hun talte saa ivrig og saac dertil saa glad ud, som jcg ikkc havdc set hende i lange Tider, ~Vipvcrnc crc jo gronnc endnu," svaredc jcg, ~og Kjernen er helt blod, der maa gaa Ugcr, for den er tjculig!" ~H?aa lwnge!" tlagcdc hun. leg saae forundre! paa hende og sagde: ~Hvor kan det gaa dig til Hjerte! Vorherrc lader nok Sanden modncs til sin Tid, og det er jo dcsudcn ikkc 00, der stal bringe den i Hus." ~Men naar Jens Hansen hofter sin Rug, faner jeg Brev fra Povl!" suaredc hun. — ~Det maa komme, det skal komme til den Tid!" raudte hun. — Vejret var stadigt den Sommer, Solen brcrndtc og Rugen gulncdes: Marie saac daglig til den. Saa laa vi en Dag paa Soen. Hun var merc tavs end cllers og saac, ligcgyldig for alt

Andet, ned i Bandet. Med ccl rcjstc hun sig halvt op i Banden og kom til at vende Blikket ind mod sand. Krampagtig greb hun mig i Armen og raabte:97 Z, Vciuditz: Ved V«en i Skoven, ? ~Vi maa hjcm! Ser du ikkc, Bcdstcfader, nu hofter de Rugen!" For jeg havdc svaret, sad hun paa Midttoftcu og roedc ind eftcr, saa rapt, hun kuude. San snart vi havde lagt til, sprang hun i Land og loti aandclss foran mig op mod Huset; indcn jcg endnu havdc naact dette, havdc hm: allcrede vcrret inde og kom mig nu i Msdc :ned blussendc Kinder og tiudrcnde Vjnc. ~Dcr var iutct Brev!" sagde hun, ~horer dn, intet Brev! Og nu hostcr Jens Hausen Rug!" Saa lob hun atter bort, over mod Hsstfoltenc, leg fulgtc eftcr, saa snart jeg kunde, incn alt i lang Frastaud Horte jeg heude raabe: ~Lad vcrrc med at hoste! I maa ikkc langer! I tor ikte, horer I! Lcrg i det mindstc Lcen bort, for Alt er mejct! et Stykke staa! Et Par Dagc, eller blot til i Morgen! I Morgcu faner jcq sikkert Brev!" Icg var imiolertid uaaet tcrt hen til hende, men i det samme hun fik Vje paa mig, styrtcde hun hen imod mig, faldt mig om Halsen og hviskcdc med Hulken: ~Eller maastc faaer jeq stet ikte Brev! Han har glcmt mig! Han har fanget mig med sinc glatte Ord, Logn var dct Alt, hvad han lovcde mig!"98 Jeg drog det ophidfcdc Barn efter mig, mm kun med Mojc lykkcdes dct mig at faa hende til at folge med. Hostfolkene, der forbavsede havde set paa hende og imens ladet Arbejdet hvile, tog nu igjen fat, og Leerncs muntre Klang lod cftcr os; den passede kun slet nu. Da vi vare komne i Hus, og jeg havde faaet hende til at sig, faldt hun forst i en Graad, saa heftig, at hun under den intet Ord kunde frcm fore, men da den cndclig lidt, kom hun igjen med de samme voldsommc Udbrud og Bestyldninger. Det var helt forgjcrves, at jcg sagde hende Alt, hvad jeg i Djeblikkct tamktc kunde bringe hende til Fornuft; jcg bad og ucbrcjdede, jcg forestillede hende, hvor urimeligt det var, at hamge sig i et spogcfuldt Ord, sagt i Overmod dcu Gang og mest for at troste hende; jcg forklarcde, hvor lidt han var Herre over, naar Brevet naaede hende. ~Hvor kan du dog Audct, cnd have fuld Tillid til ham!" slutlcdc jcg. ~Hlln har socget den i cet, saa han kan svige den i Alt!" raabte hnn, og saa begyndte Granden igjen; vidcre Samtale var da ikkc til at fore. Aftcnen faldt paa, og jcg fik hende til at gaa til Sengs, og hvor bcvcrget cnd hendcs Sind var,99 >' krwvcde dog Naturen sin Ret, jcg hortc hendc lidt efter lidt grcrde sig i Sovn, mens jcg selv, dybt bc tymret, holdtcs vaagcn. Na'stc Dag var hnn som den forcgaacnde Aften: snart sad hnn stille og stirrcdc hen for sig, skjulte An sigtet i sine Hamdcr og hnlkcdc, snart sprang hun fortvivlet omkring og udstodtc Forbaudclscr mod den, ~for hvis Skyld hun knndc kaste alt Andet bort, og lil hvem hun enc knndc stotte sig", som hun selv havde sagt. Det var forgjMcs at tale til hende, saa lcrnge hun var saalcdcs til Sinds, og jcg kjcndte hende for godt til at prove dcrpaa. Hnn vildc enten hore paa mig med halvt Bre og nden at sijcrukc mine Ord en Tanke, eller ogsaa rcjsc sig og gaa, saa snart jcg be gyndte. Om Eftermiddagcn bestemte jcg mig alligc vcl til at tale til hcndc, da hun, tilsyueladeudc med mcrc No i Sindct, havdc sat sig hcr udcu for Huset og saae ud over Socn. Det var mcgct varmt og mcgct stille Vejr; sol tindrende laa Bandet udbrcdt, og ikke et Siv rorte sig. Fsr jcg fik sagt et Ord, rejste hun sig op, lagde sin Haand paa min Arm, saa fast, at den tyngedc, og sagde ganske sagte: ~Dcr ude var det, jeg forst saae ham! Og her har jeg maugc Gange stirrct efter ham, naar han100 kom roende her over! — Og der bag Husct wftede han mig op til sig, da jeg laa ved hans Fsdder! — Og jcg troede saa fast paa ham!" Hnn flog Bjct ned, og det falot paa hcndes egen Haand, der bar hans Ring. ~Den har jeg ogsaa troet paa!" raabtc hun, ~blot fordi den var fra ham!" For jcg ret fik set det, havdc hnn draget Ringen af sin Finger og, ndcn at sige et Ord, tog hun den i sin Haand og kastcdc den fra sig, nd i Ss>en, lige ud for, hvor Banden ligger — og laa den Gang. Idet den naacdc Vandspcjlet, sprang den ct Par Gange frcm og kastedc en blinkende Vanddraabe til Siden; faa sant den. Jcg saac paa hende: saaledcs havde jeg aldrig set hendcs Ansigt for. Der var ndbredt over hende i dette Vjcblik en saadan Trods mod Alt, et saadant Velbehag ved at vide, at hnn gav cftcr for de onde Tilbojeligheder i hende, at jeg forfa-rdet raabtc: „ Marie!" Det gav et Swt i hende, da hun Horte min Rsst, og det forckom mig, som om det var med en vis Ncrdscl at hun svarede langsomt og dcrmpct: ~Nn er den bortc!" Fra denne Stund af havdc hun ikte Ro eller dlivende Sted. Hun git rasttos fra og til, saac sig101 om, snart mcd Fortvivlclsc, snart med dct sannnc sor fcrrdclige Udtryk af Trods, som jcg alt ccn Gang havde sct. Et Par Gange i Lsbct af Dagen syutcs dct mig, som hnn vildc talc, men jeg tnrdc mipftc begynde, jeg uidstc ikte hvorledes. Endelig, hen ad Aftcn, sagde hun hastig: ~Der cr vel for dybt, til at den kan faaes mere!" Men i det samme gik hnn videre, saa at det var mig klart, at hun ikkc vildc have Svar. — Dct var en tung, trykkende Luft dcu ncrstc Dag, alleredc fra Morgcustuudcn af; ikke cn Vind rorte sig, men Skycruc samlcdc sig tcrttere og i Syd. Maric var rolig, mcn bleg og mat; hun uudgik ojcusyulig Samtale, jeg tankte, hun

undsaae sig for sin Opfsrsel den foregaacndc Dag. Op ad Dagen blcv dct end mcrc trykkende varmt, det var nmuligt at vcrre under Tag, og Uvejrct ryt kcdc ncrrmere og nwrmerc. I saadant Vejrlig, naar det hvert Vjeblik kan bryde le>s, taler man aldrig mcgct; den Dag sagde nwppe Nogen af os et ovcrflodigt Ord. Om jcg paa nogen Maade kuudc, maatte jcg imidlertid inden Aften rogte mit Garn, og jcg fad derfor ncdc ved102 Banden og gjorde mine Redstaber i Orden, Marie var fulgt med og sad ved min Side. Eftcr en Tid at have stirrct ud over rejste hun sig og sagde: ~Icg vil lidt der ud!" ~Men jeg skal snart brugc Banden!" ind vendte jcg. ~leg la-ggcr mig tun her uden for Rorenc!" svarcde hun, ~du kan kalde, naar du vil!" Saa gik hun i Banden, varsomt og forsigtig, som forstc Gang, hun havde traadt i den; ncrsten lydlost roedc hnn et Par Tag, tog da Aarerne ind, og Baadcu laa uden Fortojning paa samme Sted, hvor den var staudsct; saa stille var det. Kort i Fovvcjcu havde jeg hugget Rorene bort her, for dcs lcttcrc at komme ind og ud, og jeg kunde derfor folge enhvcr as hendes Beva-gelser — hun var jo ikke et Stcnkast fra mig. Hun havde sat sig med Ansigtet vendt mod Land og bojedc i en halv liggende Stilling Hovedet ud over Rælingen. Vandspejlet var saa klart, ikke engang Rsrene bevcrgede sig; Skycrue bleve msrkere og morkere, de smeltede sammen i hinanden, saa at hele Himlen syntes een fast Masse, og Ssen blev sort, da de hvilede over den. Jo msrkerc Himlen er, des klarere spejler103 Alt sig i Bandet; jeg saae, trods Afstandcn, tydelig Billedet af Marie, som hun hcrldede sig frem. Nu lod der, laugt borte, en dump Rullen; det maatte snart bryde lss. ~Kom tilbage, Marie!" raabte jeg. ~Det tord ner allcrcdc, og Rcgncn er ikkc langt borte!" Hun rejste sit Hoved lidt op, saae til mig og su arede: ~Ikke nn! Men jcg kommer snart! — Her var det! Maasie kunde jeg dog sc den cndnn!" (Vaa twjedc hun igjen sit Hoved og fad i den forrige Stilling. En lillc Stnnd var gaact, da saac jeg hende hastig, men udcn Stoj, rcjsc sig op; med den cne Haand holdt hun sig i Rælingen, den hsjre strakte hun frcm over Bandet. ~Icg maa have den igjen, Bedstefadcr!" raabtc hun. ~leg savner den! Og Bandet er saa klart, at jeg maa kunne se den, og saa griber jcg til! — Jeg vil have den igjen!" Da saae jeg hende rejse sig op i Banden, bsje sig for over og stirre ned. Med ect greb hun frem for sig med begge Hcrndcr, jcg Horte et Raab, som jeg ikke forstod, men som jeg endnu tit og mangen Gang troer at kunne hore, — og saa gled hun frem, ud i det stille, morke Vand.104 Jcg Horte cn som brod nu Vandcnc igjen nem ct tomt Rum, jcg syntes at hore dem lukkes om Nogct, mcn jcg faac Intct lcrngcr; dct blcv sort for minc Ojnc, og jeg var lammet, saa jeg ikkc evnede at r ore ct Lem. Da mit Syn igjcn vendte tilbagc, faae jeg tun den blanke, sortc Fladc og dcn tomme Baad. Uvcjrct brod nu los mcd voldsom Kraft: mcn hvad amscdc jcg det! Jcg arbcjdcde mig nd til Sanden, og saa llinge, til Hcortct hindrcdc cnhver Ssgcn, lcdtc jcg i min Fort.vivlclse. Dc vil vanstclig knunc forståa, huad det vil sige at lede, som jcg gjordc dct: lcdc i Spmiding og med Ivcr, som gjaldt dct ct Liv, og dog lede i Angst for at finde. — Ak, jcg kunde dcn Gang ikkc ret fore stillc mig, at tun hendco Lig knnde givcs mig til bage! Dag fandtco dct inde mcllcm Rorenc. Dsdcn havdc ikke forandret hcndes Udsccndc, hun var kun mcre blcg; ct Smil stod cndnu om hcndes Nlnnd, det var vcl kommet den Gang, da hnn troede at se, hvad hnn sogtc. Og medens jcg nu sad i min >Htnc, enc med min Sorg og mcd hcndes Lig, da ssgte mine Tanter bcstandig tilbagc i Tiden — fremad turde jeg ikte fe. Saa mangt el Ord og mangt et Trcrk af hendc, som105 ej var rundct mig i Hu, siden det hlev sagt eller foretnget mindedes jcg nu saa grant — jcg havdc jo intct Andet tilbagc. leg gjennemgik i Tanken hendes Liv, saa vidt jcg kjendte det, fra dcn Stund af, da vi modtes i det frcmmcde Land, og til nu. Og det blev mig da klart, at hun aldrig ret var bleven rod fcrstct her. Hnn havdc virrct saa fast voxet der, hvor hcndcs Vuggc havde staaet, og saa brat var hun ble ven revet op, at dcr ikte kom Fred i hendcs Sind. Og saa tilsidst, da hnn, som hun selv sagde, Intet, stet Intet havdc at ststte sig til, da maatte vel det Ondc helt faa Magtcn over hende. Hendcs Liv havde vcrret i Strid, nu havde hun fanget Dodcns Fred! — Kort ester hendcs lordefcrrd kom der Brev fra Povl; jeg bragte dct uaabnct til den gamle Prcrst hinsides Socn, dcr i denne Sorgens Tid, saa ned bsjet han end selv var, havdc vcrret mig til megen Trsst og vendt mit Sind der hen, hvor jcg ene kunde finde Lcrgedom. Hau bra-ndte Brevet, ~thi", sagde han, ~dcn, hvem disse Ord stnldc lydt for, er ikke mere, Ingen bor da hore dem!" Til Povl havde han skrevet, og Budsiabet om Maries Endeligt fik han paa Hjcmrejscn, i Eng land. Han tog da anden Hyre der fra til fjcrrne Have og har ej varet her, siden han gik med hende.106 — Og nu, kjlrrc Herre, har jcg intct Mere at bcrette. Mit Liv har, saa at sige, staaet stille siden Marics Dod, og mine Dage ville vel heller ikke blive saa mange, at jeg nogen Sinde vil faa merc at for tallc. Jcg folcr mig vel mcgct ene, men jeg takker Gud for Fred i Sindct og for Haabet om, at han har bcrcdt et Sted, hvor vi cn Gang stulle msdes, hun og jeg! Den Gamle

standsede fin Fortolling, men blev rolig siddcnde; det var langt ud paa Natten. Hvor dau jcg stiltcs fra ham, og hvad jeg fagde, veed jeg ikte felv, men da jcg havde kastet et langt Blik ud over Socn, der laa saa blank i den varme, stille Sommcrnat, gik jeg langsomt bort, Gud veed ad hvilken Vcj. Siden har jeg ikke vwret ved Soen.Nndrup Aa kommer fra Hedegrcrnfen midt i Jylland, og fsrst ester mange Bugtninger gjennom aabent Vand, mellem Mark og Eng naaer den dc store Skov strcekningcr ostcr paa, mellein Aarhns og Horsens. Dem folgcr dcn da, saa vidt de naa, og fra det Stcd af, hvor den forst er glcdcn ind under Tnrernc, bliver dens Lob end mere bngtet og dens Fart min dre, ret som om den vildc vise, at der inde gad den dvale, saa lwnge som muligt. Storre Hsjder bcgrcrnsc ikte dens Lcjc, og Trcr crne slutte nersten overalt saa tcrt til dcn, at de med Orcueuc stygge over den; knn eet Sted, midt inde i Skovene, danner en Undtagelse: her hcrvcr der sig stcjlt op fra dcn enc Bred en hoj, stovbcvoz-et Bakke, og ftaa dcn anden Side ligger en jwvu, aaben Strcrk mng. Allcredc tidlig havdc dettc Sted baaret Mur og Spir, idet Cisterciencerne, tort ester at de vare kaldte til Landet af Erkebiskop Estild, her havdc rejst et i110 Kloster. Men allercdc forend Reformationen berovedc Munkene Klostrencs bestyttende Tag, var dctte for ladt, uvist af hvilken Grund. Spir og Gavl faldt efterhaandcn for Tidens Magt, de hva-lvede Kja-ldere styrtedc sammen, og Stcdets fuldkomne Ensomhcd af drodes kun, naar imcllem en Bonde agede hen ad den tilgroedc Slovvcj, for at bryde Sten af dc gamle Klostermnrc til eget Brug. — Da Grev Henning Rosenskjold af Kong Frcdcrik den fjerde sik Tilladelse til af de store Land stra-kninger, han i denne .Egn havde crhvervet ved Kjob, at oprette et Stamhns for fig og sin Swgt, og til Gaardcns Ankig valgte det samme Sted, hvor Klosteret havde liggct, fandt han kun en Grushob over Kampcstensgrnnden. Men paa den rejstes det stjonne Skovgaard, og saa forfvarlig lod Byg hcrrcn Alt gjore, at Gaarden endnn helt nforandrct staner i sin oprindelige Skikkelse. Der havde bestandig vcrret en Son, til hvem den til enhvcr Tid va-rcnde Stamhusbesidder kunde efterladc Skovgaard, lige indtil Godset overgik til Carl Rosenskjold. Denne, der tidlig var tommen til Hovedstaden, og som en pcrsonlig Ven af Kong Frederik den sjette havde levet sin meste Tid ved Hove, uar forblcven ngifl, og na-rmest berettiget til Stam111 ! huset ester ham var derfor hans Broderson Henning, der levcde i Paris. Efter sin kongclige Vens Dod trak Grev Carl sig tilbage til Skovgaard, hvor han endnu henlevede en Sncs Aar, sysselsat med Godsets Drift og hojlig afholdt af de Mange, Storc og Smaa, med hvcm han kom i Beroring. Omsider lukkcde han, eftcr et kort Sygclcjc, sine Djne, og der telegropheredcs strar, til Brodcrsonncn i Paris. Man havdc ventct, at denne vilde indtrcrffe inden Bcgravelsen, men han havdc ladet Vedkom mende vide, at han ikke onsicdc denne ndsat for sin Skyld, og at han ikke mente at kunne faa det Nod vendigc ordnet til Afrcjsen i saa kort Tid, at han kunde vise den Afdode den sidste ZEre. Saa blev da Carl Roscnskjold jordstrstct, uden at den Eneste, der endnn var tilbage af Slanten, fulgte hans Kiste; men den blcv baaren af Fastcre paa Godset, og sande vare de Ord, der lsd ved Graven, og ufremtvungne de Taarcr, der flod. Om Aftenen efter lordcfcrrdcn kom en Stafct til Gaarden og meldte, at den nnge Greve na-stc Dag vildc ankommc til den ncrrmeste Sokjobstad, hvorfor en lukket Vogn skulde afhente ham der. Samtalen blandt Tjenerstabct, der i de sidste otte Dage cne havdc drejet sig om den Afdode, tog112 nu cn anden Retning: Alle udtalte deres Gisninger og Sporgomaal om den Ventedc, men med dcrmpet Rost, udcn at glcmmc, at man var i et Hus, hvor Doden nylig var traadt over Tcrrskelen. Na'stc Morgcn var Niels Kusk tidligere oppe end strdvanlig; det forte Firspand blcv omhyggelig striglet — ~som om salig Herren selv havde staaet ved Sidcn", bcnm-rkedc den gamle Icrgcr —, Vog ncn fik cn Afgnidning og der blev trukket sort KwdV over Lygtcrnc. Da Alt var i Orden, sattc Niels Kust sig paa Bnttcn med Tjeneren ved Siocn og tjorte saa afsted, men ndcn at knalde med Pisken, som han plejcdc. I Kjobstadcn sit yan Lov ai vente lcruge, thi forst hen ad Skumringen tom Dampstibct. Baadc Kusk og Ticner var der nu allcrede her beredt en Skuffclsc, idet den unge Greve, indhyllet i cn stor Pels, til den Forstcs store Sorg steg ind i Vognen uden at vcrrdigc Hcstcne et Blik, og Tjeneren maatte blive : Hyen Nattcn ovcr, da Greven forte sin egen Domcstik med og denne sik Ordre til at scrtte sig paa Bukken. Det var cn told Oktoberaften, og inden Vognen naaedc igjcnnem Byen, var det helt morkt. ~Hvor langt har vi til Skovgaard?" spurgtc Greven, idet han raktc Hovcdet ud af Vinduet,113 ~Tre Mil?" lsd Svaret. ~Saa langt, og formodentlig stetVej! Du maa kjsre saa hurtig, du kan!" og med disse Ord lagde Greven sig igjen tilbage i Vognen. Med en Folelse af, at der i Grunden stete He stcneUret, smcrldede Kusten med Pisten, og afsted gik det nu ad den opblsdte Vej, saa hurtig, at Skov? gaard naaedes ester ncrppc to Timers Kjsrsel. Idet Vogncn rnllede ind i den hvcrlvede Port, der gik gjcnnem Ladebygningen, foer

Greven op af den Ssvn, i hvilken han var falden, og saae ud. Det var bcelgmsrkt, og Regnen strsmmcde ned. Tungt rullede Vogncn hen over Gaardens Stcn bro, en hurtig Vending og et Knald med Pisten, saa holdt den for Doren. Merc end eet Par Hcrnder greb til, for at lukte Vogndsren op, thi hele Gaardens Tjcnerstab var for samlet paa den store Stentrappe, der kun sparsomt oplystes af det matte Skin fra Olielampernc i de to gammcldags Lygtcr paa hver Side. Inden nogcn Anden kunde komme til, var imidlertid Grevens egen Tjener allercdc nede og hjalp nu sin Herre, hvis Bevcrgelscr af den store Pels. Efter som Svar paa de Forsamledcs crrbodigc Bsjning at have hmkastct et ncrppe hsrligt Godaften, gik Greven gjennem den store Egcdor ind i Forsalcn.114 Her stod den Afdsdes Icrgcr, Isrgen, i fuld Gala med Solvskjoldet paa venstre Arm, og holdt i den cne Haand Hatten med Fjerbusten, i den anden en ma-gtig Armstage. Lysene i den formaaede dog tun for cn ringe Del at oplyse det store Rum, og Nichcrnc i Vwggcn fik saa lidt Lys, at de graa Mar morbustcr i dcm tun siimtcdes som morke, übestemte Stygger. la-gcrcn, en stor og kraftig Mand, der var blc ven graa i Tjcnestcn, bojcdc sig crrbsdig, men med en vis Folclsc af egen Va-rdighcd for sin nye Herre og onstede ham Velkommen; Greven saae paa ham, som om han ikke havdc forstaaet ham, og sagde In tet. Ester at vwre frigjort for Rejsctojet, saae han sig om, som for at finde, ad hvilken Dor han skulde gaa ind, men i det samme aabnede la-geren den midtcrste og gik foran med Lyset. Det var Gaardens storste Sal, han nu betraadte. Kun et siygtigt Blik tastedc han omkring sig, og uvilkaarlig gik cn Kuldcgysning igjcnnem ham: Spejle, Lysekroner og Dorstykker vare sort Klcrde, Buxbomgrcne og hvidt Sand laa stroede over Gulvet, og i Midten af Salen stod cndnu den Forhsjning, paa hvilken den forrige Stamhusbefidder sidste Gang havde hvilet paa Skovgaard. ‚Hvorfor er her dog ikte gjort i Stand", svurgte115 Greven i en Tone, der skulde vwre bebrejdende, men som mod hans Vilje lod rystcndc. ~Lad der blive da-kket af og luftet ud, snarest muligt." Icrgercn gjorde m Bsjning, og saa gik de viderc gjennem ficre Vcrrelscr, indtil den Gamle aabnede en Flsjdsr, stillede sig ved den og lod Greven gaa forst ind. Det var et middelstort, morkt Rum, men det flammede lystig i Kaminen og Lysene paa det dcek kede Vord kastedc en stcrrk Glans rundt omkring. Greven gik hen til Kaminen, stillede sig tcrt foran den og varmcde sine Hcrnder. Da dette var sket, for langte han anrettet, og strar ester kom Maden. Icr geren stillcde sig bag ved Grevens Stol, men i det samme sagde denne: ~Kald paa Lafleur. — Det er den Tjener, der fulgte med mig." lageren gik og kom faa Vjeblikke ester tilbagc med den Anden, men da han igjen vildc indtage sin forrigc Plads, sagde Greven: ~Tak, saa behover jeg ikke dig. - Vil jcg Nogct, stal jeg kalde." Den Gamle saae ncrstcn som lynslagen paa sin nye Herre, og gik saa langsomt ud af Doren. Greven nsd nu sit Maaltid, opvartet af Laflcur, med hvem han af og til vcxledc et Par Ord paa116 Fransk, men han var hurtig fcrrdig og lagde sig saa med et Udtryk af Trcrthcd tilbage i Stolen. Hans Blik ssgte Stuen rundt, men der var Intet, der kunde fcrngsle det; han gik et Par Gange op og ned ad Gulvet, gabede og lod saa lorgen Icrger kalde, for at denne kunde vise ham til Sovekamret. Atter en Vandring gjennem mange Vcrrelser og gjennem den lange, morke Gang, hvor Trcrkvinden uiftede Lyscnes Flamme hid og did, saa at der kun as og til faldt et Lysglimt paa de gamle, alvorligc Rosensijoldcr, der fra de gyldne Rammer saae ned paa den Yngste af deres Slligt. Endelig aabnedes en Dor for Enden af Gangen, og Greven traadte ind i et rummeligt, opvarmet Vcrrelse med en opredt Seng. ~Det er salig Herrens Sovekammer og her dode han", bcmcrrkede Icrgeren, ~jcg mente, at Greven vel onstede at beholde det." Grev Henning gjorde en uvillig Bevcrgelse, saac sig halv fly omkring, sagde Intet, men saac paa Icegeren med et Blik, som denne forstod og hvorefter han forlod Vcrrelset. Lafleur hjalp sin Herre med Afklcrdningcn, og da denne endelig var bragt til Sengs, vilde han for fsje sig bort, da Greven i det samme spurgtc, hvor117 han sov. Han svarede, at man havdc redt til ham i den anden Flsj. ligger jeg helt ene her, nden at kunne kalde paa Nogen", udbrsd Greven. ‚Men det faner nu va-rc! Vwk mig som sa-dvanlig." Laflcur gik, cftcr at have sluktet Lysene. Skjsndt anstrmigt af Rcjscn faldt Grev Hen ning ikke, som han havdc uentct, i Sovn strar. Han havde i sig en Forncmmelsc af Kulde, som var ham hel uvant og som han ikke kunde overvinde, og den trykkcdc Stemning, han var kommen i strar ved Ind trcrdelscn paa Gaarden, kunde han ikke blive kvit. Dertil kom endnu, at Blesten ud paa Aftenen tog t'il; det susedc saa tungt i Trcrerne uden for Vin< duct, han kunde hsre det visne Lov hvirvlc omkring i Havcgangcne og rundt i hele Bygningen knirkede og knagede det; snart troede han at hore en Dor springe op langt borte i en as Flsjcne, snart lsd det, som om Panelet vaandedc sig under et Tryk. Urolig var hans Sovu, og idelig vaagncdc han op i,uviltaarlig Angest cfter forvirredc Drsmmc. Det var Henning Rosenstjolds ssrste Nat paa Skovgaard. Da Lafteur om Morgencn bragle sin Herre

Theen paa Sengen, traf han ham tra?t og ilde til118 Mode; hau nod saa godt som Intet og stod mod Scrdvane tidlig op. Ester Frokost traadte lorgen Icrger ind til Gre ven mcd et Knippe Nogler i Haanden og bad om Tilladclse til, den salig Greves Befaling" at lnkkc op for Gjcmmernc i det store Skrivebord' og vise Nevenen de Papircr, som gjcmtcs der. ~Du kan lagge Noglcrne paa Bordet", sagde Greven, ~jeg stal nok sclv brugc dem, naar jeg vil!" ~Men salig Herren bad mig vise Greven til rette dermed, og jcg vecd, hvor Alt er", sagde Isrgen. ‚Men min afdodc Onkel bad dig vel ikke vlrrc paatrcrngcnde mod mig?" spurgtc Grev Henning. ..Gjor dig hercftcr ikkc Ulejlighed med at tale, naar jeg ikte sporger." Den gamle Icrgers Skikkelsc blev een Gang saa rank ved disse Ord, han bojede sig crrbodig, men sagde Intet og gik saa ud. Henning Rosensijold fortrsd sine Ord, thi det havde ikte vcrret hans Hensigt at saare, han vilde tun have Ro, naar han onsiede det; men at kalde den Gamle tilbage og tilintetgjore Virkningen af det Sketc ved et Par Ord, faldt ham intet Vjeblik ind. Han lagde sig tilbage i yamestolen og forfsgte at sove, men Ssvnen vilde ikke indftndc sig og han rejste sig cergcrlig.119 Han git, uden bestemt Hcnsigt, ind i dm store Sal, hvor nu hvert Spor af Dsden var forsvundet. Salen vendte ud til Haven og den tilstcrngede Glasdor paa Midten af Adcrmuren fsrte ud til en stor Stentraftpe. Han stillcde sig i en Vinducsfor dybning og saae ud. Himlcn var helt ovcrtrukkcn, det regncde jcrvnt og Blcrstcn plnkkcdc Blad ester Blad af Trcrcrne. Gronsvcrren var falmet, Bedcne vare tomme og kun hist og her hang endnu en for krsblet, vandtruktcn Georgine mellcm de morke Blade. I Havcgangcne stode store Vandpyttcr, og hvor Ter rainct havdc Fald, lov der en hel lille Strom. Aacn forte en stsrre Vandmassc og havde stcrrkcre Fart end sa-dvanlig, men den oplivcdc ikkc Billedet: msrk som Hunlen hastedc den afsted, og kun hvor Strsmmen stodte mod de fremragcnde, blottcde Trcr rsdder, samledc der sig et hvidgult Skum mdc ved Brcdden. Mismodig vendte Henning Rosenstjold sig bort og gik langsomt op og ned i Salen. Det var altsaa for at lade sig levende bcgravc her, for at gaa i de store, koldc Rum og se ud paa den dsde Natur, at han havde opgivet sit Liv i Pa ris! Vel sandt, han havde ikke langer sundet egent lig Tilfredsstillelse eller Adspredclse derved, dertil havde han nydt for Meget og nydt udcn at forbigaa120 Noget; men der havde han dog Bekjendte — Venner, som de hed i daglig Tale der kunde han tilfreds stille ojeblikkelige Anster og var i det miudste om given af Comfort. Hvorfor var han dog draget hertil! Kun ecn Gang for havde han va-ret paa Skov gaard, som halvvoxen Dreng, tort fsr han kom til Paris. Han hustcde, hvorledes han en varm Som merdag var gaact en Tur med Onkelen, og at de til sidst standsedc oppe i Skoven, paa Bakken hinsides Aaen. Der havde Onkelen, en Tid lang siddet tavs og set ned mod Haven og Gaarden, og endelig rejft sig op og sagt: ‚M det bliver en Gang dit, Henning. Det er en stor Herlighcd og et stort Ansvar, dn gaaer ind til; hust vel paa, at du er den Sidste af Swgten!" Og han kunde mindcs, hvor stolt og glad han havde folt sig ved disse Ord, og, underligt nok, ncrr mest ved det, Onkelen talte om Ansvaret — Nu for stod han egentlig hverken sig selv eller Onkelen ved hin Lejlighed. - Med kun faa og korte Afbrydelser var Vejret det samme i de fsrste Uger efter Grev Hennings An tomst til Skovgaard, og i lang Tid faldt det ham derfor ilke ind at gaa ud. Men omsider fslte han sig saa ilde tilpas ved Savnet af frist Luft, at hun121 en Formiddag bestemte sig til at gaa ud, uanset Regnen. Han gik ud af Gaardcn, fulgte en Stund Ho vedoejen, men drejede saa paa Lykke og Fromme om ad en Bivej. Hjulene havde staaret dybt i den san dede Bund og hvert Hul var en Ss, saa at han maatte holde sig ved Siden, tcrt til Grsften. Icrvnt opad steg Vejen og forft ester en halv Times Gang stod han paa Hojdcn af Bakken. Rnndt om bredte de ma-gtige Skove sig, de om stuttedc hele Synskrcdsen og han folte dem som en tung, wt Mur, hinsides hvilken han ikke kunde komme. Men Skovene vare heller ikkc nu at se til som de lette Stammer, der havdc baaret og atter skulde bcere det lyse Sommertelt: morke og alvorlige, med übe stemte Omrids, stode de i den nedvcrldcnde Regn. Han drog Blikket tilbage og saae forst nu, at han stod ved et Hus. Det forte, mosdMe Straatag stog Bugt paa Bugt i Rygnmgen og stod sig langt frem foran den kalkede Mur med de smaa, solbrcrndte Ruder; Doren var sunken saa meget i Hcrngsterne, at den hang helt skcrv, og udcn for den, hvor Fod trinene havde hulct Grunden, var et helt Sole. Et mosgroet Stakit, der var halvt faldet sammen, inde stuttedc en Haveplei; hcr knejstc nogle nogne Kaal-122 » stokke, ad hvilke Regnm drev, midt i den ellers nsgne Jord. Grev Henning vendte hurtig om: et saadant Billede havde han ikle set for. Han kom endnu mere nedstemt hjcm, end han var gaaet ud, og gik tidlig til Ro. Men for han lagde sig, fik Isrgen Befaling til at sorge for, at der rcjstes et andet Hus i Stedet for det, der nu beboedcs af Hans Vawer — det var, efter hvad han havdc erfaret, Navnet paa Ejeren af den Hytte, han om Formiddagen havde bessgt. Han vilde ikte udfcrtte sig for, aftere at msde

et saa trs steslsst, nedstcmmcndc Syn. Saa fulgte der igjen nogle Dage, i hvilke Her ren til Skovgaard, afstrcrkket ved det fsrste Forsog paa at bryde sin frivillige Indespcrrring ikke var uden for Gaardcn. Han gik op og ned i de store, ensomme Sale, greb en Bog i Bibliothekct, for at la-gge den uaaonet paa det forste Bord eller betragtede Billederne paa Vcrggcn, nden at fe dem. Timevis kunde han fiddc ved et Vindue, tromme paa Ruden og se ud i Gaarden, hvor Stilhcden tun blcv urudt, naar en Karl med tlaprende Tresko i Regnen styndte sig fra Stulden til Folkestuen. Timevis kunde han i Skumringen stirre ind i Kaminen, glemme at det var morkt, indtil der bragtes ham Lys, og naar dette var sket, folge de123 lange Stygger, der strakte sig hen ad Loftet. Og han folte en Lede ved Alt, en Lcrngsel efter Foran dring, Lcrngsel cfter at se Liv, efter at hore et Men nestcs Rost. — Saa var det en Aften, da Lampen var ble ven ta'ndt og han fad enc i det hoje morke Vcrrclse, at hans Blik faldt paa Onkelens Skrivebord. Hau erindredc nu, at Isra.cn Dagen efter haus Ankomst havde bragt ham Nsglerne dertil og sagt, at den Af dsdes Papirer laa deri; og merc af en Trang til at henvcnde sine Tauker paa nogct Bestemt, end af egentlig Interesse, aabuedc han Skuffe eftcr Skuffe. En Pakke sammenbuudue Hcrfter med Paaskrift ~Dagb sger" faldt ham i Hande, han loste Baandet om dem og gjeuucmbladcdc et Par. I de crldste var Papiret guluet og de faste, pyn telige Skrifttra-k vare blegncde; her stsdte han suart paa en Beretning om en eller anden Hoffcst fra Aar hundredets Begyndclse, snart lcrstc han de enkelte, for den store Mengde übekjeudte Trak, der vare gaaedc forud for en politisk Begivenhcd. Han greb det sidste Hcrfte og stog op paa sidste Side; den var dateret faa Ugcr fsr Onkeleus Dsd. Her lcrste han Folgende: ~Atter i Aftcs var jcg paa Brnshsj. Endnu fsr jeg traadte ind i Forstuen, hsrte jeg Klaras124 friske Latter indcn for, og da jeg havde rsrt Dor hammeren, kom hun fclv lsbcnde, for at lukke mig op. Vinding og jeg fpillede et Parti Skåk, og imens fang Klara mine Indlingssange. — Hun er en herlig Pigc!" Grev Henning lcrste disse Linjer atter og atter; han fik gjennem dem et saadant Billcde af Hygge og Fred, den unge Pige fremstillede sig for hans Tanke udstyret med faa megen Indc, at hans egne Omgi velser og egen Tilstand fremtraadte i endnu morkerc Farver. Han folte en Lcrngsel efter at kunne tåge en Plads ved denne ukjendte Arne, efter at faa Do ren aabnet af hende og hsre hende synge, ja, felv eftcr at spille Skåk med den Gamle. Ivrig gav han sig til at underssge Dagbogs optegnelscrne fra de fenere Aar, og hvor han faae Navnet Drnshoj, stugte hau hvert Ord. Og det var ikke sja-ldent, den Afdsde maatte have vcrret en ja-vnlig Gjwst der. — Den Aften blev Henning Rofenskjold lange fiddende oppe, og da han gik til Ro, var det med den faste Oeslutning, mrste Dag at bessge Vrnshsj. lorgen ovcrrastedes hsjlig ved na'ste Morgen at fin Herre spsrge, hvad Vrnshsj var.125 ~Brnshsj! Det er der, hvor Skovrider Vin ding boer", svarede han. ~Hvem er Skovrider Vinding, og hvor langt er der til ham?" spurgte Greven. ~Det er Skovridercn paa Egestrup, Skovgaards Nabo. Naar man kjorer, er der over en Mil og Vejcn er dygtig opblodt, men gaacr man gjennem Skoven, er der na'ppc cn halv." (sftcr Frokost gik Henning Roscnstjold, efter at have ladet sig givc saa nsjagtig Underretning som muligt, gjennem Haven, over Aaen og ind i Skoven. Regncn var, for forstc Gang ester hans Komme, helt ophort, men Himlcn var mork, og en tcrt, vand kold Taagc bredtc sig mellcm Trcrerne. Han gik hurtig, som En, der har et bestemt Maal, optagen af sine Tankcr, saa at han Intet saae til Omgivel serne. Men da en Stund var ganet, solte han sig, Paa Grund as sin Afvcmc med at gaa, saa varm og trcrt, at han standsedc og fatte sig paa cn Trcrstub. Han saae sig om. Foran ham laa en lillc Skovso; Bandet var spejlklart og sort at se til, Trcr erne bsjedc sig no over den og tcgnede sig i de mindstc Enkeltheder paa Overfladcn. Ikke cn Vind rsrte sig, det var som om Alt i dette Bjeblik holdt sin Aandc tilbage; uvilkaarlig gjorde han det samme. Langt borte lsd Klangen af cn Vedhuggers Nre og den126 sagte Hvisken af Aaen naaede hans Bre. Men det brsd ikkc Stilheden; det kom saa fjcrrnt fra, det lsd saa dcrmpet og afbrudt, at det kim var enkelte, sam stemmcnde Toner, som han selv kunde forbinde til et Hele, Stilhedcns, Ensomhcoens Melodi. Og den fornemmede han nu for forste Gang. Han fslte sig saa enc, saa fja-rn fra Alt; men det var itke den Ensomhed, han havde provet i Skovgaards Sale, den, der vakte Livslcde og Lcrngsel eftcr noget det var Ensomhcdcn, dcr er som en mild Nattedug for den, dcr er trcrt af Uro, dct var Stilheden, der bringer Fred, bringer Lcrngsel og Higen til at for stumme. Lcrnge sad han saaledes, hensunken i sig felv, som loftet langt bort til et stille Land, hvor han al drig havde va-ret. Da han endelig rejstc sig, var Solen sin Ned gang mrr; cn kold, gulrod Lysning trcrngte gjenncm Tangen ind i Skoven, Kragerne samledes i Flokke og fisj la-ngc skrigcnde om en Trcrtop, for de floge sig til Ro. Nu rejste Vinden sig; forst lsd det som fjcernc Bslgeflag, dcr tom ncrrmerc og normere, det var som om tusindc Rsster i Skoven vaktes til Liv,

kappedes om at udtale det, hvormed de nys havde tiet. Der gik en Skjcrlven gjennem Trcrtoppene,127 Vinden naaede dem, de bsjede sig og en Regn af vissent Lsv spredtes over lorden. Grev Henning gik langsomt ad samme Vej, ad hvilkcn han var kommen, udcn at tamke paa noget Maal. Da Stien pludselig fra Skoven forte mo i Haven, fslte han som en Skuffelse over, at hans Vandring allerede var til Ende; han knndc, syntes det ham, vcrre vedbleven at gaa saalcdcs altid. Forst da han atter betraadte Gaarden, randt det I)QM i Hu, hvorefter han var gaact nd, men hall fortrsd ikke, at han ikke havde fulgt sin Bestemmelse. — De fsrstc Dage ester Henning Rosenstjolds fsrste Gang i Skoven var en na-stcn lykkelig Tid for ham. Daglig var han paa Vandring i Skoven, snart her, snart der, og helt glcmmende Fortidcn og alt Andet levede han i nforstyrret Omgang med Na turen, den, som han hidtil kun havde kjendt fra Pro menaderidt i Boulognestoven eller VinMnes. Alt var ham nyt, men Tilegnclscn af diose nye Indlryk virkede ikke trcrttendc; gjcnnem dem fandt han Fred og Hvile, ikke alenc saa lcrnge han vandrede mellem de hojc Trcrer, men ogsaa naar han vendte hjem og sad alenc paa det store Skovgaard. Efteraaret var mildt, November var kommen, uden endnu at have bragt Nattefrost. Men en Mor128 gen, da Grev Henning saae ud ad Vinduet, laa der et tyndt, hvidt Lag Rim over lorden, Himlen var sommerklar og blaa og Solen stinnedc paa Trcrtop pene i Skoven og spillcdc indc mellem Stammerne. s>an gik ud og i fulde Drag nod han den rene, kjoligfriste Luft. Hvor Solen faldt, smcltedc Rimen, og Draabe efter Draabc gled ned ad de brune Blade, traf et andet, og sprang atter fra det med en dcrmpet, klar Lyd; det var en hel Musik, sammcnsat af tusinde for skjellige Toncr, men uden en Dissonans. Og Farve pragten! Lsvet spillcdc i alle Nuancer, gjennemlsb hele Farvescalaen i dens uendeligc Afstygninger, fra det msrkeste Brune til det klareste Gule, og hvor en Sol straalc ramte det, kaldte den atter tallose flumrende Farvctoner til Live, der kun stredes med chverandre, for tilsammcn at danne et harmonisk Hele. Og saa Stammernc, der bare hele Hvcrlvingcn, men nsjedes med hist og her at lade sig se! Snart var det en let, rank Ssjlc, hvidkwdt af Lav fra Rod til Top, snart en sort, mosklcrdt Kcrmpearm, der vred sig i de lunc fuldestc Bugtninger. Den vilde Roses Blade haudc Kulden kun givet et let Anstrog af det Rodligc, men desto hsjcrc og renere var Hybenfrugtens Farve: deu overgik selv Rsnneba-rrcncs, der i store Duste hang i Toppen af det flanke Tra-.129 Indtil denne Dag havdc Henning Rosenskjold altid vatret sig selv nok, der ude i Skoven, eller ret terc, Omgivclserne havdc vcrret ham nok i og for sig. Men i Dag, da Skoven netop drog Slsret fra sin Skjonhed for ham, i Dag fsltc han som et Savn, en Lamgscl, hvorcftcr vidstc han fsrst ikke sclv. Men alt som La-ngsten vandt mere og mcrc Liv i ham, vandt den ogsaa Form, saa at han kunde ncrvne den ved Navn. Han solte en dyb, indcrlig Trang til, her og i denne Stund at mode en Skikkelse, der stemte med Omgivelscrne, der havde det samme Skja-r udbredt over sig som de, og i hvem han kunde sc som en Levcndegjorelsc af den Poesi, der hviledc bun den i den stille, drsmmendc Natur. Hvorlcdes SkUclsen stuldc frcmtrcrde og nnder hvilken Form, Orom kunde han ingen Forestilling gjore sig; selv Phantasicn fordrcr ct Stof som Grund lag, ud af hvilkct den former sine Skikkclser, og Stoffet svigtede ham helt her. Han havde aldrig, hvor han havdc ftrrdedcs, sct Nogcn, der tilncrrmel sesvis kunde passe ind i Rammen her. Og desuagtct var hans Lengsel saa swrk, at han fik Tro paa dens Lcvendcgjorclse; han ma åtte, syntes han, mode det, hvorcftcr han drogcs. Han var imidlcrtid kommen dybere ind i Sko ven, saa langt, som han ikke fsr havde vcrret; han E, Ba»s,tz: Ver Vocn oa i Skore,,. 9130 traf en smal, grcrsgroet Sti, den fulgte han en Tid. Skoven blcv mere anden, tilsidst kom en sid Strcrk ning, hvor der kun var Krat. Her fatte han sig paa en Vindelde og saac frcm, ligesom han ventede Nogcn. Stien, han havde fnlgt, styngede sig videre frem gjenncm Krattet; hist og her kunde han se den, men inde hvor Hojstoven igjen bcgyndte, tabte den sig for hans Vje. Solen branidte ncrstcn varmt her, hvor den bedre kunde komme til; eet Stcd inde i Krattet stod der som en hel Solmur over Stien. Da han havdc siddet en rum Tid, lsd der lette Fodtrin indc fra Skoven lige for ham; de kom nor mere, Hjertet bankcde heftig i hans Bryst. Bag en halvt afbladct Hassel saae han noget ftagrende Hvidt, men Vejcn gjorde en Bojning, det forsvandt igjen. Med Vjeblikkes Mcllemrum skim tede han nu, alt cftersom Krattet var aabent, de übe stemte Omrids af en bolgcnde Skikkelse. Endelig naaede den det Sted, hvor Solglansen laa over Stien, der standsede den og saae sig om, nden at se ham. Det var en hsj og rank, ganske ung Kvinde, og Alt var lyst paa hende: Haarct, Vjnene og den sterre Hud; om Hovedet havde hun det hvide Lin, som han fsrst havde set flagre, og en lys, vid Klcrdning faldt ned om hendes fine Legeme. Hun brod en Hyven131 gren af, stirredc blcrndet ind i Solstraalen med et glad Smil og gik saa atter tilbage. I de fsrste Vjeblikke var Henning Roscnstjold endnn saa betagen af det

Syn, der var kommct ham i Mode, at han fad übcvcrgclig, stirrende efter hende. Men snart sprang han op, hen ad Stien, for at folge hende. Solen gik bag en Glansen svandt i et Nu, Skyggerne lagde sig over Stien mellem ham og hende. Em Gang endnu skimtedc han det hvide Lin langt borte mellem Trcrcrnc, Fodtrinenc dodc bort, Alt var stille, kun en Stade lo i et ncrrstaacndc Tra-. Nwstc Formiddag fad Grev Henning tidlig til Hest og red gjcnncm Skoven ad Drnshoj til. Og denne Gang naacde han sit Mnal, ester en halv Ti mes Ridt holdt han ved Stedct. Paa en lillc aaben Plads laa Skovriderboligcn, helt omstuttet af Skoven; forau kncjste et Par-mcrg tige Linde, bag ved havedc sig en Rcrkke msrke, al vorlige Naalctra-er. Bygningen selv var gammel, men vel holdt, og indbydcnde og venlig at se til. Murene vare graa, og de lysgronne Vinduesstodder klcrdte dem godt; rundt paa hele Forsidcn slyngede den vilde Vin sig, og dens Lsv, der nu var 9'132 rodt som Blod, gjorde en blcrndendc Virtning, naar Solen faldt Pan det. Over Doren sprang et Par magtige Takker frem fra Muren; de havde vccret naglede fast der i et Par Mcnneskealdere, og sade nu som et Minde om dm Tid, da Kronhjorten cndnu hyppig strcjfcdc om i Skovene her. Oven over Tak terne hcrucde sig en Kvist med et Par Fag Vinduer, og disse vare misten helt fyldte af blomstrende Planter. Grev Henning sattc af Hesten og flog et Par Slag med Dorhammcrcn. I det samme lod der Gocn fra flere kraftige Struber, forst noget borte, men ncrrmcre og ncrrmcre efterhaanden; Doren aab ncdes og en stor, kraftig Skikkelsc med bustede Ojen bryn og et syldigt, graaspramgt Skja-g viste sig i den, fulgt af et Par lagthundc. Grev Henning hilste og vildc have forestillet sig selv, men inden han kom til Orde, havde Skovrider Vinding allerede grebet hans Haand og sagde nu: velkommen, kjare Greve! Icg har ventet Dem lange, og var De blcven Noget borte endnu, havde jeg vel sclv hentet Dem. — Ja, skjsndt jeg aldrig har set Dem for, taler jeg til Dem som til en gammel Bekjendt. Men det er De jo for saa vidt ogsaa. De maa tro, Deres salig Onkel og jeg have talt tit om Dem, og nysgjerrig har jeg v«ret ester at se Dem. Men lad mig nu sc rigtig paa133 Dem! Naa, saadan er det altsaa man ser ud, naar man kommer lige fra Paris! Ja, Haaret og Bjnene har De da ikke efter nogen Fremmed, det er lige saa ravncsort, som Deres Fadcrs var! Og Na-sm, den er akkurat lige saa sint bojet som paa Maleriet af Deres Navne, den gamle Grev Henning oftpc paa Skovgaard. - Og Overstja-ggct har De spidsct nok saa net til hver Side, og det er jo helt svcrrt! Ja, det er sandt, De er jo heller ingen Aarsunge! De maa vel vcrrc ucrr ved de Trcdive! Men De ser ikke rigtig frist ud, De er blcg og anstramgt. Naa, det er vel kun Pariscrlnften, og De skal min Tro nok faa Farve i Kinderne, naar Klapjagterne fsrst begynde! — Ja, De er vel Iwgcr? — Ikke! Naa, saa maa De se at blive det snarcst muligt!" Grev Henning havdc under denne Tale stuppet Hesten, som en Karl bragtc i Stald, var traadt ind i Forstuen og havde stilt sig ved Ovcrtsjet. Han solte sig noget ejendommelig til Mode ved Skovride rens Msnstring og Udtalclscr; en saadan Modtagelsc og en saadan Talen aldeles uden Forbchold i nogen Retning, var Noget, han ikke kjendte, og hvor vant han end var til at strrdcs blandt Mennestcr, fattedes det ham dog nn paa Ord til at svare med, og han nojedes med et forbindtligt Smil.134 Skovridercn aabnedc Doren til Stuen paa vid Gab og stod velvillig sin OM foran sig. ~Her bringer jeg dig Grev Rosenskjold, lillc Sophie!" sagde han til sin Hustru, en spinkel, lidt svagelig udscende Skikkelse med et mildt, godlidende Mtryk. Vel cr det ikkc salig Grev Carl, mm det er dog hans Blod, og hender jeg dig ret, vil du snart indtagc hans unge Hjerte, ligesom du indtog hans Farbroders. - For De maa vide", henvendtc han sig til Grev Henning, der solte sig end mere übchagelig ved denne Scene end ved Monstrmgen i Forstucn, ~Mo'er kan, saa gammcl hun er, gjore mig rasende skinsyg, hun tager Dem strax med Storm! Men gjor kun Kur, saa meget De lyster, jeg er vant til det!" Fruen, der havde rejst sig, straz: da Doren aab nedes, og set kM-lig smilende paa sin Mand, medens han talte, raktc nu Greven Haanden og bod ham hjertelig Velkommen. ~Saa megct forstaaer De vel as Vindings Tale", sagde hun, ~at vi ere inderlig glade over at se Dem hos os, i Dag og fremdcles, naar som helst." Greven takkedc artig og fik sig imidlcrtid set flygtig om i Stuen. Alt aandede den mest fuldendte Hygge, Intet savnedcs og Intet kunde undvcrres as d"et, der var. Et Klaver stod i den ene Ende as135 Vcrrelset, det var aabcnt og et Hcrfte Noder var endnu opstaaet. En Dsr stod paa Klem til et Side vcrrelse; han spejdede der ind, men saac Ingen. Man fatte sig om dct store, runde Bord og Grev Henning deltog vel belcvent i Samtalen, men hans Tankcr vare andensteds; enhvcr Lyd bragte ham til at sc sig om, og da hans Vje faldt paa en halvt tillukkct SyaPc, ud af hvilkcn hang en Flig af en broderct Krave, vendte han kun modstra-bende sit Blik fra den. ~Mcn hvor er Klara henne?" sagde Skovrioeren endelig. ~Du maa hente hcnde, lille Sophie!" Frucn rejste sig og Grev Henning sad nu alene med den Gumle. Stjaalnc Bjckast rcttcde han uaf brudt mod Doren, hans Svar paa den

Nndens Spsrgsmaal vare kun korte og adspredtc. — Hun maattc jo komme nu Eu Dsr gik oven paa, en Dor gik nede; han Horte lette Trin og saa stod Klara Vinding i Stuen. En simpel, lys Dragt stuttcdc tcrt om hende, Haaret faldt i naturlige Lokker ned mod Skuldrene, uden anden Pynt end en grsn Slojfe; om Livet havde hun et smalt Bcrlte af samme Farvc. Udcn Forlegcnhcd, men med et Udtryk af Over rastclse gik hun Greven i Mode og hilstc. Et Bjeblik var det som om Grev Henning tsvede136 med at tåge hendes halvt fremratte Haand, men ogsaa kun ct Vjeblik; han greb den og trykkede den fast. .s-an havdc siddet ucntcnde paa hende med scl og bankende Hjerte; men ogsaa med halv Frygt, en Frygt for at vcrre i Stnc med hende, der havdc staact i Sollyset ndc i Skoven. Men denne Frygt svandt nu ved hendes Tilsyne komst aldeles bort; han saae hende nu i anden Be lysning. Hun var vel stjou, nu som den Gang, men det StKr, som Omgivelscrne der ude havde lagt om hende og som hans egen Stemning havde frcmbragt, det var nu borte: Baggrnnden,mcd hvil tcn hnn stemte og ved hvilkcn hun selv tegncde sig tydcligcrc, havde han ikkc her. Det Ustyldsprcrg, der huilede over hende, den Kjlirlighcd, der ligesom lyste frcm af hende, forstod hans Vje ikke at opfatte; han saae hende nu kun som den skjonne Kvinde, men af dem havde han set for mange, til at opfyldcs af Mrefrygt for Skjonheden alenc. Han saae knn, at der var Nogct at vinde, som vel var va-rd at beståa en Kamp for, men han fattedc ikke, at han her maatte kcrmpe med Magtcr, der vare ham übekjeudte og mod hvilke han stod vargelss. — ~la, De maa tro, at det er en Pige!" sagde Skovrideren, idet hans Blik hvilede paa Datteren137 med etUdtryk af den indcrligste Kjcrrlighed og Stolt hed. har man 3Erc as! — Ja, De uno gaacr ikke Dcres Swbnc: om et Par Uger kan hun vikle Dem om en Finger." Grev Henning bemcrrkcde hsflig, at der ikke vilde behsvcs et Par Uger til at bringe ham saa vidt. Klara lagde itke videre Mcrrke til hans Ord og Faderens Lovtaler var hun saa vant til, at hun kun Horte dem med et Smil. ~Og hun er ikle af den Slags Frskener, der sidde til Stads siaa en Stol!" vcdblev den glade Fader. ~Hun kan tagc fat, uaar det behoves: kom her over en Dag, naar der bages, saa stal De se hende staa ved Ovnen med rode Kinder og opsmsgede LErmer, og De maa tro, at Kagerne smage! — Og faa er hun resolut!" redblev Stovrideren übarmhjer tig, ~hun har Omlob i Hovcdet. Det var nu i Fjor, vi havde den torre Sommer. leg havde sat et Par Mand til at lufte ud i Granplantagen og de havde tsgt Mad paa Stedet, men vare gaaede derfrå en Tid. Gloderne laa og ulmcde, der maa vcrre kom men en Luftning, og lidt efter tnitrer en halv Snes femaarige Graner. Det var crrgerligt, men det ftk endda gaa; men havde Ilden faaet Lov at skjstte sig selv blot et Kvarter lcrngcr, havde den naaet en gam mel udgaaet Fyr, der stod i Kanten af de unge138 Planter; den havde famget som en Svovlstik og med sin Top naaede den lige op til den gamle Plantage, og saa var den gaaet. Men saa kommer til alt Held Klara gaaendc. Hun saae, hvordan Sagerne stod, og ndm at sporge Nogcn om Forlov tog hun en af Folkenes Drer og huggcde los paa Fyrrcn. — Nu vil jeg jo indrsmme, at var jcg ikke tommen til og havdc faact et Tov om Trcrct, saa at jcg kunde styre det i Faldet, saa havde hun vel ikke kunnet klare det Hele, mei: jeg gad dog set, hvor mange Pigcr der havde baarct sig ad som hun,! — Hun er en pra-gtig Pigc!" Klara smilcdc, men syntes dog lidt forlegen ved de sidste Ord, og for at faa Faderen til at tie, bojede hun sig over ham, lagde sin Haand ftaa hans Pande og sagde: ~la, du ser nu med dine Bjne, lille Fader, men dem har ingen Anden!" Greven siugte med Vjnene Billedet af hende, da hun bojede sig over Faderen. — Skovrideren sagde lidt efter, at det naturligvis var en afgjort Sag, at Greven blev paa Brnshsj den Dag, og Greven blev. Efter Middag trak de to Mcrnd sig tilbage i Skovriderens Va-rclsc, for at nyde Eigaren. Rundt om saae man her Vidncsbyrd om den Stand, Ejeren139 tilhorte: en Mcrngde Bosser af de forskjelligste Stor relser og Konstruttioner bedcrkkede ncrsten helt den enc Vcrg, under Skrivebordet laa en udstoftpet Raw som Skammel og en stor Hornugle tronede alvorlig oppe paa den gammeldags Kakkelovn. ~Her stal De dog se, Grev Henning", sagde Skovridcren, idet han tog en Bsssc ned fra dens Plads; ~den Dublet ftk jcg for tyve Aar sidm af Dcres Onkel, og nndre Dcm vildc De, om jeg kunde sige Tallet paa det, der er faldct for den. Jeg fik mange Bosser siden, Bagladerc, som kunde gjsres fcrrdigc i en Haandcvending, men ingen brugte jeg faa gjerne som den. Og vare vi paa Klapjagt sam men, Deres Onkel og jcg, og han Horte Knaldet af den, saa kjenote han det langt borte og sagde i Reg len: Saa! nu faldt der et Stykke! — Saa var det en Dag i dette Efteraar", vcdblev den Gamle lang fomt, ~jeg havde faaet at vide, at Grev Carl var bleven upasselig og vilde derfor skydc et Dyr og sende ham — dcres Skytte ovre paa Skovgaard er nemlig, mellem os sagt, en stor Klodrian — og jeg gik ud, trcrffer eu pra-gtig ung Buk, kaster Bossen til Kinden— den klitkede! Det var aldrig for hcrndt mig med dcn, og jcg blev helt underlig til Mode. Om Eftermiddagcn gik jcg til

Skovgaard: da var den salig Greve allerede sta-rkt angrebcn og rcjstc sig aldrig140 <^ mcrc. — Sluddet sidder i Dubletten cndnu, jeg lss ner det ilke; men vil Nogen en Gang styde over min Grav, saa kan han bruge det Skud!" Den Gamle tav og blcv, hensunken i Bctragt ninger, siddcnde med Bossen i Haandcn. Greven lod ham i iiogcn Tid i Ro, men sagde saa: ~Gaacr det ogsaa an, at vi lcrnger fjcrrne os fra Damerne? Vi bor vist se ind til dcm!" ~Vist ikke, Grev Henning!" svarede Skovrideren. ~Ryg De tun Dercs Cigar i Fred og Ro: Frum limmernc kan jo komme ind. til os, De har lugtet Tobat for i Dag. Sophie!" kaldte han og aabnede Doren, ~og Klara! Flyt her ind og gjor os Selstad, iudtil Eigaren er nde!" Damerne kom ind og satte sig; Fruen i So phacn hos sin Maud, Klara lige over for Greven, der hvilcde i en Gyngestol. ~De maa tro, Hr. Greve", sagde Klara i Sam talcns Lsb, ~at vi ofte have tcrnkt paa Dem. Mig forekom det altid, at De maatte fole Dcm saa meget alene der ovre paa Skovsgaard. Alle Forhold her ere jo saa forskjellige fra, hvad De har vcrret vant til!" ~Overgangcn var brat", svaredc Greven, ~det indrommer jcg, og i Bcgyndelsen havde jeg Moje nok med at finde mig til rette. Men nu fsler jeg mig ikte la-nger fremmed, nu savner jeg ikke Noget."141 Han lagde cn scrregen Vcrgt paa Ordet nu, men udcn at det blev bemcrrket af Klara, der lidt efter sagde: ~Dcr maa dog vcere dejligt i Paris! Saa tit jeg har la'st Nogct derom, har jeg altid faaet Ind trykket af, at jeg stod over for noget rigtig kjcrmpe ma-ssig Stort og Smukt. I en Vcrdensstad maa Bivet jo ogsaa va?re tcguet med anderlcdes store og bestemte Tra'k end Tilfa-ldet er paa afsidcs Steder. Vi fole jo hojst cnDonning her, naar de har Storm. Mcu ved Sidcn af den Fslelse har jeg altid twnkt, at man i Grundcn maatte synes saa ene mellem de Mange, saa lillc over for det Store, at jcg er ble ven helt bange, naar jcg ta-nkte mig kastet ud i Ver den. Og megct Ondt maa der dog kunne huses, netop fordi Forholdene ere saa store, og sclv om man lukker Bjct til, tvinges man dog vist ofte til at se det. Ikke sandt! De maa have set Mcget, og tit og mangen Gang maattet opbydc Dercs hele Vilje, for at gaa überort hen ad Vejen!" Der var halvmorkt i Stuen, Ingen kunde skjelne Ansigtstrcrkkene. Det Smil, fom lagde sig paa Grev Hennings Lcrber ved Klaras sidste Ord, saac derfor Ingen. Det var endnu ikke helt forsvundet, da han rolig svarcdc: „Ganske vist, min Frsken, kan man ikke undgaa142 at sc det, der moder Ens Bje, men en fast Vilje kan dog altid lede En sikkert frcm!" — Og Grev Henning havde undertiden haft en fast Bilje, men sja-ldcn i dct Godes Tjeneste. ~Hvor De maa knnnc fortolle Meget!" sagde Klara. om Paris, om Dcm selv og Dc res Liv!" Atter vendte det samme Smil tilbage paa Gre vens Lcrbcr, og han vilde just komme med en beste dcnt modsigcnde Itring, da Skovrideren i dct samme aabncde Doren og lod den staa. Et varmt, gyldent Skjor kastcdcs nd fra de glsdende Trostykker og lagde om Klara en ejendommclig, forforerisk Glans. Den stjonne Kvinde havdc han endnu ikke set saa klart i hende som nn. Han betragtcdc hende ufravendt; han kunde gjorc det uden Betamkning, thi sclv sad han helt i Skygge, og denne Bctragtcn inspircrede ham: han fortalte, liv lig og interessant. En mere klart scende Tilhorer vilde imidlertid have mcrrket, at hans Skildringer ikke vare hclstsbte: snart mangledc en Fortolling Slutningen eller han tilfsjcdc en, der ikkc lignede den virkclige, snart var det kun Scenen, han forlagde, og de Optrcrdendes Kostnme eller endog Karakter. Han var den Rene blandt de Rcnc.143 Ester otte Dages Forlsb bestemte Grev Henning sig til at gjcntage Bcssget paa Vrnshoj, hvortil han var bleven indstcrndig oftfordrct. — ~Vi maa have et Parti Skåk!" sagde Gkov ridercn ester Bordet. ~leg maa tilstaa, at min Bvelsc er meget ringe", svarede Greven, ~men hvis De vil tåge til Takke med mig, kan jeg maaskc haabe paa at uddanne mig efterhaanden." ~U,tidig Vestedcnhcd!" sagde Skovridercn. ~Se vi os ret for, slaaer De mig maastc stråel" Hcrrernc sattc sig i Skvvridcrens Vcrrelse, men Dsren blev staacnde ind til Dagligstucn, hvor Da mernc fad. Og Grev Hennings Vjnc vare mere bc stjcrftigede der inde, end med Britkernc foran ham, som han ncrstcn flyttcde i Blinde. ~Nej, nu er De alt for god, kja-re Greve!" raabte Skovrideren ftlndsclig. ~Dc stiller Deres forte Lover lige i Gabet paa min Springcr, jcg kunde tåge den med det samme. Men fe, om jeg gjor det! Ncj, sejpincs stal De, det er de bcdstc Larepcngc!" Klara rejstc sig og kom hen til Skakbordet. ~Fadcr er nok haard ved Greven", sagde hun ~jeg maa se at hjcrlpe Dem lidt paa Fode igjen!" Og med disse Ord tog hun en Stol og sattc sig ved Grev Hennings Side. Hun betragtcde om144 hyggclig Brikkcrnes Stilling, han stirrede ufravendt paa hcndc. ..Ncj, De har tabt Spillet, Grev Rosenstjold!" sagde hun. ~Dc har allercdc mistet Deres bedste Krcrftcr, og dc faa. De har tilbagc, staa alt for sprcdtc. Dc maa ogsaa havc spillet uden bestemt Plan, ja, om jeg tor sige det, har De baaret Dem helt lctsindig ad!" Et Par Trcrt cndnu, sagde Mat. Greven sprllc et Parti med mig?" spurgte Klara. ~Men saa maa De.anstrcrnge Dcm. Skaan mig ikke!" tilfojcdc hun smilende. ..Dc vil na?ftpc faa Lcjlighcd til det!" sagde

Skovridereu, idet han rcjste sig og ovcrlod Pladsen til Klara. Det var et Parti Skåk, som Greven kunde sinde Behag i: kun det lille firkantcde Brcrt stilte ham fra hende, hau kunde tilsyneladendc betragte Spillet med udelt Opmcrrksomhed og dog lade Blikket hvile paa hende, og naar han sig fremad, berorte hans Håar ncrstcn hcndes. Men Grev Henning nodtes alligevel til imellem at tlinkc paa Spillet: det maattc jo vare saa lcrngc som muligt, og hau auveudte derfor den ydcrstc For sigtighed. ~Dc spiller alt for amgstlig, Grev Rosensijold!"145 sagde Klara efter cn Tid. ~Paa den Maade vil De aldrig kunne vinde. Imellem maa De ogsaa ofre Noget!" ~Dct er dog bcdst, naar man kan oftnaa sit Bnstc, ndcu at bringe noget Offer", indvendte Greven. ~Maastc!" svarcdc Klara. ~Men man naaer nu en Gang aldrig Maalet, udcn at det kofter Noget!" Spillet fortsattcs cn Tid i Tavshcd, men Gre ven trocdc ftlndsclig at oftdagc sin Mcdspillers Dron ning i cn ndsat Stilling. Han lod efterhaandcn noglc Brikker fra forskjellige Sider rykke imod den. gjor De det?" spurgtc Klara. ~Nn mister De Deres Taarn." ~,leg maa jo vise Dem, at jeg ikkc er bange for at ofre Noget!" svarcde Grev Henning. ~Saadan var mit Raad ikke ment", sagde Klara, ~nnarlntct kan naaes, er Ofrct jo fftildt. Og hvad vil De opnaa her? Selv om De tagcr min Dron ning, e/Spillet ikke forbi dermed, men De sclv kom mer i en saa farlig Stilling, at De npaatvivlelig bliver Mat." ~Mcn Dcrcs Dronning er nn forclobig mit Maal, Froken!" svarede Grev Henning, og virkelig opbod han fra nu af Alt paa at tagc den. Tilsidst op naaede han sit Vnfkc, den stod vcrrgclos. «. Uautih: Ved Seen oss i Skove». Il>146 ..Men De bliver jo Mat i ncrste sagde Klara. ~Hvad cr der saa vundct?" ~leg har opnaaet, hvad jeg vilde", sagde Gre ven og tog Dronningcn. Han var Mat. — ~Icg forstaacr Tem itke!" sagde Klara. ~Dc har sat Alt til, for at faa et Lune opfyldt!" ~Dct cr i Rcglen Motivet, naar man bringer et svarcde Greven. ~Cr det Motivet!" sagde Klara og saac forbavset paa ham. ~Ncj, Grcv Rosenstjold, nu gjor De baade Tem sclv og Andre Uret. Man ofrer Nogct for sin egen eller for Andres ~For Andres?" spnrgtc Grev Henning med et Smil. ~Tct er vistnok sjcoldcnt. Ofrct er kun Mid del, ikke Maal, som det i saa Fald vilde blive." ~10, Ofrct kan netop blive Maal!" sagde Klara ivrig. ~Og for mig staner det netop som Noget saa stort og hcrligt, en Gang at knnne bringe et Offer. Ja, vecd De, hvcm der i Grunden cr mit Ideal: det er lutta i .De tre Kirlcklokkcr"! - Icg tan na-sten Stichcr ndenad, han er Fadcrs Yndlingsforfatter og jcg cr voxet op med hans Fortallinger — Hun tager Pilgrimsstavcn og gaacr til Rom for Oroderens Zkyld,; men hvor maa hnn ikke have folt sig lykkelig ved at kunne gjorc det!"147 ~Dc cr ittc Egoist, Frokcn!" indstra-nkcde Orc vcn sig til at bcmarkc. ~Dct kan man ogsaa kun va-rc, naar man ittc har Nogcn, man rigtig holdcr as!" ndbrod Klara. Har man dct, saa cr man dct iktc!" — Dct var cn Bctragtning as Kja-rlighcdcn, der var Grcv Hcnning yclt ny; han havdc ganstc vist bragt Kjlrrlighcdcn Ofrc, dc havdc va-rct Midlct, dcr forte ham til Maalct, mcn Qfrcnc varc bragtc hans Icg, ikkc cn Andcn. Hcunings Bcsog paa fortsat tcs. Han taltc Dagcnc, ja Timcrnc forindcn og hans Tantcr trcdscdc bcstandig om dct sammc Pnnkt. For forste Gang i stigc Forhold var Lastcur ittc yans Fortroligc: hvcr Oang han havdc hast Ord for at forwllc sin Ticncr om dcn smnktc Zkovpigc, havdc han dog tict. Og Lasicnr, dcr kjcndtc sin Hcrrc for godt til ittc at vidc, at dcr maattc varc cn Kvindc mcd i naar han saa oftc vistc sig ct Stcd, foltc sig kra-nkct vcd dcnnc Mangcl paa Fortrolighcd; dcn havdc han hidtil va-- rct vant til, og af dcn havdc han paa sin Vis va'rc stolt. Han trocdc imidlcrtid at sc Bcgyndclscn lil cn Dclagtiggjorclsc i sin Hcrrco Tantcgang og Plamr, da dcnnc cn Morgcn sagdc: i<^148 ~Ssrg for, at en Vogn holder forspmidt efter Frokost, og wg to Fodftoscr og Tcrpper i den. leg kjorer til Brnshoj, og Du tager med." Lafleur smilede og sagde: ~Var det ikke bcdrc, om Greven tog afstcd i Aften?" ~Gjor, hvad jcg siger, og kom ikke med ntidig Snak!" svarede Greven. Laflcnr bukkedc og gik nd, medens han mumlcde: ~Hojlys Dag og aaben Vogn! — Bangc er Greven ikte, hvad man saa cllcrs kan ndsmtc paa ham!" — Efter Bestcmmclscn kjorte Greven til Vrns hoj. sllcrs red eller gik han altid dertil gjennem Skoven, men i Dag var det hans Hensigt at ind bydc de to Damer til en Kjoretnr. Frnen, hvem han forst traf cnc i Stum, maatte afstaa at dcltage, paa Grund af Upassclighed. Klara vil blive glad!" tilfojcdc hun. ~,Ta'nk, hvilkm Fornsjclsc!" Greven smiledc nnurrkclig; han havde ikkc ventet saa Meget. Klara var i den scnerc Tid ikke aldeles som hun havde vcrrct for. I hendes Blik var kommct noget Drsmmende, som ikke havde vcrrct der for; hun kunde overhore en Itring, henvendt til hende selv, og hun149 var for mcgct optagcn af egne Tanter til at vwre saa talende som forhcn. Fora-ldrcne var dette uudgaaet, men ikke Grev Henning; han havdc allercdc noglc Gange lagt dertil, og spaaedc sig det Bedstc deraf. Kort ester at Modercn uar gaaet ovcn paa, kom Klara ned, ifort Overtoj. Hun satte sig i Vogncn, Grev Henning ligc over for hende ug stod med Hatten i Haandcn og sogtc at fange sin Herres Blik. ~Det er vel til Skovgaard?"

spnrgtc han sagte, da cndelig lytkedcs. ‚Fr du fra Forstanden? Op paa Hukteu med dig, og sog at forklare Nicls, at han stal kjore rundt i Sloven. — De er niaaste saa god at givc Kusken Ordre til, hvor hau skal tjore", hcuvcndtc Greven sig nu ftaa Dansk til Klara, ~Dc kjendcr bcdrc md jeg." — Hvor var Klara smuk, som huu sad der i Vogneu med det fyldige Håar halvt bnndct op under en lille sort Hat, og den ranke, fine Skikkclse ind hyllet i et tytt, surt og rodttrrnet Shawl! Hnn syn tes ogsaa ret at nyde den friske Vinterluft, at smile til hver Solslraale, der strcjscde henoe, og at gkrdcs som et Barn ved Kjsrctnrcn; men huu lcvede dug ikke med alle sine Tankcr og hele sin Sjal i Bje150 blikket. Ingen kunde nu, som tidligerc, kise til Bun den i de dybe, blaaDjne; kun Overfladcn, den strå lende, blcrndende Overfladc, hvor det ene Billcde as loste dei andct, var utilslorct; bag den kunde Ingen se, ikke en Gang Grev Henning, skjondt han mente det. ~Hcr maa vi holdc, Grev Rosenskjold!" udbrsd Klara plndsclig. ‚Hcr har De sikkert aldrig vcrret, og oppe paa Hojeu, et Par Minutters Gaug her fra, kan man sc ud over hele Skoven." Vogncn holdt, Lafleur aabncde Doren ug Greven og Klara traadtc ud. De drcjcde om ad en smal Sti, der forte la-ngerc ind i Skoven, hun foran, han bag ved. Laftcnr saac ester dem, smilede og flsjtedc en Vise. ~11l er her ikkc dejligt!" udbrod Klara med straalcnde Blik, da de stode paa Hojen. ..De for tryder da ikte Gangen her op?" Grev Henning henkastcdc en artig Bemcrrknwg um, at han vildc have ganet sa a ledes bestandig. Klara vedblev: ~Dc maa naturligvis finde det smukt her, seiv ved Vintertid, det er umnligt Andct, men scrt Dem i mit Sted: tcrnk, hvad det er for mig, hvcr Gaug jeg staaer stille og ser mig om her - eller et andct Stcd", lagde hun hurtig til. ~Der er ikkc en itke et Tra-, uden at jeg kan knytte et eller audet151 Minde dertil. — Det kan De maaskc ikke forståa, men tit, naar jeg cr ganet alcnc i Skoven, isa-r ved Af tenstid, og jcg er begyndt at blive en Smule crngstlig til Mode, har jcg beroligct mig med, at her, hvor jeg cr saalcdcs levct sammen med Alt, her kunde ingen Fare true mig. Ja, jeg troer ncrstcn, at jcg undcr tiden har den Forestilling, at de hoje, alvorlige Trcrcr vaage over mig og ikke tillade noget Ondt at nwrme sig til mig." ~Hvor kan De i det Hele tro, at nogen virkelig Fare kan na-rme sig Dem?" sagde Grev Henning. Hans Stemme lod mcrc da-mftct cnd ellers og havdc en Klang, som den ikke ftlejedc at have. — ~Dct cr ikke Alle, der cre lykkeligc som De, Frokcn Klara!" sagdc han cftcr ctOphold. ~Dct cr de Fwrrcstc, der gaa med Fred i SMn og ikkc kjende til Lcrngsel og Savn." Klara var ved at vende sig mod Greven, da han igjen bcgyndte at tale, men saae ned, da hun hsrtc hans Ord, og var blegere cnd for. ~Tro De mig, Frskcn Klara", fortsattc Grev Henning cnd mcre dannpet, ~jcg har ogsaa gaaet i Skoven, jeg har ogsaa lyttct til dcns Toncr og til dens Tavshcd, men naar man folcr Savn saa sterkt som jeg, har man ikke Fred. Klara! — Frokcn Klara, skulde jeg sige . . , /'152 Det raslede i det samme i Lsvet, lidt borte fra dem, Lyden kom normere, en stor Househund sprang op paa Hojcn. Forbitret vendte Grev Hdnning sig imod dcn og vildc jage den bort, men den standscde, tnurredc trncnde og sprang saa, gsende as Glcrde, op ad Klara. Hnn r,'.r bleven blodrod, klappedc flygtig Hun den, men viste dcn saa bort. Dcn stod et Bjeblik stille, logrcdc med Halen, som for at bede om Lov til at blive, men da Opfordringen hertil udeblev, sprang dcn attcr afstcd. ~Dc blev bange, Frotcn Klara!" sagde Greven, der nn forst opdagedc dcn Bcva'gelse, hnn var kom men i. ~Dcn tosscde Hnnd! Hvor mon den kom sra? Det var ingen af Deres Faders, saa vidt jeg saac!" det var ingen af vore", fik hun med no gcn Msje sagt. Men jeg kjcnder den, jeg kjender jo saa Meget og saa Mange her!" tilfojede hun og smilede svagt. Klara og Grev Henning gik tilbagc til Vogncn. Endnu var hun ikke Herre over sin Bevocgelse, saa lidt som over Blodet, der jog hende op i Kin derne. «.. Lafleur saae paa hende, satte et halvt fornojet,153 halvt spodst Smil op og sendte sin Herre et fiffigt Blik, som denne imidlcrtid ikkc lod til at se. — Vogncn rullcdc afstcd, Klara var snart hjemme og Grev Henning kjorte cne hjem. ester at han var kommen fra Vrnshsj, lcrngtes han igjen dertil. Han havde aldrig fsr lmigtcs saaledcs; Begjær ester Nogct havde han ofte folt, og var derfor draget imod det, men denne Dra gcn havde ikkc knnnct kaldcs Lcrngsel. Da han nu traadte ind i Stncn paa Brnshsj, var det med bankende Hjerte ligc som forste Gang, da han sad vcntcnde paa at sc Klara tnrdc ind. Han loftcdc knn langsomt sine Vjnc op til hende og vovede ikke at stirre ind i dcm. Over hende var der som et Tryk, der hvilede Nogct tnngt paa hende; han antog, det styldtcs Kamp i hcndcs Indre mod en Folelse, som hnn forgjcrves strcrbtc at kne, og den Folclse, der nu spircdc frem, kom, som han mente, ester hans egen Udsad. — ~Syng lidt, Klara!" bad Stovridercn i Stnmringcn. ~Du har stct itkc ladet dig hore ide sidste Dage!" ~Lad mig va-re fri i Dag!" svaredc hun. ~Netop fordi jcg ikte har suugct i flerc Dage, vilde jcg kun gjore det daarlig, om jeg vrsvcde ftaa dct nn."154 ~Vist ikte nej!" indvendte Faderen. ~Du syn ger altid kjont, mm Pige, og det er jo ikke

fsrste Gang Grev Henning horer din Stemme. — Blot et Par Smaasangc, huad du vil!" Klara rejstc sig, gik hen til Klaveret, aabneoe det og fatte sig. Forst bladede hun i et Par Nodcha-ftcr, men siod dcm fra sig igjen og sad et Ojcblit tanke fuld. Men saa anstog hun et Par Akkorder og fang: I Skoven vanored Pigen alene mangen Gang, Og lytted ester Kildcn og Fuglenes Sang; Hun var saa let om Hjertet og hendte intet Savu, Og felte hun end Lcrngsel, hun vidste ej dens Navu. Men da en Kucrld i Skoven hun gik sin vante Gang, Og lytted ester Kilden og Fuglenes Sang, Da rasled det i Lovet og en Frnnmed hun saae, Og Alt, hvad han kun sagde, hun kunde grant forståa. Og sidcn vandred Pigm i Skoven mangen Gang, Men Horte hverken Kilden eller Fuglenes Sang- Og rasled det i Lovet, hun folte kun Savn, Naar Trcrerne sused, de hvisked et Navn. Skovridcren havde Rct: Klara sang altid smukt; men saaledcs havdc hun aldrig sunget. Det var som om Strcrngc i hende, der aldrig vare rorte, nu med eet grebcs og ba-vcdc i Klang; det var som om frem mede, ukjendtc Toner lagdcs hende paa Laben, og dog var cnhuer vakt og stemt i hcndes eget Indre. Del155 var, som om cn Menneskesjel, der havde set Himlen aaben, nu fang Alt ud, hvad der bcvegcde sig i den. Grev Henning var blcven uimodstaaclig draget as Sangcn strar ved de forsteToner; et endclostHav brusedc ham i Mode, en Vcrdcn aabnedc sig for ham. Han vnggcdcs af Toner, han loftedcs paa dcrcs stcrrkc Arme; af Sangcn sclu Horte han ilke et Ord. Men dem tnndc han selv stabc, han dannede det Digt til Tonerne, som huedc ham bedst, glsdcndc og farverigt var det. Ham var det, som om hun i dette Bjeblik gjen nem Sangen lagde hele sin Sjwl for hans Fodder, som om hun kaldte ham til sig, drog ham i Favn og det var som om de modtes, han og hun, i et encste, saligt Nn. Hcndes Stemme havde skjcrlvet, da hun sang Slutningcn, og da den sidste Tone var forstummet, rejstc huu sig brat.og gik ud af Stucn. Men da hun eftcr nogen Tids Forlob atter tom tilbagc, var der intct Uscrdvanligt at nurrkc paa hcndc; det var tvwrt imod, som om hun gienncm Sangcn havdc faact ndtalt det, der tyngedc paa hende, og dcrved havde fundct Fred. — Grev Henning red langsomt hjcm dcn Aftcn. Hver Tone, han havde hort, klang endnu for hans Bre, det var som om Luftcn var fyldt med Saug.156 Hvor han git og stod de fslgendc Dage fulgtc Tonerne med; de klang i ham, uden for ham, vin kende og dragende med ustandselig Magt. Det var nu ham, der folte Savn og smeltcnde Lyst, naar Lo vet rasledc; gjcnnem Tixrernes Susen Horte han den samme, sach'omt taldcnde Sang — og han Horte intct Andet. Hcndcs Skikkelsc saac han overalt- den fulgte ved hans Side Dagen igjenncm og i Dromme iledc hun ham i Mode med aabcn Favn. Han var halv syg as tzamgsel ester at gjense hende. Cftcr faa Dages Forlsb tog han en Beslutning, og gav Ordre til at sadle en Hest om Eftermiddagen. Kort ester at han havde givct denne Befaling, traadte lorgen Icrger crrbodig ind til sin Herre og sagde, at hvis Greven hakdc bestemt at ride til Nrns hoj, lunde det ikkc nytte: ~Skovridercn og Fruen tjorte her forbi for lidt sidcn; de skulde nok til Fjer ritslev; Frokenen var ikte med, hun var upassclig. Men Skovridercns kommer sagtens ikke tilbage for scnt ud paa Aftenen, saa jcg syntes jeg vilde sige det, for at Greven ikke skulde ride forgMes." Greven Horte kun halvt, hvad den Gamle sagde,157 svarcde at dct var godt, og sad saa en Stund uden at rore sig. En Dsr blev sagte lukket op og Lafleur kom ind. Han holdt sig fsrst i ct Hjornc af Vcrrclset, for ikke at forstyrre sin Herre i dcnncs Bctragtningcr, men da denne svurgtc, hvorfor han ikke kom, mrr mcdc han sig hnrtig og sagde med et glad forstagent Ansigt: ~Skovridercns tjorte nylig her forbi, men Fro kenen var ikke med — Saa er hun alcne hjemme!" Til Lafteurs store Forundring smiledc Greven ikke ved denne fortroligc Mcddelelsc, men saae, uden at svare Noget, paa Tjenereu med et Blik, der bragtc denne til skyndsomst at trakke sig noget tilbage, og dct var med den ydmygc Undergivnes, ikke med den Fortroligcs Holdning at han sagde: ~leg kom, for at melde Hr. Greven, at Hesten holder for Doren." Grev Henning rejste sig og var alleredc i Fcrrd med at tåge Ovcrtoj paa, da han pludsclig standscdc og sagde: ~Trcck tun Hesten i Stald igjen og tag Tsjet af den. Icg bliver hjcmme!" — Hvad Laflcur ikke allerede var forbavset, -det blev han ved disse Ord. Han maattc tilstaa for sig selv, at han aldeles ikke tjendte sin Herre mere, og158 denne Tilstaaelsc crrgrcdc ham. — Det var nu en Gang hans Stolthcd at kjende Herren og han foltc godt, at han kunde fortjene Fortrolighed; at han ikte var nogen almindclig Tjener, vidste han med sig ftlv. Jo mcre han tankte over det Foreliggcnde, desto ufattcligcre blcv det ham. En saadan Lejlighed lod Greven flippe sig af Hcrndcrnc! Aldeles ndcn Grund opgav han at tåge afsted, som han jo allercde havde bestemt om Formiddagen! Laflcur sad ved Vindmt i sit Vcrrclse, stottcde Hovcdet i Hcrnderne og saae grundende ud i Gaar den; det var allcrede helt morkt. Pludsclig rcjste han Hovedct op, saac hen for sig og frcmkom med et halvt hojt Udbrud, der dels antydcdc Forbavsclse, dels sclv bchagclig Beundren; det var aabenbart, at han nu mente at have

udgrundet Nogct. Let gik han ud af Stnen, sneg sig forfigtig gjenncm Vestibulcn og den lange Gang hen til Gre vens Vcrrclsc og lyttcdc udcn for; der var ikke Andct at hore end Lyden af Fodtrw. Saa fatte han Bjet for Noglchullct og spejdcde ind; faa Sckundcr eftcr trak han sig hurtig tilbage, fmilende over hele Ansigtct. ..Tcrnkte det nok! Man stal fores bag Lyfct, man er ikke lcrnger god nok til at vare Mcdvider, man stal holdcs udcn for det Hele. — Megct snildt159 beregnet! Men endnu er man da, Gud ste Lov, Karl for at have Krammet paa sin Herre!" Laflcur gik tilbage til Vcstibulen, aalmede lydlost Dorm til den store Sal og trak den ligc saa stille ti! cfter sig. Lidt cfter hortcs der sagte Trin for Enden af Gangen og Greven kom ind i Vcstibnlen med Over toj paa. Just som han havdc Haandcn paa Laasc grevet, for at aabnc den nnrgtige Gaarddor, Horte han En gaa i Salen og Lafleur traudtc ind derfrå. ~AH, det er Greven!" ndbrod han med Yppcrlig forstilt Forundring. ~Icg Horte Nogcn gaa her og kunde stct ikke ta'nkc mig, hvcm det var." Greven svarcde Intet strar; det kogte i ham af Forbitrclse over dette Mode. ~leg anedc ikke, at Greven tog bort, jcg mente det var opgivct. — Skal jcg kalde Paa Ridekiuigten og lade ham sadle op?" var Laflcur ondstabsfuld nok til at tilfoje. ~Du stal pakke dig snarest muligt!" raabte Gre ven hidsig. ~lcg giver dig ikke Kost og Lon, for at du stal rende mig i Helene som en anden Spion. — Forresten bchovcr du ilke at tale til Nogcn om, at jeg ikke er hjcmme", lagde han til i en noget velvil ligcre Tone, mcn dct tostedc ham den storste Over vindelse, i dette Vjeblik at nedladc sig til at hcnvcnde160 Noget, der lignedc en Bon og kundc vise en Slags Fortrolighcd, til Tjencren. ~Hr. Greven kan stole paa hcri, som i Alt", suarcdc Laflenr arbodig. Greven gik ud gjcnncm Gaardcn og Lafleur git, indcrlig fornojct, til sit Varclsc; han chavdc nn hast en Morstab, som han kundc have godt as lamgc. - En fin, tcrt Sne var falden fra om Mor geiicn af, men nn var det forbi; det var igjen hsj Luft og Mrncklart. Me en Vind havde rort sig Dagen igjmncm, Snctcrppet.laa derfor ja'vnt og fast om Alt, folgende enhver Linje, nden at ndslctte nogen. Grev Henning git hnrtig gjcnncm Skoven; han censedc ikte, at han med korte Mellemrnm snublcdc over en Trarod, han mcrrkedc na-ftpc Kvistene, der ftrejfede hans Anfigt. Han var faa optagcn af sin Tankegang, at det nasten var ham uvcntet, da han med cet fra Stovstien traadte ind paa den aabnc Plads, hvor Vrnshoj laa. Ikte en Lyd hortcs, ilke en Kvist svajedc paa et Tra-; de gamle Graner ragede op bag Hnset, morke og alvorlige, og dog laa det hvide Tappe saa tykt paa dcm, ai Grenene bsjcdcs helt nedad. Rundt mu hele Gaarden, saa vidt Vjct naaede, laa Sneen ren og Mr, übetraadt og blinkende; Stjarnerne tindrcdc klart paa den morke Himmel.161 Grev Henning var standsct et Bjeblik. Men oppe i de to Kvistvindner, hvor der altid stod blom strcnde Planter, der skinnede Lyset ud gjennem Ru dcrnc; bag de ncdrullcdc Gardiner skimtede han en Skygge, der beva,'gedc sig. Og det var for ham, som om Lyset der oppe skinnede ned til ham, til ham alcne, og med Blikket rettet der oft gik han hen imod Huset, hen over den rene, blinkende Sne. Da stukkcdes Lyset bag Rndcn. Han havdc stirrct saa ufravendt op, at han endnu hercftcr havde et Indtryk as Lys, men det knnde knn fastholdcs et Vjeblik, saa var Alt morkt, dobbelt morkt paa den rene, blinkende Overstade, Han vendte sig om. Fodtrincnc, som han sctv havde traadt, stode foran ham som Plcttcr, Sneen var et sondret Slor. Og lige for ham laa den msrke Skov som en hoj Mnr uden Aabning; den maattc han igjcnncm. Han sprang ind i den og iledc tilbage. Det var en Vandring som gjcnncm en uddtzd Verden. Der klang ikkc cngang nn som et Snk gjen ncm Skoven, ikte en Rost hvistcdc; Lyden af hans Skridt dcrmpedc Snecn, han Horte knn sit eget Hjer tes Slag. Imcllem saa han op, sky og forskremt; op til Trørne, som Klara havde sagt vaagedc over hende. Den Folclse af Anger og Frygt for sig selv, .S, Bauditz: Ved Suen og i Skoven. l I162 som han aldrig havde huset, naar han Mrs havde staaet vcd Maalct og set paa fuldbragt Gjerning, den trcrngte sig nu ustandselig frcm; det var, som om det forst derved, at han maatte standsc, var blcvet ham klart, hvorhen dm Vcj, han havdc fulgt, forte. Han saac Enden ftaa den klarere end om han havdc naaet den. — Da han kom til Skovgaard, var den store Dor fra Gaardcn ind til Forsalen lukket. Men nede i den ene Floj var et enkelt Vindne oftlyst; det var Lafleurs. Han vcntede altsaa ftaa ham. Med et Udbrnd af Fortvivlclse ug afma'gtig Forbitrelse saae han der hen og stod et Djeblik raadvild stille. Men plndselig vendte han sig om og gik i modsat Retning over Gaardcn: ham kunde han ikke se nu. Han standsedc under et lille Vindne og bankede sagte paa. Strax eftcr rcjstc En sig dcr inde og den gamle Im gen spurgtc, hvcm det var. Men i det samme ud brod han, uden at oppcbic Svar: ~Men i Himlens Navn, det er jo Greven!" Nu tcrndtes der et Lys inde i Kamret, og man saae det bevcrgc sig gjenncm den lange, morke Byg ning fra Vindue til Vindne. Endelig standsede det i Vestibulcn, Dsren aabncdes og Grcven traadte ind. ~For Guds Skyld, hvad er der hcrndt, Hr. Greve!" raabtc lorgen ved Synet af sin163

Herre, der var ligbleg. ~Lad mig hjcrlpe Klcrdernc af i en Hast! Greven maa strax til Sengs og vi man have Bud til Lcrgen!" Greven skyndtc sig at berolige den Gamle og bad ham for Alting ikkc volde nogcn Uro. — ~Skal jeg saa kalde paa Laflcur?" spurgte Isr gen tsvende, da Greven var i Fcrrd med at gaa hen mod sit Sovevcrrelse. nej!" siyndte denne sig at svare. ~Du gaacr jo med!" Og Isrgen gik foran med Lyset, glad og lykkelig. Greven kom til men lorgen, der var blcven alvorlig bange, vildc nodig forladc ham han gav sig Nogct at bestille, saa med det og saa med det, og stjal sig alt imellcm til at kaste et be tymret Blik paa sin Herre. Grev Henning, hvem dette ikke undgik, raktc pludselig sin Haand ud mod lorgen, og da denne crrbsdig greb den, sagde han: ~lorgen! ~Dn er vist et godt Menneske!" yg derved sukkede han saa dybt og bcdrovct, at Taarcrne tom den Gamle i Djnene. ~Gud velsigne Hr. Greven, nn og altid!" ud brsd han rsrt, og fra denne Stund af lcrrte de To, Greven og hans gamle Tjener, at finde hinanden og stjsnne paa hinanden.164 Der gik nogle Dage, det blev luleaften; Fred og Gwde kom som Gjcrst overalt, kun ikke paa Skov gaard. Der fad den unge Greve alene i det store Rnm og levede den sidste Gang til Ornshoj om igjen. Han saae atter og atter Lyset slukkes bag Ru den, og hver Gang var det, som om han droges lcrn gere bort fra hende, som om der lagdes en uendelig Afstand mellem ham og det Stcd, hvor Lyset havde skinnet, hvor hun havde vwret. De morke Pletter, hans egne Fodtriu i Sncm, saae han tydeligerc og tydeligere; for hans, Vje kunde de ikke udslettes. Det var msrkt, hvorhcn han cnd saae, men udc blinkede Sneen og Stjcrrncrne tindredc. — Tidlig var Grev Henning oppe ncrste Mor gcn, Inlemorgen. Det var stille, klart og sollyst, en as de Vinterdage, da man drsmmer om Foraar. Grev Henning gik, udeu at tale til Nogen, gjen uem Haven ind i Skoven. Fsrst fulgte han en Sti, men drejede saa as og sogte Aaen. Her inde, hvor dens Lob var ganske langsomt, var der forsvarligt Isdcrkke paa den; over det laa igjen Sneen, hvid og jawn, saa al Isen kun et enkelt Sted viste sig som en sort, blank Plct. Ganske lang somt gik han hen ad Aaeu. Elletnrerue stode i Knip per paa hver Side, og langs ad de lige, sorte Skud laa Sneen paa den ene Side som en fast, hvid Linje;165 Tuerne indc ved Bredden, dcr ved Sommertid vare gronne Ber, hawede sig nu som blinkende Smaahsj der fraSnemarken; hist og her stod der visne Mose rsr op gjcnnem Isen. Aacn blev smallerc efterhaanden som han kom frem, Grene modtes fra hver Side paa Midten as den. Der stod en nnrgtig Eg ved den Side, lidt fra Breddm; bag den saae han en For dybning i Sncen og gik derfor der hen. Det var knn ctHarcstrdc, og halv tankelos stod han og betrag tede det. Da hsrtc han en dcrmpet Lyd, som om Noget bevcrgede sig hen ad Aaen i modsat Retning as den, han var gaaet. Lette Fodtrin Horte han, stimtede to Skitkelser gjcnnem Tnrcrnc og saac da en Haand, der bsjedc Grencnc til Side; det fine Snestov drysscdc ned, tindrede i Sollyset, faldt som en Guldrcgn on: de To, der gik hen ad Aacn. — Den cne var Klara. Hun havde lagt Armen ind under sin Ledsagers, hvi lede den paa hans og stottcde sig til ham. Hendes Gang var let, Sneen tryktes lydlsst sammen under hendes Fod og Solen stinnede paa Ansigtet. Et Bje blik vendte hun Hovedet til Siden, gjorde m Bevw gclse, som om hun vilde standsc, men vedblev dog at gaa. Ingen as de To, dcr gik Arm i Arm, sagde Noget; Sproget har jo ikke Ord for Alt.166 Grev Henning havde staact nbcvcrgelig bag Trocet fra det Bjeblik af, da han Horte Lyden af Trin, men det var ikkc alcne hans Legemc, der var som viljelsst, som stedbnndct, det var som om hans hele Sjcrl, hver Tanke og Folelse i ham var kuct og taget fangen; han var som ramt af et Slag, der havde lammet Bevidsthcdcn, men Me lnkkcde hans Dje for Lyset. Thi det saae han, Lyset, der faldt om de To, og Lyset, der laa foran dcm, urolig blinkende ftaa Gren og Kvist, stille hvilcnde paa den Vej, de gik. Derhos var det ham, som om Lyset drog ham forbi og svandt med dcm; Lyset var ham i dette Vjeblik ensbetydendc med Lykken, Livets Lykke, og den mente han nu at have set for forste Gang, rig og straalende; men den var ganet ham forbi, den var svnnden. Og da han nu herefter sad hjemme og havdc forstaaet, at han for forstc Gang maatte have fslt Kjcrrlighed, og faac en Mnr rejst mellem sig og den, da blcv det ham ret klart, hvad det var, der var draget ham forbi, hvad han havdc tabt. Aldrig havdc Klara staaet for ham saaledes som nn; det hjalp ikte, at han ssgte at faa sig selv til at tro, at, huu dog ikke var den, han mente, at det ilke var skyldfri Gang, hnn var ganet: han faae hende stotte sin Arm til den Andens, let og tillidsfuldt, saae hende barneglad stirre mod Solen — hun var ren som Sneen for hendes Fod.167 Mod StVrbucu rascdc han, mod det, der gjorde, at han skulde rammes; han solte Had mod denne Anden og foltc det som en Hclligbrodc, som en him melraabcnde Voldshandling af Skcrbnen, at han var ladt tilbagc. Og vel saac han, at han havde for syndct sig mod hende, saa haardt som tcrnkcs kunde, men det var ham som Nogct, kun hun havde at drage ham til Ansvar for; Skcrbnc eller Forsyn havdc ilke Ret til at blande sig imellem her. Og dobbelt

fortvivlet blcv denne Indgriben derued, at han saa helt maattc fsle sin egen Afmagt mod det, der havdc gjort ham Uret, lukkct ham ude fra Lyset og Lykken. Forgjaves opfordrcdc lorgen, der med Sorg saae sin Hcrrcs Tilstand, denne til at soge Adspre dclsc, tåge ud, seMcnnesker; han sik oftcst intet Svar, kun et fortvivlct Blik og et dybt Suk. En Formiddag mellcm Jul og Nytaar kom den Gamle med fornojet Ansigt ind i Grevens Vcrrelsc og meldte, at Froten Klara var der. I et Nu sprang Grev Henning op, greb ham i Armen og raabte: ~Hvad siger du! Hvem! Huu er her!" lorgcn saac forbavset paa ham og gik ud, da168 Greven slåp ham. Et Vjeblik efter aabncdc han Do ren paa pid Gab, og Klara traadtc ind. Grev Henning stod endnu midt i Vcrrelset i samme Stilling, som da han havde slnppet Isrgen; da hnn viste sig, gik der med cet Slag en Bcva?gelse igjennem ham, han var lige ved at styrte imod men det lykkedcs ham at tvinge sig, han fik hende rakt Haandcn og budt Velkommen. Hnn var sjcnsynlig bange, blev afvexlende rsd og blcg og bcgyndtc et Par Gange paa at tale, uden at faa sagt et Ord. — Endelig gik hun tcrttere hen imod ham, saae ham tillidsfuldt iZ2jnene og sagde saa: ~Grcv Roscnskjold, De maa ikke fe alt for for undret ftaa mig, fordi jeg kommer saaledes, men jeg har Noget at sige Dem, jeg ma åtte tale med Dem! —° De saae mig i Skoven lulemorgen, og jeg saae ogsaa Dem. Jeg gik med En - En, som De ikke tjcndte, og som Fader og Moder aldrig have set. — Men hvis De kjendtc ham, saa maatte De synes om ham; han er saa god og saa crdcl og holdcr saa meget as mig, og min fulde Kjcrrlighed har han!" Hun havde talt hurtig, for at komme til den uwsentlige Tilstaaelse, og hsjt, fordi hun maatte tvinge sig til at tale; men ved de sidste Ord sank Stemmen, hun bsjede Hovedet og Taarerne stode hende i Vj nene. Grev Henning stottede sin Haand paa en169 Stoleryg og saac, tilsyueladeude übevcrget, ned for sig. Snart blcv hun imidlertid saa megct Herre over sin Bevcrgclse, at hun kunde fortswttc, men afbrudt, med ofte svigtcnde Rsst: ~Han kom til Egestrnft for et Par Maaueder siden, og jeg saae ham en Gang i Skoven, men talte ikke med ham. Siden msdte jcg ham — ofterc — ug vi talte sammen, vi gik sammen. Og han var saa god og kM-lig og jeg lyttedc til Alt, hund han sagde. — Saa var det han skulde bort, Juledag, og han havdc bedt mig sige ham Farvel; og jeg modtc ham i Skoven, jcg veed ikke, hvad han sagde eller hvad jeg svarcde, men da vi kom til Aaen, gik vi Arm i Arm og da var det, jeg saae Dcm. — De maa tro mig, jcg folte den storstc Trana, til at ile hen til Dem og betro Dem Alt; jeg fsltc i dette Bjeblik saa tydelig den Uret, jcg havdc bcgaaet ved at stjnlc Noget, jcg syntcs slet ikke, jcg knnde se Fa der og Moder i Vjucue herefter — og dog kan jcg ikke sige dcm Noget nu! Den sorstc Gang, jcg havdc sct ham og vilde forta-llc Moder det, som jeg plejede at fortolle hende hver Übetydelighed, der hcrndtes mig, var det som om Nogct holdt mig til bage, og jeg tav stille. Og siden har jcg villct tale mange Gange, men jeg har ikke knnnet. Men En maa jeg tale aabent med, jeg maa betro mig helt til170 En. De har altid vatret mig god, Grev Roscnskjold, De har vatret saa vcnlig og overbcrrende imod mig, at jeg ikkc kan va-re Andet end tillidsfnld over for Dem! De vil ikke fordsmme mig, vel? Og De vil love mig, hvad jeg beder om, selv om det maastc ikte cr helt rigtigt! Ikke sandt?- Tal ikke til mine For a-ldrc eller til Nogen om, hvad De saae lulemorgen, jcg beder Dem saa megct derom! — Frederik er rejst og kommer maaske i flere Aar ikke tilbage — ja, Frederik heddcr lagde hun dybt rsdmcnde til, rsdmende over for forste Gang at udtalc dette Navn for en Anden. ~Han har en Stilling paa SMand, fom han ilke tor opgive, og der over kan jeg jo ikte folge ham. De hender den usigelige Kjcrrlighed, som Fader og Moder have til mig, og de vilde ikke kunne leve her, naar jeg var der ovre. Det har jeg fagt Frederik, og uu vente vi paa andre Tider. Men af den Grund maa Fader og Moder ikke vide Noget af det Hele: det vilde kun volde dem Bekymring til in gen Nytte og maaske de cndog vilde prove paa at overtale mig til at skilles fra dem; thi jeg vced, de scrtte min Lykke for deres egen. Al den Sorg skal de spares for. — Og nu maa De ikke fe med andre Bjue paa mig, Grev Rosenskjold, ikke sandt, De ved bliver at vwre min Ven!" Hun saac bcdende paa ham og strakte Haandcn171 ud imod ham; han grev den og sagde med brudt, dybt beva'get Rost: ~Gnd velsigne Dem, Frsken Klara! Faa Bjeblikke ester var hnn paa Hjemvcjen. — Med Armenc lagte over Bordet og Hovedet hvilcnde paa dcm var Grev Henning sunken sammen ftaa en Stol, og saalcdes fad han lcrngc. Isrgcn kom ind i Vcrrelsct, men forst da han stod lige ved Greven, loftede denne Hovedet op, saae paa den Gamle, brast i Graad og faldt saa atter sammen som fsr. lorgcn gik, Grev Henning var cne med sine Tanter. Enc med sine Tanker! Der rummcs en Verden af Salighed og Fortvivlelse, af Lys og Morke heri. Som i et stille, viet Tempel kan man fsle sig, enc med sine Tankcr, ingen Horizont bcgrcrnser Synet og Solskin er der overalt. Men Billedet kan vcrre an dcrledes: en endclss Vrken, en bwlgmort Nat, hvor Stormenc rase, kan ligge for den, der er ene med sine Tanter.

— Hnn havde vcrret ved hans Dsr, hun var kommen til ham med fuld Tillid, i fuld Ustyld, udcn at vide til hvem! Hnn havdc bedet ham — men hvorom bad hun egcntlig? Om at han helt skulde forsage, helt lukke Vjet for det, der saa nylig var blevet ham klart; bad om, at han sknldc ofre den Folelse, der saa nylig var bleven vakt. — Nej og atter nej! Det kunde han ikke, han mod172 dcnne Tanke, han vildc cndnn beståa en Kamp, sejre helt eller falde helt — men han maatte jo vinde, naar han fatte sit Liv, fin Sjcrl ind paa det! — Men der gives Billeder og Tanter, som, en Gang sctc eller vakte, aldrig lade sig helt fortrenge; de klinge fom en Melodi gjcnncm Melodien, de ligge som lysende Isla-t i Tankevcrvet. Og et snadant Bil lede havde han set, en saadan Tanke havde han tcrnkt: da Doren var blcvcn aabnet og hun traadte hen til ham og havde talt, da havde han i et cncste Nu set hende og set sig sclv, klart som naar Lynet en mork Nat belyscr en Cgn. Han havdc fet hendes Storhed og sin Afmagt, set hende loftet over sig ved Uskyld, Tillid og Kja'rlighcd. Han havde forstaaet, at han lige til nu kun havde clstct sig selv, og at det nu gjaldt om at elske en Anden hojt nok, til at ofre sig selv helt for denne Anden. Han havde set hende rede til at bringe sclve sin Kjwrlighed' som Offer, nctop fordi denne var en evig, uslukkclig Kilde. — Nde rafede Stormen, Trnerne svajcde fom Ror og Sneeu drev for den som mcrgtige, skumklcrdtc Bslger, der hist og her samlede sig og taarnedes som Bjcrrge. Himlcn var overtrukkeu, ingen Stjccrnc trengte gjennem Stycrne, der var Kamp i Naturen i den lange, morke Vinternat. Og inde paa Skovgaard kmnpedes ogsaa en Kamp.173 Der rascdc Stormen i ct Menneskehjerte, der kcrmpedc en Sja-l imod den, slaft knn Tag for Tag det, den holdt fast ved, og vred sig i Smerte, naar den maattc stiftpc. Men Trwct maa boje sig for Storma?, om det cnd staar fast, og Vaarsolen tser Isen op, hvor tykt den end liggcr. Da Morgencn kom, lagde Stormen sig ude og indc; der var stille i de morke, tavse Skove, hvor mangen Stamme, der nys kncjstc, nn var såldet, og der var Fred i Grev Hennings SM, om den end blodtc; gjcnncm Kamp mod sig sclv havde han nn vnndct Sejr. Hans forstc Gjerning nastc Dag var at sende Lafleur tilbage. Synet af ham var blevet ham ne sten nudholdeligt, og det havdc cndog forst vcrret hans Hensigt, stet ikke at ville sc ham forindcn. Men det var knn et Bjcbliks Svaghed; han tog sig sammen, kaldte Tjencren for sig og gav, ham Afskcd. Da Vogucn rulledc bort med ham, saae Grev Henning efter den, saa la?nge, dm kunde ojncs, og da den en delig forsvandt, aandcdc han fricrc. — Nogeu Tid gik, for han vovcdc sig til Vrns hoj; men det maattc ste, og en Dag red han der over. Forst vovedc hau nappe at se paa Klara, men hcndcs174 Djne ssgte urolig hans og da en Lejlighed gavcs, gled hun ta't forbi ham og sagde: ~Vi er jo Venner, Me sandt?" vi er Venner!" svaredc han dcrmpet, men fast og tog «rbodig hendes Haand. De Gamle vare imod ham fom de plejede, hjerte lige og ligcfremme, og i det Hele syntes Alt og Alle, Omgivclfer og Stemning, at vcrrc som tidligere; knn forekom det Grev Henning, at Klara ncrsten viste sine Foraldre cnd mcre Bmhed cnd for. Det var som om hun frygtede for, at den Fslelse, hun bar skjult, skulde berovc dcm Noget af hcndes Kjcrrlighed, og som om huu, augerfuld herover, stra-bte at bode derpaa ved fordoblet Omhu. — Til Sommercn vilde Greven rejse; ikke for bestandig og ikke til Paris, men i et Aar, maaste i to, se sig om i Verdeu. ~leg kjender i Grundcn kun saa faa Steder", sagde han, ~og desndcn vil jeg have godt deraf: jeg har dog maaste levet for lamge i Paris, til lige med eet at kunne vanne mig til Vinteren her hjemme!" Men forinden var han ikle ledig. Han kastedc sig over Godsets Drift med rastlss Iver, hjalv med aaben Haand, hvor det behsvcdes, furandrede og byg gede. Forst og fremmest lod han en gammel Skov fogedbolig, der i flerc Aar havde vceret forladt, halvt175 nedrivc og atter opbygge forstorret, i Lighed mcd Vrnshoj. De gamle Trcrer og Buste i dens Have fik Lov at staa, men Haven selv blev udvidet og om lagt; sclv lcdcde han Arbejdct. Her skulde den nye Godsforfaltcr bo. At en saadan maattc overtagc Be styrelsen af Skovgaard, naar han selv tog bort, var en bydcndc Nodvcndighcd, men hvem det skulde blive, var cndnu uafgjort. — En Aften hen paa Foraarct var Grev Hen ning paa DrnShoj og Talen faldt paa hans forc staacnde Rejsc. kan jcg rolig tåge bort", sagde hau, ~jeg har sundet eu Godsforvalter." ~Det var jo pra?gtigt!" udbrod Skovrideren. ~leg haaber, at det bliver mig en flink Nabo!" ~Det er jeg overbevist om", svarcdc Greven, ~jeg har paa det nojeste forhort mig om ham og kun erfaret Godt. — Han er fra Sjælland og hcdocr Frederik Vorm." Grevens Stemme stjcrlvedc lidt, da han sagde det sidste. Men Klara sank mrstcn sammen ved disse Ord; Glcrden kom saa uvcutct og saa fuld over hende, at huu itke strax kunde bcrre den. Grev Henning tog faa Ojeblikkc ester hjem, han176 folte, at han vilde vcrre tilovers ved det, der nu maattc forcgaa mcllcm Foraldre og Datter. — I Skcrrfommcr, dm dcjlige Tid, mcd den lette, svulmende Luft og de lyse Natter, haode Klara Vinding Brylluu. Grev Henning fulgte hende til Alteret, Men om Aftcnen, for Brudeparret cndnu

var brndt op fra Drnshoj, tog han, udcn at sige Farvel til Nogcn, bort og git den korte Vcj gjennem Skoven til de Nygiftes kommcnde Hjem. Det var varmt, nesten for varmt, men Lufteu var fyldt med Fugtighcd, det dampcdc fra Kcrr og Mofc og Duggen laa faa tcrt paa Blade og Stråa, at en Regn faldt, naar han strejfede en Bust, Snart stod han foran Huset; Doren til det stod paa vid Gab, forau den var siroct Blomster og Ly sene straalcdc der inde i alle Vcrrelserne. Uden for blussedc ma'gtigc Begfaklcr, de tastede deres rsde Lys hen paa de lurrmcste Trcrer, hvor Guldregnen hang i store Klaser; Syrenen og lasminen stode i Blomst, og hver Gang en svag, mild Luftning strsg gjenuem Haven, blandcdes dcns Dnft mcd Vinrofens; det var en ncesten bedsvendc Vcllngt.177 I Afstand hortcs cn.Vogn, Lyden kom mrrmerc, snart svingcde dm ind incllcin Faklcrnc, forbi Roscn hakkcn hen mod Dorcn. Klara steg nd. Mcd Lyk ken straalcndc nd fra sig, gik hnn op ad Stcntrap pcn- dcr standscdc hnn og vendte sig om. Et Vindpnst bcvwgcdc Grcncne, Faklcrne stam mcde hojcrc i Vcjrct, Skinnet fra cn af dem faldt paa det Tra-, bag hviltct Grev Henning stod. Dcr gled i det samme cn Skygge over Klaras Ansigt og da hnn faa Vjcblitke ester stod indc, hoor Alt straalede som cct la-ncdc hnn sig til sin saac ham i Ojet og huistcdc: ~Hvorfor ere dog ikkc Alle lykkcligc, lyttcligc som vi!" — Lysene slnkkcdcs, et ester et, tnn Faklcrnc slannnedc endnn; mcn dcrcs Lys blcv nroligere og suagcrc, imcllcm blnsscdc cn op, mcn tnn for ct Vje blik: hen ad Vcorgcnstnndcn slnkkcdcs den sidste, om trent samtidig med, at en Vogn rnllcde nd fra Skov gaard. Det var Grev Henning, dcr tiltraadtc sin Rcjse, lcdsagct af lorgcn. Han fad med ct Blad Papir i Haandcn, som han samme Morgcn havde sundet paa sit Bord; et Bnd havde bragt det sildc den forcgaaendc Aftcn. Det indcholdt knn de Ord:178 Levvcl og Tak for Ali. Vorherre mcd Dem! Klara, Og Grev Henning syntcs, ai mcd den Hilfen fra hende maatte hau trostig kunne drage bort. To lcn stinnedc, Dngdraabernc glinsede, en enkelt Fugl skrammedc? fra Reden, naar Vogncn focr den forbi. — En Times Kjorsel og Grev Henning var ude af Skoven; han saae fig tilbage, Knsicn fnuildede uied Pisten — og faa drog Henning Rofcnstjold ud i Vcrdcn med Klaras Vclfignclfe..»»,<""